

ΑΘΗΝΑ ΛΕΥΘΕΡΙΩΤΗ ΓΚΙΝΑΚΗ

Κατάθεση γοαής

ΚΕΡΚΥΡΑ 2010

*αφιερωμένο
σε όσους συνέβαλαν
στη δημιουργία του*

**εξαιρετικά αφιερω-
μένο στα παιδιά
και τα εγγόνια μου**

ΤΟ ΘΕΙΟ ΔΩΡΟ

Βρήκα κι έσπειρα την ποίηση
μέσα στις μοναξιάς τη θλίψη
κι αναζωογόνησα τη σκέψη μου,
κάτι που πολύ μου είχε λείψει.
Αχ, πόσο άνθισε και κάρπισε
και ζεστασιά μ' έχει γεμίσει!

Είναι στ' αλήθεια θείο δώρο,
γιατί σε παίρνει σ' άλλο κόσμο,
σε κόσμο διαφορετικό,
που 'ναι γεμάτος καλοσύνη.
Αυτός δε σου ζητάει, δίνει
και μες στην έλξη του σε κλείνει.

Κοιμόταν μέσα στην ψυχή μου
και ξαφνικά έχει ξυπνήσει.
Ω, πόση μου 'δωσε χαρά
βγαίνοντας απ' τη λήθη
μόνιμη τώρα συντροφιά
ερχόμενη μου 'χει κρατήσει.

Φίλη μου είν' απ' τα παλιά
τα χρόνια μου τα παιδικά
και τη συνάντησα τυχαία
μες στις ψυχής μου τη γωνιά,
ήρθε γεμάτη αναμνήσεις
στιγμές παλιές να μου θυμίσει.

Τα χρόνια όλα τα περασμένα
ήταν φροντίδες φορτωμένα
κι η σκέψη μου ήταν μοιρασμένη,
γί αυτό την είχα ξεχασμένη.
Μα σα μου χτύπησε την πόρτα
την καλωσόρισα σαν πρώτα.

Παίρνοντας πένα και χαρτί
έφτιαξα μια συλλογή,
να τη διαβάζουν τα παιδιά μου,
φίλοι, γνωστοί και συγγενείς
κι αυτοί που καν δε με γνωρίζουν,
διαβάζοντας να με γνωρίσουν.

ΚΕΡΚΥΡΑ

Κέρκυρα, νησάκι ονειρεμένο,
στέκεις καμαρωτό, σα να σου έχουν φορέσει
το στέμα μιας θεάς της ομορφιάς,
υψώνοντας τα παλαιά σου κτίρια με αρχοντιά γεμάτα
και δίπλα τους το πελώριο κάστρο
σου δίνουν μια ξέχωρη χάρη.

Καθώς φαντάζεις από μακριά
όποιος σε αντικρίζει για πρώτη φορά
του ζωγραφίζεις την ψυχή με χιλιάδες χρώματα,
γιατί μέσα στη φιλόξενη αγκαλιά σου βρίσκει τη γαλήνη.

Το μαγευτικό σου τοπίο είναι ένα κομμάτι της γης
προικισμένο με χιλιάδες ομορφιές
και σαν πλανιέται το βλέμμα επάνω σου
αγγίζεις κάθε άνθρωπο με αυτή τη μαγεία.

Αυτή η γαλήνη απλωμένη παντού
γαληνεύει την ψυχή και γεμίζει την καρδιά επιθυμία,
να θέλει να μείνει για πάντα κοντά σου,
ν' απολαμβάνει τις ομορφιές που κρύβεις
μέσα στα τόσα σου μαγευτικά τοπία.

Αυτές οι δαντελωτές ακρογιαλιές σου
είναι λες και κάποιος τις έχει κεντίσει με μεγάλη δεξιοτεχνία
και σαν θαυμάζει κανείς τ' ακρογιαλίες σου
η ρεμιά από το κύμα, καθώς σπάει μουρμουρίζοντας
μες στα καλλίγραμμα βράχια σου,
είναι σα να θυμίζει τη λέξη **σ' αγαπώ**.

Αυτά τ' αρχαία σπίτια σου, που ακόμα διατηρούν
την αρχιτεκτονική του παλιού καιρού,
στέκονται καμαρωτά γύρω απ' την πόλη σου,
αγναντεύοντας τη γαλήνη της θάλασσας
και καθρευστίζουν το φεγγάρι, τον ουρανό και τ' άστρα,
ρίχνοντας χίλιες ανταύγιες στα κρυσταλλένια νερά σου,
δίνοντας χρώμα και ζωή μέσα στη γαλήνη της νύχτας.

Με τη φυσική σου ομορφιά
και τα μαγευτικά σου ακρογιάλια
είσαι μια καρδιοκλέφτρα για όποιον σε γνωρίσει
και δεν παύουν να μιλούν για σένα
γιατί μέσα σε κάθε εποχή κρύβεις μια ξέχωρη χάρη,
συνοδεύοντας το χρόνο με χίλιες απολαύσεις.

Όποιος σε γνωρίσει από κοντά
βλέπει που η φύση δεν ξέχασε
να σε προικίσει με άφθονη βλάστηση
κι απλώνοντας το πράσινο πέπλο της
σε τύλιξε ολόκληρη.
Είναι κι αυτό ένα απ' τα τόσα πολλά
που θαυμάζει κανείς όταν βρίσκεται
μέσα στη φιλόξενη αγκαλιά σου.

*κατιάδρον
φωακία*

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ 1997 ΣΤΗΝ ΚΕΡΚΥΡΑ

Φθινόπωρο ανταμώσαμε πάνω στο πρωτοβρόχι
και η καρδιά μου σκίρτησε σαν νάταν παιδική
όπως οι στάλες σου μου έλουζαν το σώμα,
μια ανατριχίλα μου 'χε ζώσει το κορμί
θαρρώ πως ξαναντάμωσα τα παιδικά μου χρόνια
εδώ μες στου σπιτιού μου την αυλή.

Τι δυνατή αυτή η αίσθηση που 'νιωσα στο κορμί
που ξαφνικά με γύρισε σε άλλη εποχή,
καθώς το χώμα μύριζε παράξενα σαν τότε,
όπως και τώρα που το νότεψε η βροχή,
η αναθυμιά του μου ανανέωσε το είναι,
καθώς το στέγνωσε η διψασμένη γη.

Θεέ μου, αυτή η αναθυμιά ζωντάνεψε εικόνες
που είχαν μείνει σα νεκρές στο παρελθόν
και με ταξίδεψαν σε χρόνους περασμένους
μέσ' απ' τα σύννεφα στο γκριζό ουρανό
και στα παλιά της γειτονιάς μου μονοπάτια,
που έπαιζα και έτρεχα μικρούλα να χαρώ.

Σ' ένα ξέφρενο με τ' άλλα τα παιδάκια
μες στη βροχή τρελό κυνηγητό
στις λακουβίτσες όπου γέμιζαν νεράκι,
νερό αθάνατο, καθάριο βροχερό
καλωσορίζοντας μετά απ' το καλοκαίρι
το θείο δώρο που μας έστειλε ο Θεός.

*Στην Κέρκυρα γραμμένο
παρευρισκόμενη εκεί
με τις πρώτες βροχές,
μετά σαράντα χρόνια.*

κατάθεση γραμιάς

ΚΕΡΚΥΡΑ

Κέρκυρα με τις ομορφιές
και την περίσσια χάρη
φαντάζεις μες στο πέλαγος
σαν το μαργαριτάρι.

Στις δαντελένιες σου ακτές,
καθώς το κύμα αφρίζει,
σου τραγουδά μεθυστικά,
σε γλυκονανουρίζει.

Και συ, σαν την αρχόντισσα,
καμαρωτά αγναντεύεις
τα κρυσταλλένια σου νερά
κι ο μπάτης σε χαϊδεύει.

Και πίνοντας το πέλαγος
γουλιά, γουλιά, σαν μύρα
στέλνεις γλυκά χαμόγελα
σαν σε μεθά η αλμύρα.

Σαν τη γοργόνα ξακουστή
φουρτούνες δε φοβάσαι,
έχεις τη φύση αδελφή,
σου στρώνει και κοιμάσαι.

Ντυμένη μες στα πράσινα
μοσχοβολάς θυμάρι.
με περηφάνια ζηλευτή
στέκεσαι με καμάρι.

Φεγγάρι, άστρα κι ουρανός
λατρεύουν τη μορφή σου
κι ο ήλιος σου χαμογελά,
σα να 'ναι το παιδί σου.

Σε λούζει με τη χάρη του,
μ' ακτίνες σε χτενίζει
και τα ηλιοβασιλέματα
διαμάντα σε στολίζει.

Όσπου καλή μου αρχόντισσα
ο ύπνος να σε πάρει
ν' απλώσει αραχνοῦφαντο
πάνω σου το φεγγάρι.

Φθινόπωρο και άνοιξη,
χειμώνες, καλοκαίρια,
σε προστατεύουν οι Θεοί
με του Μαγιού τ' αστέρια.

ΟΤΑΝ ΑΛΛΑΖΟΥΝ ΟΙ ΕΠΟΧΕΣ

Νησί μου αγαπημένο,
πες μου πώς είναι δυνατόν
να έρχεται ν' αγγίζει
τ' αγέρι σου τα στήθη μου
και να μου τα δροσίζει;

Δε μας χωρίζει απόσταση,
βουνά και πολιτείες,
θάλασσες και ωκεανοί
και κάνουν αγεφύρωτα
πόθους κι επιθυμίες;

Πώς φτάνει τόσο μακριά
τ' αγέρι σου εδώ πέρα,
περνά απ' τ' αγεφύρωτα,
διασχίζει τον αιθέρα.

Να 'ρθει απαλά, αθόρυβα
γλυκά να με χαϊδέψει,
για να μου πάρει την καρδιά
και τη φτωχή μου σκέψη.

Μήπως το στέλνεις Κέρκυρα
για να μου σε θυμίζει
θαρρείς είναι απ' τους Έρμονες
το νιώθω να μ' αγγίζει,
φωλιάζει στην ψυχούλα μου
κι εκείνη φτερουγίζει.

Σαν άγγελος πετά η φτωχή
σαν τη δροσιά σου παίρνει
κι έχει σελώσει φτερωτό
άλογο και τη φέρνει.

Να 'ρθει κοντά σου να γευτεί
το μυρωμένο αγέρι,
να 'ρθει να πιει την αύρα σου
μέσα στο καλοκαίρι.

Να ξεδιψάσει η φτωχή
που χρόνια μες στα ξένα
σε λαχταρεί και σε ποθεί,
Κέρκυρα, όμορφο νησί
κρυφή του πόθου μου έγνοια.

Όταν η δόλια σκέψη μου
εκεί την ταξιδεύει
καυτό δάκρυ στα μάτια μου
κυλά και την παιδεύει.

Στέλνε συχνά τ' αγέρι σου
να φέρνει τη δροσιά σου,
τη γνώριμη αναθυμιά,
να μην τρέχει στα πέρατα,
για να βρεθεί κοντά σου.

Ω! Κέρκυρα γλυκιά μου
πόσο σε νοσταλγώ
και τι δε θα θυσιάζα
κοντά σου να βρεθώ.

Τ' αγέρι σου είναι βάλαμο
έχει ευωδιά σαν κρίνο,
σε νοσταλγώ και σε ποθώ,
μ' άλλο νησάκι Κέρκυρα
ποτέ δε σε συγκρίνω.

ΚΕΡΚΥΡΑ

Κέρκυρα, Ξακουστό νησί, μεγάλη η ομορφιά σου,
μεγάλη η μαγεία σου, μικρό το όνομά σου.
Όλοι παντού σε συζητούν, Κέρκυρα μαγεμένη,
κλέβεις του κόσμου τις καρδιές, γλυκιά μου αγαπημένη.

Είσαι νησάκι που οι Θεοί σε στόλισαν με χάρη,
σου έδωσαν το όνομα Κέρκυρα με καμάρι.
Με ταξιδεύει πάντα ο νους σ' αυτή τη ζωγραφιά σου,
γιατί γλυκιά μου Κέρκυρα είμαι πολύ μακριά σου.

Πώς θα 'θελα στα βράδια σου να ζούσα τα γεμάτα
από ηλιοβασιλέματα στον Πέλεκα τα πλάτα.
Όλες τις μέρες και στιγμές γεμάτες συγκινήσεις
τις έζησα μικρό παιδί, πώς να τις λησμονήσεις;

Οι αναμνήσεις στο μυαλό με δέρνουν νύχτα - μέρα
και δεν ξεχνώ όσα έζησα νησάκι μου εκεί πέρα.
Κρατώ τη νοσταλγία σου βαθιά στα σωθικά μου
και ζωντανεύουν οι παλμοί της δόλιας της καρδιάς μου.

Νησάκι μου παράδεις, νησάκι ονειρεμένο
ιώδιο μοσχοβολάς στα πράσινα ντυμένο.
Όλοι τους σε θαυμάζουνε όταν σ' επισκεφτούνε
κι έχουν τόσα για να πουν, μα εμέ δε με ρωτούνε,

που επερχάτησα παιδί μέσα στην αγκαλιά σου,
τότε που εμεγάλωνα ανέμελα κοντά σου.
Τις ομορφιές σου να τους πω, για τις ακρογιαλιές σου,
τα πανηγύρια τ' αξέχαστα, τις πλάνες τις βραδιές σου.

Στο Μορεπό, στ' Ανάκτορα, στην Παλαιοκαστρίτσα
και στη Σπιανάδα τη μικρή, που πάνω κάτω περπατούν
νέοι, γέροι και κορίτσια.

Τα θερινά σου σινεμά, οι κήποι στην πλατεία
και το Μπροσκέτο απέναντι είναι σωστή μαγεία.

Μες στη Σπιανάδα η μουσική, η φιλαρμονική σου,
που παίζει αφιλοκερδώς κι εφραίνεται η ψυχή σου.
Με τις Μπινίτσες, τ' Αχίλλειο, τους Έρμονες, τα βράχια,
τα χτίρια τα όμορφα θυμίζουνε παλάτια.

Τα κάστρα, τα λιμάνια σου και με την Κοντραφώσα
νεράιδες σε στολίζανε και σου φορέσαν τόσα.

Και το κερατοπάζαρο, τα βροχερά τα βράδια
όλοι με τις ομπρέλες τους βόλτες μες στα σκοτάδια.

Δεν τους τρομάζει η βροχή τη βόλτα τους να κάνουν,
πάνω στο σύρε κι έλα τους μια γνωριμιά να πιάνουν.

Και τον Άγιο Σπυρίδωνα με τους προσκυνητές του
όσοι περάσαν από κει δεν τον ξεχνούν ποτέ τους.

Τα σκοτεινά σοκάκια σου και τα φαρδιά καντούνια
και με τις παρελάσεις σου κορίτσια, αγόρια όλα φορούν
τις σχολικές τους φορεσιές και κατάσπρα κουστούμια.
Πώς τα νοστάλησα όλ' αυτά, που χρόνια έχουν περάσει
μείνανε τόσο ζωντανά μες στις καρδιάς τα βάθη.

Τώρα κι αν βρίσκομαι μακριά, που η μοίρα το 'χε γράψει,
απ' τα δύο μάτια μου κυλά της νοσταλγίας το δάκρυ.

Μικρή κι αν ξενιτεύτηκα και γέρασα στα ξένα
σε σκέφτομαι κι όταν μπορώ θα 'ρθω ξανά σε σένα,

να ζήσω λίγο από κοντά τη μαγεμένη φύση,
γιατί μωρό η μανούλα μου εκεί μ' έχει γεννήσει.

Στα μαγεμένα βράδια σου λίγο πάλι να ζήσω,
να πιω απ' το νεράκι σου τη δίψα μου να σβήσω.

ΣΑΝ ΘΑ ΓΥΡΙΣΩ

Μια στάλα απ' το παλιό κρασί
αυτό που έχει ξεχαστεί
στο βάθος στο κελάρι
να πιω κι ας γίνω και στουπί
από τη γεύση του αυτή
που άλλη δεν τη φτάνει.

Θέλω να νιώσω ειλικρινά
τη μέθη πρώτα στην καρδιά
μετά ας μου 'ρθει ζάλη
να ευθυμίσω, να χαρώ
να ψάξω συντροφιά να βρω
να πω ένα τραγουδάκι
μια που θα φέρει το κρασί
κάποιο παλιό μεράκι.

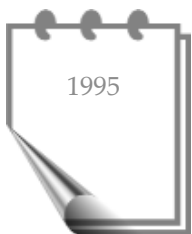
Κι αν τα λόγια του ξεχνώ
μες το μεθύσι μου αυτό
θ' αρχίσω να γελάω
έτσι θα νιώθω πιο ευτυχής
και θα παραπατάω.

Και χα, χα χα και χα, χα χα
που δε θα ξέρω πια τι θα,
θα με γελάνε τα παιδιά
σαν θα χασκογελάω
και τα παραπατήματα
που θα 'χουνε κλωθήσματα
μήπως και γίνει άθελα
αυτά να κυνηγάω;

Μ' αυτά τα κάνει το κρασί
σαν θα το φέρει η στιγμή
που 'ναι κεχριμπαρένιο
και με τη δίψα που ποθώ
στα χείλη μου να το γευτώ
δε θα σκεφτώ να μη το πιω
που χρόνια περιμένω.

Σαν επιστρέψω πρώτα εκεί
ας είναι να βρω το κρασί
κι ας γίνει, ό,τι κι αν γίνει
να το γευτώ άλλη μια φορά
που ξαναιώνει την καρδιά
και στην ψυχή και μες στο νου
θύμισες, πόθους σβήνει.

Γι' αυτό όσο πεις, όσο κι αν πεις
στην ξενιτιά εδώ πέρα
δεν έχει αυτή τη νοστιμιά
σαν απ' τ' αμπέλι του παππού
και της γιαγιάς κει πέρα.

ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΦΑΙΑΚΩΝ

Στο νησί των Φαίακων
όπως καίει ο ήλιος
στη βράση του καλοκαιριού
θαρρείς φωτιές ανάβουν
πάνω στα ήρεμα νερά
του Ιονίου πελάγου.

Λες και γοργόνες με φτερά
με χρυσαφένια πλουμιστά
βγήκαν για να χορέψουν
και τις ανταύγιες στο νερό
πλουμίδα να τις πλέξουν.

Κι αυτό το θρόισμα το γλυκό
το κύμα καθώς σπέρνει
σε νανουρίζει ρυθμικά
και στοχασμούς σου φέρνει.

Σε χρόνους πας αλαργινούς
σε ξεχασμένους μα πολλούς
που ζούσαν βασιλιάδες,
βασίλισσες, πριγκίπισσες
με τις πολλές κυράδες.

Κι αναρωτιέσαι κι απορείς
αν μπρος στο κύμα που θωρείς
καράβια έχουν περάσει
κι ένα σανίδι βοήθησε
τον Οδυσσέα εδώ να φτάσει.

Πέρασαν μα ίχνη δε θα δεις
κι η θάλασσα καθάρια
κοιμάται και στα κύματα
αναβοσβήνουν σχήματα
του ήλιου και των αστεριών
φανταχτερά φανάρια.

Κι αν απομείνεις για πολύ
το θέαμα για να θωρείς
κάτι θαμπά αχνάρια
φωτίζουνε το στοχασμό
και βλέπεις πάνω στο γυαλό
που πέρασαν ταξιδευτές
σαν κείνον παληκάρια.

καυτάριον
φωκία

ΕΠΤΑΝΗΣΑ

Μες στου πελάγου τα νερά
φαντάζουν κι ασημίζουν
ΕΠΤΑ νησιά πανέμορφα
σαν αστεράκια τ' ουρανού
τη θάλασσα φωτίζουν.

Η Κέρκυρα, η κόμισσα
η πολυξακουσμένη
με τις χιλιάδες ομορφιές
γοργόνα πλουμισμένη.

Η Ιθάκη η αδελφούλα της
νεράιδα ζηλεμένη
μικρή, μικρή, μικρούλικη,
πόσο χαριτωμένη!

Η Ζάκυνθος η κόντισα
με τη λεπτή αρχοντιά της
λούζεται και στολίζεται
στα γαλανά νερά της.

Και βλέποντας τα Κύθηρα
ζήλεψαν τη θωριά της,
Κύθηρα ξακουσμένα μου
έχεις την ομορφιά της.

Λευκάδα μου, μη ζήλεψες
μήπως νησάκι άλλο;
Τι να σου χάριζ' ο Θεός
σ' εσένα πιο μεγάλο;

Κεφαλονιά, που απαλά
το κύμα σε χαϊδεύει,
δεν βρίσκεται στον κόσμο αυτό
άλλο δικό σου ταίρι.

Παξοί, που καμαρώνεται
σαν σας φυσάει ο μπάτης
είσαστε στα επτάνησα
το ζηλευτό νησάκι.

Τα όμορφα νησάκια μας
έξι νησιά και ένα,
σμαράγδια που φαντάζουνε
στο πέλαγος ριγμένα.

Με χρυσοκέντητη κλωστή
δεμένα ένα προς ένα
κεντήσατε το πέλαγος
κρυφή χαρά μας έγνοια.

Και ο αφρός της θάλασσας
σας λούζει σμαραγδένια
και σας χαϊδεύει απαλά
το κύμα ένα ένα.

Στην αγκαλιά του σας κρατά,
γλυκά σας νανουρίζει,
για την περίσσια ομορφιά,
που μες στη γη σπανίζει.

ΣΤΙΓΜΕΣ ΑΞΕΧΑΣΤΕΣ

Την πρώτη Κυριακή του Νοεμβρίου... το Πρωτοκύριακο... στην Κέρκυρα λιτανεύουν το Σκήνωμα του Αγίου Σπυριδώνα σε ανάμνηση του θαύματος της διάσωσης του νησιού από την πανώλη... Πανούκλα την ονομάζουν οι ντόπιοι.

Η λιτανεία καθιερώθηκε το 1673 και έκτοτε τελείται ανελλιπώς σε ένδειξη ευγνωμοσύνης προς τον Προστάτη Άγιο Σπυριδώνα.

Εγώ, Κερκυραία στην καταγωγή αλλά μόνιμη κάτοικος Αυστραλίας, είχα να παραβρεθώ σ' αυτή τη λαμπρή γιορτή σαράντα δύο χρόνια... όσα και τα χρόνια του μισεμού.

Δεν μπορώ να κρύψω ασφαλώς το πόσο συγκινήθηκα όταν βρέθηκα ανάμεσα στους χιλιάδες προσκυνητές που φτάνουν από παντού.

Η λαμπρότητα της μέρας αυτής χαρίζει στην πόλη μια ακτινοβολία απ' άκρη σ' άκρη αναδεικνύοντας όλο της το μεγαλείο.

Μόνο όποιος τα ζήσει μπορεί να κατανοήσει τη μοναδικότητα των γεγονότων που έζησα και που θα μείνουν ανεξίτηλα χαραγμένα στη μνήμη μου.

Όλο μου το είναι συγκλονίστηκε... Ένωθα στο κορμί μια κρύα ανατριχίλα από ευλάβεια, χαρά και συγκίνηση.

*Το ποίημα που ακολουθεί
είναι αφιερωμένο σ' αυτή τη μέρα.
Είναι εμπνευσμένο απ' όλα όσα ένιωσα
να με κατακλύζουν ζώντας από κοντά
ανεπανάληπτες στιγμές που
μόνο να ονειροπολώ μπορώ... στην ξενιτιά.*

**Η ΛΙΤΑΝΕΙΑ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ 1997**

Λάμπει η πόλη από γιορτή
κι ο ήλιος ανατέλλει,
στεφάνι πλέκει διάπλατο
και τηνε στεφανώνει
τη γιορτινή τη μέρα αυτή,
τη λούζει απ' άκρη σ' άκρη,
να γίνει ακόμα πιο λαμπρή.
Πλατεία, σοκάκια και στενά
να τηνε μοσχολούσει,
για να περάσει η χάρη του
την ευλογία ν' αφήσει.

Ντυμένη γιορτοστόλιστη
παντού ακτινοβολάει,
σα νύφη αξιοπρεπώς
το πέπλο της κρατάει.
Χτυπάνε στο καμπαναριό
χαρμόσυνα οι καμπάνες
κι από τον ήχο το γλυκό
γεμίζει ο αιθέρας
κι έρχονται εξαπτέρυγα
και φλάμπουρα από πέρα.

Μια μια οι φιλαρμονικές
καθώς περνούν και παίζουν
απ' την ευλάβια της σιγής
ρίγη χαράς σου φέρνουν.
Οι ευσεβείς με γιορτινά
γέμισαν δρόμους και στενά
κι απάνω στα μπαλκόνια
αφήνουν να γυρνάει ο νους
στα παλαιά τα χρόνια.

Έφτασε η ώρα κι η στιγμή
ο Άγιος να περάσει
κι ο κόσμος σκύβει ευλαβικά
για να τονε δοξάσει.
Τονε φρουρούν ναυτόπουλα,
στρατιώτες και προσκόποι,
παπάδες, αρχιεπίσκοποι
και του ναού επιτρόποι.

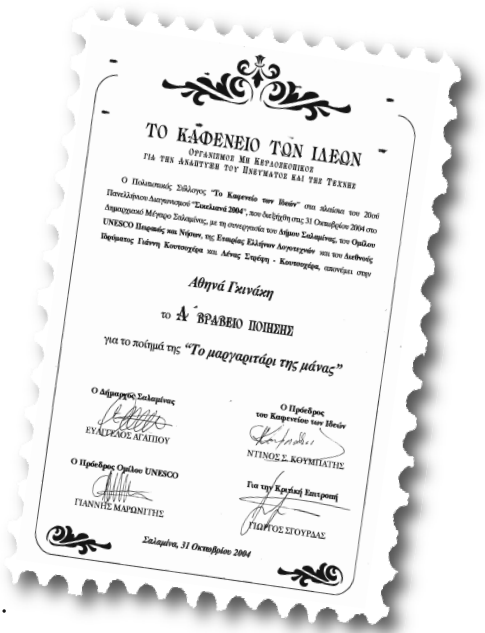
Πόση γαλήνη την ψυχή
γεμίζει τούτη η γιορτή
κι ευλαβικά τα χέρια
σφίγγουνε φίλοι και γνωστοί
και ανταλλάζουν μια ευχή:
“να ’μαστε πάλι όλοι μαζί
του χρόνου τέτοια μέρα”.

Ανάμεσα απ’ τις φυλωσιές
κάτι φωνούλες χαρωπές
σκορπούνε στον αέρα
και τιτιβίσματα γλυκά
γεμίζει η πόλη ως πέρα.
Χαρείτε λέγαν τα πουλιά
και σιγοντάριζαν κι αυτά
κρυμμένα πάνω στα κλαδιά
με τη γλυκιά λαλιά τους,
δίνοντας χρώμα στη γιορτή
με το κελάιδισμά τους.

ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

Μέσα απ' τα πέντε δάκτυλα της Μάνας
γλίστρησε το 'να της Μαργαριτάρι
και έφυγε, έφυγε μακριά
ταξιδεύοντας μέσα από γαλαξίες
και βρέθηκε σε πολιτείες άγνωστες
κι απόμεινε να στολίζει
μια γωνιά στου πλανήτη την άκρη.
Η αστείρευτη αγάπη της Μάνας
το καλούσε να γυρίσει
μα τα φτερά της θέλησης
δεν είχαν τη δύναμη να πετάξουν
του 'χαν κλέψει τις δυνάμεις
τα νεότερα Μαργαριτάρια
που ξεφύτρωναν το 'να μετά το άλλο
και γέμιζαν τη ζωή του ασχολίες.
Έτσι το κάλεσμα της Μάνας
το 'χε κλείσει στην ψυχή του
ακούγοντας κάθε μέρα,
την πονεμένη φωνή της να το καλεί
κι αυτό να ελπίζει πως κάποτε
θα βρει τις χαμένες δυνάμεις του
να πετάξει, να πάει να της δώσει
αυτό που της είχε στερήσει.
Όσπου να φτάσει η ποθητή στιγμή
της έστελνε μηνύματα ελπίδας
ν' απαλύνει τον πόνο της
κι εκείνη τα κρατούσε φυλαγμένα
με υπομονή και καρτερικότητα.
Χρόνια τα μάζευε και τα πρόσεχε
σαν το Μαργαριτάρι, πριν γλιστρήσει
μέσα απ' την παλάμη της.
Μα όσο κυλούσαν τα χρόνια
που είχαν αρχίσει να γίνονται ατελείωτα,
το δάκρυ της έγραφε τα σημάδια του πόνου
κάτω από τα βλέφαρά της,
για το ξενιτεμένο της Μαργαριτάρι.
Όσπου μια μέρα έφυγε για το αιώνιο ταξίδι
παίρνοντας μαζί της τις υποσχέσεις
και τα σημάδια του ανελέητου χρόνου.
Και κείνο απόμεινε πονεμένο στην άκρη
της γης, να κεντά τη μορφή της μέσα σε στίχους.

ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΗΣ ΓΛΥΚΙΑΣ ΜΟΥ ΜΑΝΟΥΛΑΣ

Μάνα γλυκιά, μορφή μου αγαπημένη,
που σε θυμάμαι πάντοτε να είσαι λυπημένη.
Τα χείλη σου δε γέλασαν, τα μάτια δακρυσμένα,
γιατί πάντα είχες καημό που 'χες παιδί στα ξένα.

Μετά σου 'φύγαν κι άλλα δυο, πήγαν πολύ μακριά σου
κι έγινε τότε ο καημός τριπλός μες στην καρδιά σου.

Βαρύς ήταν ο χωρισμός της ξενιτιάς οι δρόμοι
στα τρία σημεία χωρίσαμε κι ένιωθες πάντα μόνη.

Σ' αρρώστησαν οι στεναγμοί, σε τέλειωσαν οι πόνοι
και πέθανες μανούλα μου, μα κι εγώ 'μαι μόνη.

Πάντα επαράκάλαγα να ζήσεις χίλια χρόνια,
εσύ να είσαι στη ζωή κι εγώ να 'μαι στο χώμα.

Γιατί δεν είχα την καρδιά, δεν είχα το κουράγιο,
ήξερα πως, αν πέθαινες, ο κόσμος θα 'ταν άδειος.
Μα δες πώς τα 'φτιαξε ο Θεός, πώς δίνει το κουράγιο,
μπόρεσα και ξεπέρασα του πόνου το ναυάγιο.

Πέθανες πια και δεν μπορώ τίποτε να ελπίζω
και όποτε σε σκέφτομαι για σένανε δακρύζω,
γιατί σε πήρε ο Θεός, μανούλα πονεμένη,
μες στα γλυκά ματάκια σου με μια πικρία κλεισμένη.

Τότε που τόσο ήθελες να βρίσκομαι κοντά σου
από τα πέντε σου παιδιά εγώ ήμουν μακριά σου.
Στην τελευταία σου στιγμή δεν μπόρεσα για να 'ρθω,
ο χάρος μου ετοίμαζε ακόμα ένα ναυάγιο.

Τώρα που αναπαύεσαι στις γης το κρύο χώμα,
εύχομαι, μανούλα μου γλυκιά, η ψυχή σου να 'ν' αιώνια.
Κι αν μπορέσω κάποτε στον τάφο σου να έρθω,
ένα μου δάκρυ απόμεινε το μνήμα σου να βρέξω.

ΕΙΝ' Ο ΒΟΡΙΑΣ ΠΟΥ ΜΕ ΓΥΡΝΑΕΙ ΣΤΑ ΠΑΛΙΑ

Όταν φυσάει ο βοριάς κι είν' όλα παγωμένα
αυτό ξυπνά μια θύμηση παλιά μες στην καρδιά μου,
που 'μουν παιδί ανήμπορο, χλωμό κι αρρωστημένο
και μες απ' το παράθυρο κοίταγα πανιασμένο.

Η μάνα μου η στοργική κοντά μου ξενυχτούσε
και κάθε τόσο το Θεό για με παρακαλούσε,
που ήμουν μικρό, αδύναμο, σαν ένα κλωναράκι
με κράταγε στα χέρια της σα να 'μουνα πουλάκι.

Με τάιζε, με φρόντιζε, φοβόταν μη δε γειάνω,
στεκόταν πάντα πλάι μου, μην τύχει και πεθάνω.
Μου 'λεγε λόγια τρυφερά και χίλια παραμύθια
κι ένας αναστεναγμός έβγαινε απ' τα στήθια.

Και κάθε τόσο στους γιατρούς μ' έτρεχε η καημένη
και πάντοτε την έβλεπα να είναι δακρυσμένη,
με τη λαχτάρα στην ψυχή για τ' άρρωστο παιδί της.
Η αγάπη της με γιάτρευσε κι η αφοσίωσή της.

Πόσο καλή και στοργική ήτανε η μανούλα,
αχ, να γινόμουνα ξανά μία μικρή παιδούλα,
να κούρνιαζα σαν το πουλί πάλι στην αγκαλιά της,
να με χαϊδεύουν στοργικά τα χέρια τα δικά της.

Και τα δυο χείλη της γλυκά ξανά να με φιλήσουν
και να μου πουν λόγια γλυκά, να με παρηγορήσουν.
Ν' ακούσω τη φωνούλα της σιγά να ψιθυρίζει
μες στο κλειστό παράθυρο, σαν ο βοριάς βουίζει.

Και να κρατά στα χέρια της εκείνο το πλεχτό,
που ζάλιζε τα μάτια μου σαν είχα πυρετό.
Εκοίταγα περιέργα βελόνες και κλωστή,
που πλέκανε τα χέρια της σα να 'ταν μηχανή
και δεν την άκουσα ποτέ να πει "έχω κουραστεί".

Μάνα, ω, μάνα μου ακριβή, να ζούσες κι ας μην ήταν
ούτε βοριάς και παγωνιά, ούτε παράθυρα κλειστά,
ούτε εγώ παιδούλα, μόνο να ζούσες μάνα μου,
μάνα γλυκιά μανούλα.

Να σ' έβλεπα σε μια γωνιά, σεβάσμια μανούλα,
με τα μακριά μαλλάκια σου, άσπρα σαν το μπαμπάκι
και τ' απαλό το δέρμα σου, που ήταν σαν μετάξι.

Να σε κοιτώ, μανούλα μου, όπως μ' είχες κοιτάξει,
να σου φιλώ τα χέρια σου, όπου με αναστήσαν,
μικρό σαν με ταΐζανε, με λούζαν, με χτενίζαν.

Να 'ρθει η δικιά μου η σειρά, εγώ να σε φροντίζω,
τα γέρικα τα χείλη σου νερό να τα ποτίζω.
Να σου χτενίζω τα μαλλιά, πλεξούδες να τα κάνω,
όπως εσύ μου έκανες, μικρό κι όλο ανήμπορο
μες στο κρεβάτι επάνω.

ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ ΣΑΝ ΤΟΣΑ ΑΛΛΑ

Μια βραδιά, σαν τόσες άλλες, πάω για να κοιμηθώ,
μ' αναμνήσεις μπερδεμένες απ' το παρελθόν.

Ξαφνικά ακούω κάτι, κάτι ποθητό,
της μαμάς μου τη φωνούλα, πώς εβρέθηκ' εδώ;
Η καλή μου, έχει πεθάνει χρόνια και καιρό,
τη γλυκιά αυτή φωνή της πώς τη λαχταρώ!

Ζαλισμένη μες στον ύπνο, με θολό μυαλό
μ' έσερνε η επιθυμία, σαν το ναυαγό,
γάλι, γάλι στ' ακρογιάλι, για να τηνε βρω.
Με στεγνά τα δυο μου χείλη στο μακρύ γιαλό,
εδιψούσε η καρδιά μου λίγο να την δω,
να μου φύγει κάθε πόνος, κάθε στεναγμός.

Στ' ανοιχτά ένα καράβι βλέπω κι απορώ,
πώς δεν ήρθε να με πάρει; αχ, πόσο πονά!
Του 'γνεψα μα κείνο πήγε σ' άλλονε γιαλό
κι έμεινα να αγναντεύω με βαρύ καημό,
καθώς έφευγε μακριά μου στον ωκεανό,
κι εχανόταν κάθε ελπίδα, πώς θα τηνε βρω.

Κάθισα να ξαποστάσω κι έβλεπα θαρρώ
σύννεφ' από γλαροπούλια πάνω στο νερό,
που πηδούσαν πεινασμένα, σαν ένα καιρό,
σαν ταξίδεα για μέρες κάποιο παρελθόν
και στην πλώρη ακουμπισμένη να καρδιοχτυπά,
για της μάνας μου την πίκρα, απ' το χωρισμό.

Σαν το χάνω το καράβι, κλαίω και θρηνώ
και ξεφεύγει απ' τα στήθια ένας στεναγμός.
Τρομάξαν τα γλαροπούλια, που 'ταν στον αφρό,
μα τρομάξανε κι εμένα και μεμιάς ξυπνώ
και μου έμεινε ο πόνος κι ο συλλογισμός,
που δεν πρόφτασα, τη δόλια, να τηνε χαρώ,
γιατί τ' όνειρο εχάθη δίχως να την δω.

MANA

Μάνα φωνάζει ο οδοιπόρος,
μάννα ο στρατιώτης στη σκοπιά,
μάννα και κάποιος λαβωμένος,
που ψάχνει για παρηγοριά.

Μάνα βελάζει το αρνάκι,
μάννα φωνάζει το παιδί,
μάννα ο νιος και μάννα ο γέρος
στην κάθε δύσκολη στιγμή.

Γιατί η μάννα είναι κείνη
που στο πλευρό μας ξαγρουπνεί
και γω για σένα αναστενάζω
ω μάννα, μάννα μου ακριβή,
ω, μάννα μου, χαρά κρυφή!

Βάλσαμο ήταν η στοργή σου,
τα λόγια σου τα τρυφερά
και τα ζεστά, απαλά σου χέρια
αχ, πώς με σφίγγαν στοργικά
σα λαβωμένο περιστέρι
όπου του κόψαν τα φτερά!
Ω, μάννα, μάννα ακριβή μου
μόνο συ ξέρεις ν' αγαπάς!
Τα μητρικά σου χάδια εκείνα
πώς με πλημμύριζαν χαρά,
πώς εφτερούγιζε η καρδιά μου
σαν το πουλάκι που ζητά
στο κρύο λίγη ζεστασιά.

Σαν την αγάπη τη δικιά σου
ίδια δεν βρήκα πουθενά.
Ω, μάννα, μάννα μου γλυκιά
να σ' είχα λίγο συντροφιά!
Να δω το βλέμμα σου μανούλα
το τρυφερό, το στοργικό,
που 'ταν γεμάτο καλοσύνη,
συμπόνια, μα και θαυμασμό.
Πόσο πολύ μου έχεις λείψει,
πόσο για σένανε πονώ,
ω μάννα, μάννα να γινόταν
ν' ακούσεις πόσο σ' αγαπώ!

Αφθονη είχες την αγάπη
στα σπλάχνα σου τα μητρικά
και δεν εστέρευε ποτέ της
εξίσου για όλα τα παιδιά.
Ευσπλαχνική για όλο τον κόσμο
δεύτερη ήσουν Παναγιά,
ω μάνα, πόσο μου 'χεις λείψει
στον πόνο μου και στη χαρά!

Πόσο με ζέσταινε η πνοή σου
σαν με κρατούσες αγκαλιά
και μου τραγούδαγες, θυμάμαι,
τόσο γλυκά, μελωδικά,
που η φωνή σου μες στ' αυτιά μου
ακόμα τώρα αντηγά,
πώς θα 'θελα να σε ακούσω
όπως τα χρόνια τα παλιά
ω, μάνα, μάνα ακριβή μου
να σ' είχα λίγο εδώ κοντά!

Έχω φυλάξει τη μορφή σου
μέσα στις κόρες των ματιών
κι ολόκληρη σε έχω κλείσει
μες στην ψυχή σα θησαυρό.
Δίχως εσένα δεν περνάει
μέρα να μη σε θυμηθώ,
μέρα να μην πονώ για σένα,
για τον μακρύ μας χωρισμό,
ω μάνα, μάνα ακριβή μου
στα στήθια σ' έχω φυλαχτό!

Μα τι ωφελούν όσα σου γράφω
κι όσα θα γράψω ακόμα
κι ένα βιβλίο να γέμιζα,
δεν πρόκειται να διαβαστούν
απ' το δικό σου στόμα.
Χρόνια έχεις τώρα μάνα μου
που βρίσκεσαι κάτω απ' τη γη
στο άψυχο το χώμα,
πώς μας τα φέρνει η ζωή,
χωρίζει η μάνα απ' το παιδί.
Αιώνια να 'ναι η ψυχή σου
στον κάτω κόσμου τη σιγή
ω, μάνα, μάνα μου ακριβή
και τί δε θα 'δινά να ζεις!

Η ΠΡΟΑΙΣΘΗΣΗ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

Σαν το πουλί απ' τη φωλιά,
 που ακόμα δεν έχει φτερά,
 έφυγε κάποια μέρα.
 Μπήκε στο πλοίο κι έφτασε
 στα μέρη αυτά εδώ πέρα
 στον τόπο αυτό της λησμονιάς,
 να χτίσει μια νέα φωλιά
 μαζί με τον καλό της.

Κι η μάνα της της έλεγε
 πριν φύγει απ' το χωριό της.
 “Πού πας πουλάκι αφτέρωτο
 σε ξένη χώρα μόνη;
 Σαν το φτερό στον άνεμο
 θα 'σαι μικρή μου μοναχή,
 βάρκα χωρίς τιμόνι
 και πώς θα βρω παρηγοριά
 σε τούτονε τον χωρισμό,
 που θα με φάν' οι πόνοι;”.

“Δώσε μου, μάνα, μια ευχή
 με όλη την καρδιά σου
 κι αν είναι, μάνα μου, γραφτό
 μες στο δικό μου ριζικό
 θα ξαναρθώ κοντά σου.
 Να ζήσω δίπλα σου κι εγώ,
 αν το θελήσει ο Θεός,
 σαν τ' άλλα τα παιδιά σου”.

“Ω! κόρη μου, την ξενιτιά
 την ξέρω την πλανεύτρα,
 θα σε πλανέψει, θα το δεις,
 όπως επλάνεψε πολλούς,
 είναι γλυκιά, είναι ψεύτρα...
 Θε μου, μεγαλοδύναμε,
 κάνε με να βγω ψεύτρα”.

Ο δρόμος ήτανε μακρύς
 μα είχε της μάνας την ευχή
 είχε το φυλαχτό της,
 για να μποδίζει το κακό,
 που θα βρεθεί εμπρός της,
 στα μέρη αυτά τα μακρινά
 που θα 'χτιζε με υπομονή
 το νέο σπιτικό της.

Πέρασαν χρόνια κι άργησε
 η κόρη να γυρίσει
 κι η μάνα παρακάλαγε
 ωσότου ήταν στη ζωή
 τα μάτια της πριν κλείσει:
 “αχ και να 'ρχόσουν μια στιγμή
 παιδί ξενιτεμένο
 να σ' έβλεπαν τα μάτια μου,
 π' όλο σε περιμένω”.

Μάκραινε ο δρόμος, μάκραινε,
 μάκραιναν οι αποστάσεις,
 το πλοίο που την έφερε
 δεν είχε δρομολόγιο
 για να ξαναπεράσει.
 Αγκυροβόλησε κι αυτό
 σαν κείνη που ήταν ναυαγός
 από τις καταστάσεις.

Κι όσα υποσχέθηκε
 στην πονεμένη μάνα
 μείναν σβησμένα όνειρα,
 που ο χρόνος τα ξεθώριασε,
 ο πόνος και το κλάμα,
 αφήνοντας στα στήθια τους
 βαθιά πληγή και χάσμα.

Κι έν' απόβραδο εκεί
 που 'ταν στο φτωχικό της
 χτύπησε το τηλέφωνο
 κι από την άλλη τη γραμμή
 ήταν ο αδελφός της.

“Τί νέα έχεις να μου πεις,
που ’χεις φωνή σπασμένη;
Μήπως κακό συνέβηκε
στη μάνα την καημένη”;
“Ω! όχι... μα... ξέρεις, δεν μπορώ,
δεν ξέρω πώς ν’ αρχίσω,
δεν είμαι τόσο δυνατός
για να σου εξηγήσω
ούτε και λόγια για να βρω,
να σε παρηγορήσω.
Μα πριν να φύγει ζήτησε
να μείνω εγώ στο πλάι της,
τα μάτια της να κλείσω”.

Έμειν’ η κόρη εκστατική
και άφωνη να κλαίει
και με παράπονο πικρό
από τα στήθια της βαθιά
ψιθυριστά να λέει.
“Μάνα μου, αλήθεια η ξενιτιά
με πλάνεψε η πλανεύτρα
κι όσο κι αν προσπάθησα
δεν τα κατάφερα να ’ρθω,
μ’ έβγαλ’ ο χρόνος ψεύτρα”.

Η ΩΡΑ ΤΟΥ ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΥ

Μην κλαις, θυμάμαι σου είχα πει, πατέρα,
δεν πρόκειται ν' αργήσω να γυρίσω,
δε θα ζήσω μακριά σας εκεί πέρα,
σε λίγα χρόνια εδώ θα είμαι πίσω.

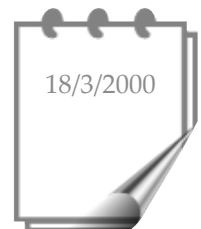
Δυστυχώς δεν έφτασε η ποθητή ημέρα,
τη φαμελιά σκεφτόμουν πού ν' αφήσω.
Κουρασμένος από κείνο το καρτέρα
έφυγες δίχως να σ' αποχαιρετίσω.

Ω, να 'ξερε η ψυχούλα σου πόσο πονώ
σαν θυμάμαι αυτόν το δύσκολο καιρό,
που δεν μπόρεσα να έρθω να σε δω!

Τα λόγια που μου έγγραφες δε λησμονώ,
την ψυχή μου δρόσιζαν σαν κρύσταλλο νερό
κι ακόμα νιώθω ενοχή που ρίζωσα εδώ.

*Αφιερωμένο στη μνήμη του
αγαπημένου μου Πατέρα.*

κατάρτιση γραφής

ΣΚΙΕΣ ΣΤΗ ΣΙΩΠΗ

Στροφή οι μνήμες παίρνουν στα παλιά
με βήμα αργό σαν τον ήπιο τον αγέρα
να σ' ανταμώσουν κάπου, κάποτε, πατέρα,
με την ελπίδα να σε σφίξουν αγκαλιά.

Αν φωτίσει τη μορφή σου μια αντηλιά,
μα δεν υπάρχει, χάνεται στον αιθέρα
κι απελπισμένες καρτερούν μέρα τη μέρα
να προβάλει κάτω απ' τη φεγγοβολιά.

Να δουν εκείνη την άγια σου εικόνα,
αυτή που έκλεισα στα στήθια ευλαβικά
που δεν ξεθώριασε στο διάβα του αιώνα

όταν μ' αγκάλιασες πριν φύγω στοργικά,
κρατώντας με σφιχτά στην αγκαλιά σου
και τρέχανε καυτά τα δάκρυά σου.

*Αφιερωμένο στη μνήμη του
αγαπημένου μου Πατέρα.*

ΓΟΝΕΙΣ ΚΙ ΑΔΕΛΦΟΣ

Στο υγρό αυτό μνήμα
που ασάλευτο στέκει
πάντα η σκέψη μου τρέχει
γιατί κάτω απ' την πλάκα
τους γονείς κι αδελφό μου
η γης, στα σπλάχνα της έχει.

Τρεις ψυχές, έξι μάτια
ακριβά σαν διαμάντια
με μορφή αγγελική
τώρα, τα 'χει το χρώμα
μα τους πήρε το χρώμα
το σκοτάδι εκεί.

Μες στη μνήμη μου μένει
Ω! γονείς αγαπημένοι,
πως μπορεί να χαθεί,
στης καρδιάς μου το θρόνο
δεν την έφθειρε ο χρόνος
τη γλυκιά σας μορφή.

Διψασμένη η γης
έναν - έναν σας πήρε,
απ' τον κόσμο αυτό
δίχως λίγη συμπόνοια
θα σας έχει αιώνια
στο δικό της πλευρό.

Κι εγώ τώρα που ήρθα
ψάχνω μήπως σας δω,
μα ένα μνήμα αντικρύζω
και μου δίνει καημό,
αντίς ανθρώπους κοράκια
βλέπω μόνο εδώ.

Έχει ο χρόνος νεκρώσει
τις ψυχές και τοπίο
το κορμί μου το λούζει
μια ζέστη, μια κρύο,
τί παράξενα γύρω
όλα είναι νεκρά.

Κι η μαρμάρινη πλάκα
με κοιτά σιωπηλά
αν κι αμίλητη στέκει
δίχως να 'χει μιλιά
έχει στόμα, έχει μάτια
και μου λέει πολλά.

Μα εδώ κράζουν κοράκια
και ο τόπος γεμίζει
των πουλιών οι κραυγές
λες και είναι εκείνη
που έχουν φύγει για πάντα
των νεκρών οι ψυχές.

*Αφιερωμένο στη μνήμη των γονιών μου
και του αδελφού μου Γιώργου*

Κι αν βρήκα και το έγγραφο
με λόγια πονεμένα
έτσ' όπως ένιωθε η καρδιά
έτσι τα 'χω γραμμένα
γιατί ο πόνος γίνεται
πιο αισθητός στα ξένα.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΜΙΑΣ ΞΕΝΙΤΕΜΕΝΗΣ

Διαβάτη, μια παράκληση
σου κάνω απ' τα ξένα
με μάτια δακρυσμένα,
αν κάποτε η στράτα σου
σε φέρει και περάσεις
μπρος απ' τον τάφο τούτο δω
ένα κερί ν' ανάψεις
κι εγώ, θα σ' ευγνωμονώ
απ' την καρδιά μου όσο ζω.

Η κόρη σας Αθηνά

ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

Έχω δυο κόρες και δυο γιους
δυο εγγονές, δυο εγγονούς,
οκτώ Απριλιάτικα λουλούδια
το ένα με τ' άλλο του αλλουνού
μοιάζουν σαν τ' άστρα τ' ουρανού,
ζαφείρια ίδια.

Δεκάξι μάτια, οκτώ καρδιές
πως, μου γεμίζουν τις βραδιές
με ηρεμία την ψυχή και καλοσύνη.
Που μ' αγαπούν και τ' αγαπώ
πετώ στα σύννεφα, πετώ,
από απέραντη γαλήνη.

Είναι για μένα θησαυρός
που να μπορούσα, αλλού να βρω
τέτοια πανάκριβα διαμάντια;
Όλου του κόσμου είναι για με
παλάτια - πλούτη, ναι αμέ,
όλων τα μάτια.

Δεν τ' ανταλλάζω με καμιά
κι αν μου 'διναν κληρονομιά,
τα δάση όλα και τα περιβόλια
θα 'χανα νου μα και ψυχή
δίχως αυτά, που αντοχή
η καρδιά η δόλια;

Ένα μπουκέτο σαν φεγγάρι
κάθε του άνθος και μια χάρη
πως πλημμυρίζω από ευτυχία
σαν είναι όλα ανταμωμένα
γύρω - γύρω από μένα
Θεού ευλογία.

Ο ΕΡΧΟΜΟΣ ΜΟΥ ΣΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Όταν πρωτοπαντρεύτηκα
στην Αυστραλία φερμένη
ήμουν σ' ένα δωμάτιο
στο Μπράιτον κλεισμένη.

Ο άντρας μου εδούλευε
απ' το πρωί ως το βράδυ
κι εμένα η καρδούλα μου
έμενε στο σκοτάδι.

Εκοίταγα τριγύρω μου,
δεν έβλεπα κανέναν
κι έλεγα πως εχάθηκε
ο κόσμος πια για μένα.

Ούτε γονείς και συγγενείς,
αδέλφια κι αδελφάδες,
σ' αυτήν τη χώρα ένιωθα
σα να 'μαστε φυγάδες.

Απελπισμένα έψαχνα
κάποιον για ν' αντικρύσω,
μήπως μπορέσω και ξανά
πίσω για να γυρίσω.

Μα ήτανε ανώφελο,
για με όλοι ήταν ξένοι,
κανένα δεν εγνώριζα
στο Μπράιτον κλεισμένη.

Τον καρτερούσα με χαρά
και όλο αγωνία
τον άντρα μου απ' τη δουλειά
να 'ρθει απ' τη γωνία.

Σα 'ρχότανε εγέμιζε
χαρά η κάμαρά μου
και ξέχναγα τον πόνο μου
κι όλη τη μοναξιά μου.

Γεράσιμε, του έλεγα
η μέρα δεν περνάει
χωρίς να έχω ένα παιδί
να με παρηγοράει.

Είσαι μικρή, μου έλεγε,
μην βιάζεσαι ακόμα,
παιδιά πολλά θα κάνουμε,
είναι νωρίς ακόμα.

Όχι, τον παρακάλαγα,
θέλω ένα παιδάκι,
οι ώρες να γεμίζουνε,
να ξεχαστώ λιγάκι.

Και σαν ο Θεός το θέλησε
στα σπλάχνα μου σκιρτούσε
ένα παιδάκι άγγελος
που η ψυχή ζητούσε.

Θεέ μου, δεν ξέρεις τη χαρά
που ένιωσε η καρδιά μου,
εστήριξα απάνω του
όλα τα όνειρά μου.

Ο κόσμος πια ομόρφυνε
με τη χαρά που πήρα,
γιατ' έκρυβα στα σπλάχνα μου
μία μικρή ελπίδα.

Όλο επαπακάλαγα
να είναι κοριτσάκι,
να είναι όμορφο πολύ
σαν ψεύτικο κουκλάκι.

Και όπως το ευχήθηκα
έτσι έγινε η χάρη
ήτανε όμορφο πολύ
κι εγώ το 'χα καμάρι.

Γιατί, όταν το γέννησα
εικοσιμία Σεπτέμβρη
η νοσοκόμα στον άντρα μου
έτρεξε να δώσει το χαμπέρι.

Και σαν εξύπνησα κι εγώ
απ' του τοκετού τη νάρκη,
μου δώσανε στα χέρια μου
τ' όμορφο κοριτσάκι.

Μα τι χαρά ήταν αυτή
σαν είδα έν' αγγελούδι
να με κοιτά κατάματα,
μιας ζωγραφιάς λουλούδι!

Ήταν για μένα θησαυρός
το νεογέννητό μου,
μου γέμισε τη μοναξιά
και το δωμάτιό μου.

Το κοίταγα και έλεγα
πως όταν μεγαλώσει
θα το 'χω μία συντοφιά
στη μοναξιά την τόση.

Μεγάλωνε κι ομόρφαινε
μέρα με την ημέρα
κι η καμαρούλα γέμιζε
φωνούλες όλη μέρα.

Μονολογούσα κι έλεγα
τί όμορφο μωράκι,
τί όμορφη που 'ναι η ζωή
μ' αυτό το πλασματάκι!

Τι ωραίο χάρισμα είναι αυτό,
πώς τα 'φτιαξε ο πλάστης,
να βγαίνει απ' τα σπλάχνα σου
ένα μικρό παιδάκι!

Το γάλα μου το βύζαξα,
με τη στοργή την τόση
και με λαχτάρα στην καρδιά
μέχρι να μεγαλώσει.

Ξενύχταγα στο πλάι του
μήπως κακό μου πάθει
και το νανούριζα γλυκά
τ' όμορφο πλασματάκι.

Δεν μπόραγα να καρτερώ
ο χρόνος να περάσει,
ν' ακούσω απ' το στόμα του
μαμά να με φωνάξει.

Μπαμπά, μαμά εφώναζε,
τα 'λεγε μπερδεμένα
κι όλο μας γλυκοκοίταζε
με μάτια αμυγδαλένια.

Μα τί καμάρι το 'χαμε
κοιτώντας το κι οι δυο μας,
πλάθαμε όνειρα τρελά
επάνω στο μωρό μας.

Μέσα στο καρτσάκι του
σα μια πριγκιποπούλα,
τότε ποιος θα το πίστευε
πως θα την δω νυφούλα;

Τα όνειρα που πλάθαμε
εβγήκαν όλ' αλήθεια,
τίμησε τη φαμίλια μας
αυτή η μικρή κουκλίτσα.

Εσπούδασε, μορφώθηκε
και πέρασαν τα χρόνια,
μεγάλωσε, παντρεύτηκε
και τώρα έχω εγγόνια.

Νυφούλα τη στολίσαμε
και μες στην ομορφιά της
όλοι την καμαρώσανε
για τα χαρίσματά της.

Αυτό το αφιέρωμα
είναι για σε παιδί μου,
βγαλμένο μέσ' απ' την καρδιά,
μαζί με την ευχή μου.

Η κάρτα μου είναι αυτή
για τα γενέθλιά σου
να δώσει ομορφιά πολλή
στην οικογένειά σου.

Να σου ομορφύνει την καρδιά
και να σκεφτείς λιγάκι,
αλήθεια ένιωθε χαρά
σαν ήμουν μωρουδάκι;

Μήπως τώρα δε χαίρομαι
και δε σε καμαρώνω,
που είσαι αξιαγάπητη
σε τούτον δω τον κόσμο;

Με δυο παιδιά σαν άγγελους
μαμά χαριτωμένη.
Κι εγώ όπου σε γέννησα
σου εύχομαι απ' την καρδιά
να είσαι ευτυχισμένη.

Και συ να ζήσεις, να χαρείς
και συ να δεις εγγόνια
και συ νυφούλες να τις δεις
τις όμορφες σου κόρες.

Να έχεις όμορφη ζωή
κοντά στο σύζυγό σου
και πάντα να προσεύχεσαι
να είναι στο πλευρό σου.

Να ζήσετε χρόνια πολλά
και πάντα αγαπημένοι
και η ζωή που ακολουθεί
να είναι ευτυχισμένη.

Αυτά στα γράφω όλα εγώ
που είμαι η μαμά σου
και πάντοτε όσο θα ζω
θα είμαι εδώ κοντά σου.

Εγώ για σένα αιώνια
η μάνα σου θα μείνω
και συ για με το όμορφο
το πλασματάκι εκείνο,

που λάτρευα αφάνταστα,
που πάντα καρτερούσα
μητέρα να γινόμουν
που τόσο επιθυμούσα.

Δεν πρόφτασες για να χαρείς
πολύ την αγκαλιά μου,
δέκα μηνών σαν ήσουν
είχα άλλο στην κοιλιά μου.

Μα εγώ πάντοτε σ' αγαπώ
και πάντα σε αγαπούσα
και πάντα θα σε αγαπώ
μικρή μου Μαρθουλίτσα.

Όσα είχα κλεισμένα στην ψυχή μου
είναι ειπωμένα στο ποίημα αυτό,
για να σου θυμίζουν μια ωραία εποχή
όταν κρατούσα στην αγκαλιά μου εσένα.

Με πολλή αγάπη η μητέρα σου Αθηνά

ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΜΟΥ

Πήρα απ' την άνοιξη το κάλλος της
και το 'κανα τραγούδι,
γιατί της μοιάζεις σαν γελάς
κι απ' το φθινόπωρο
τις πρώτες στάλες της βροχής
που μοιάζουν σαν τα πρώτα
βήματά σου.

Από τον ήλιο
τις πορφυρένιες αχτίνες του
που έχουν κάτι απ' τη λάμψη
των ματιών σου
κι απ' τα ηλιοβασιλέματα
του καλοκαιριού
τις χρυσοκόκκινες ανταύγιες,
γιατί έχουν το χάρισμα
της ψυχής σου.

Απ' την ανατολή του ήλιου
την ακτινοβολία του
που μοιάζει με την ομορφιά σου.

Άνοιξη, φθινόπωρο
κι ανατολή ηλίου
και ηλιοβασιλέματα
παρόμοιασα καλή μου
με σένα το ανεκτίμητο
το λούλουδο παιδί μου
και μενταγιόν τα έφτιαξα
και το 'χω στην ψυχή μου.

*Το αφιερώνω στην κόρη μου Κορίνα
με όλη μου την αγάπη.*

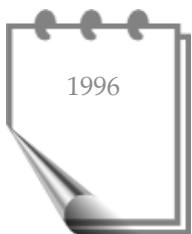
ΣΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ ΝΙΚΟ

Πόσο χαρμόσυνα καμπάνες
θα χτυπούσαν
αν εσυντόμευε
ο δικός σου ερχομός,
μέσ' απ' του φεγγαριού
τα μονοπάτια
θα ξεπροβάλει ένα αστέρι
φωτεινό,
που θα γιορτάσει και αυτό
τον ερχομό σου
σαν Αναστάσεως το φως
το γιορτινό.
Και στο παράπονο της μάνας
το πικρό
ένα χαμόγελο στα χείλη
θα ροδίσει
απ' τον δικό σου ερχομό
το μακρινό.
Γύρισε γιε μου
να γιορτάσουμε μαζί
και τη χαρά να αναστήσεις
στην ψυχή μου,
σε περιμένω να σου δώσω
την ευχή μου,
έλα παιδί μου μην αργείς
και καρτερώ,
έλα να λάμψει το μικρό μου
σπιτικό.

Έλα γιε μου και φέρε μου
τη νιότη σου για δώρο,
να σε κοιτώ να χαίρομαι
κι εγώ να ξαναγιάνω,
έλα και κάτσε δίπλα μου,
για μια στιγμή, χαρά μου,
να σε χαρώ λεβέντη μου,
κρυφή παρηγοριά μου.

Από μικρό μες στην ψυχή
σ' έκλεισα, ζωγραφιά μου,
παράπονο στα στήθια μου
και πόνο στη ματιά μου
κι αναζητώ το γέλιο σου,
το βλέμμα, τη ματιά σου,
εκείνο σου το βάδισμα
και την κορμωστασιά σου,
που γέμιζε το σπίτι μας
δροσιά απ' τη δροσιά σου.
Μου λείψαν γιε μου όλ' αυτά
και παραπονεμένη
βλέπω τα χρόνια φεύγουνε
μονάχη, πικραμένη
και συ δεν είσαι εδώ
κοντά σ' αδέρφια, στη μαμά σου,
σε άλλη πόλη βρίσκεσαι,
κοντά στα δυο παιδιά σου.

*Τη Μεγάλη Πέμπτη 1994 περίμενα να 'ρθεις Νίκο μου,
να γιορτάσουμε το Πάσχα μαζί, μα τελικά δεν ήρθες.
Οικογενειακές υποχρεώσεις σε κράτησαν μακριά μου
για πέντε χρόνια. Τότε ξεχείλισε το παράπονο
στην ψυχή μου και σου έγραψα το ποίημα αυτό,
να το διαβάζεις καμιά φορά, να ξέρεις πόσο
μου 'χεις λείψει, αγαπημένο μου παιδί.
Με πολλή αγάπη η μητέρα σου Αθηνά.*

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΓΕΝΕΘΛΙΩΝ

Χρόνια νεανικά, χρόνια ξεγνοιασιάς,
χρόνια αδέσμευτα χωρίς υποχρεώσεις,
γεμάτα ελευθερία, χρόνια που δε
γυρνούν ξανά με δύναμη καμιά,
χρόνια που πρέπει να τα ζεις
με θάρρος, φαντασία,
που αν το ψάξεις να το δεις
θα βρεις γαλήνη στην ψυχή και ηρεμία.

Έχεις μάνα που σ' αγαπά
και τη δικιά της προστασία,
αδέλφια, ανίψια γύρω σου
που σ' αγαπούν δίχως αμφιβολία.
Τι πιο ωραίο να σου χάριζε ο Θεός;
Σου 'δωσε χαρίσματα με πλήρη αρμονία,
νιάτα, εξυπνάδα, ομορφιά
και πάνω απ' όλα υγεία.

Σ' έφτιαξε τέλειο άνθρωπο
να περπατάς με σιγουριά στην κοινωνία.
Όλα αυτά δε σε γεμίζουν ζεστασιά,
δε σε γεμίζουν ευτυχία;
Κοίταξε γύρω σου να δεις
πόσοι και πόσοι ζουν στη δυστυχία!

Πρέπει να αισιοδοξείς
όπως περνούν τα χρόνια,
μη φυλακίσεις τις ελπίδες σου
έχεις μακρύ μέλλον ακόμα.
Η ελπίδα δίνει κουράγιο στην ψυχή,
για να 'χει δύναμη ν' αντέχει στ' ανηφόρι,
χωρίς ελπίδες η ζωή είν' αδειανή,
είναι σαν φύλλο που χτυπά το ξεροβόρι.

Μάζεψε όλη την αντοχή
που φωλιάζει στη νεανική ψυχή σου
και χτίσε όνειρα κι ελπίδες
για να βρεις το δρόμο στη ζωή σου.
Μην αφήνεις ανεκμετάλλευτο το χρόνο,
ο χρόνος είναι πολύτιμο αγαθό,
τα μελλοντικά σου χρόνια
είναι αμέτρητα μπροστά στο παρόν.

Το παρόν είναι φευγαλέο,
γίνεται γρήγορα παρελθόν
μην κοιτάς ποτέ το χθες
χάνεις τον προσανατολισμό σου.
Την κάθε μέρα να κοιτάς
με πνεύμα καθαρό κι ελπιδοφόρο,
για να 'χεις μέλλον πιο λαμπρό
πιο καρποφόρο.

*Στον αγαπημένο μου γιο Σπύρο Γκινάκη
που περνούσε μια περίοδο ανασφάλειας
στα 27 του χρόνια και διαβάζοντας
το αφιέρωμα αυτό,
γέμισε θάρρος κι αισιοδοξία.*

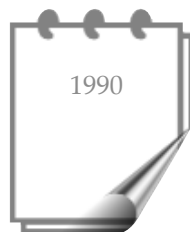
Ο ΣΠΥΡΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΘΟΔΩΡΑ

Φίλε μου αγαπημένε
στο στρατό παγιδευμένε,
το χακί που σου φορέσαν
μες στα μπούσες σ' εκπαιδεύσαν.

Τη μαμά σου αναζητούσες,
μα κανείς δε σε βοηθούσε,
περιμένεις να γυρίσεις
και στους φίλους να μιλήσεις.
Να μας πεις που σ' εκπαιδεύαν
με βασανιστήρια απαίσια,
αχ, Σολή αγαπημένε
τι επέρασες καημένε;
Οι κακοί οι στρατηγοί σου
βασανίσαν το κορμί σου!
Τώρα που ήρθες στη μαμά σου
πες της για τα βάσανά σου.

Το παρτ - τάιμ που ζητούσες
εύκολο το θεωρούσες,
μα δεν ήξερες ρε φίλε
που ο στρατός δεν είναι μπίλιερτς;
Τώρα πια το γιούνιφόρμ σου
σε κορνίζα να το βάλεις
κι άλλη φορά Σολάκη μου
να μην το ξανακάνεις.
Κάθισε στο σπιτάκι σου
και στα μαθήματά σου
κι άκουγε καμιά φορά
τη δόλια τη μαμά σου,
π' όλο συλλογιζότανε,
τί κάνει το Σολί μου,
που 'ναι μακριά από μένανε,
δεν έχει τη στοργή μου.

κατάνυξις
μακρύνει

ΠΑΤΡΙΔΑ

Πατρίδα πάντα βρίσκεσαι
στο χτύπο της καρδιάς μου,
είναι φορές που σα
μαγνήτης με τραβάς
και δυο πλοκάμια
μου τυλίγουν την καρδιά,
η νοσταλγία κι η επιθυμία
να μπόραγα να 'ρχόμουνα
κοντά σου
πατρίδα μου, ω πατρίδα μου γλυκιά!

Απόψε κάτι με γυρνά
στα μέρη σου πατρίδα,
οι μνήμες μου και οι καημοί
γίνανε αλυσίδα
και λέω με παράπονο
και με κρυφή ελπίδα
να σ' έβλεπα άλλη μια φορά
Ελλάδα μου Πατρίδα.

Να μ' έλουζε κι εμένανε
το γαλανό σου χρώμα,
να με τυλίξει ο ήλιος σου
ζεστά να μ' αγκαλιάσει
σαν τα βουνά και τα δεντριά
στα πυκνωμένα δάση.
Σαν αμμουδιά σ' ακρογιαλιά
σα βότσαλο στην άμμο,
σαν κυπαρίσσι στο βουνό,
σαν εκκλησιά σε κάμπο.

Να ζεσταθεί η καρδούλα μου,
να σβήσει αυτή η δίψα
όπου κρατώ χρόνια πολλά
κλεισμένη μες στα στήθια.
Να φύσαγε ένας άνεμος
να μ' έφερνε τ' αγέρι
πάνω από θάλασσες, βουνά,
οσάν το περιστέρι.
Να μ' έπαιρνε από τούτα δω
της ξενιτιάς τα μέρη
για ν' αγναντέψω από ψηλά
τα γνώριμά σου μέρη.

ΘΕΤΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

Καράβια όπου ήτανε
πολυταξιδεμένα,
σαν πρόσφυγες μας έφεραν
εδώ μακριά στα ξένα.
Σαν να 'μαστε σεισμόπληκτοι
μας πήρανε τα πλοία
και μας ακούμπησαν εδώ
σαν ο κυκλώνας σε σωρούς
τα ξεραμένα φύλλα,
γνωρίζοντας μια ξένη γη
ως μια θετή πατρίδα.

Φύγαμε όλοι μας για δω
μες τ' όνειρο η ελπίδα
πως θα γυρίζαμε ξανά
γρήγορα στην Πατρίδα,
μα αλυσοδεθήκαμε
και πάει ο σκοπός μας
δεν πραγματοποιήθηκε
ποτέ το όνειρό μας.

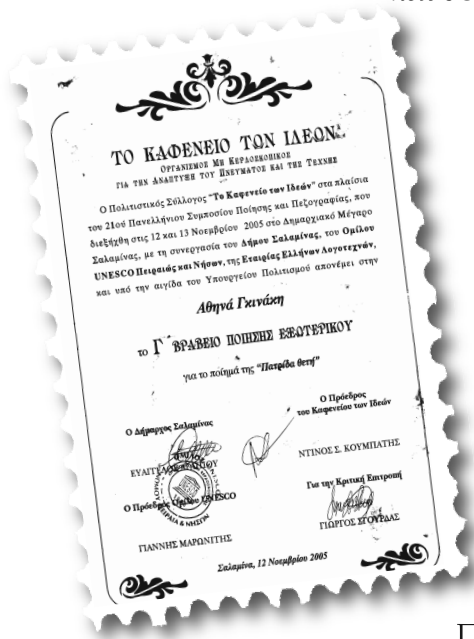
Κι όσα όνειρα και αν
φέραμε κοντά μας
γίνανε στάχτη και καπνός
βαθιά μες την καρδιά μας
κάνοντας τούτηνε τη γη
δικιά μας πια πατρίδα
κι από γονείς και αδερφές
μας χώρισε λεπίδα.

Κι ο γυρισμός, που είναι
ο γυρισμός; ξεχάστηκε,
ξεχάστηκε γιατί;
Μας έδεσαν πολλά εδώ,
στη μακρινή τούτηνε γη
κι όμως αυτό το όνειρο
παντού θε να το βρεις,
στο δάκρυ μας, στα στήθια μας,
στο βλέμμα, στην καρδιά μας,
να ξεφυτρώνει πάντοτε
βαθιά απ' τα σωθικά μας.

ΠΑΤΡΙΔΑ ΘΕΤΗ

Ολόγυμνη την ψυχή μου, στην παρέδωσα
ένα νεογέννητο βλαστάρι
διψούσε για πνευματική τροφή
να βρει στον ίσκιο σου,
Πατρίδα μου θετή.
Κι άπλωσε ρίζες και φύλλα σαν κισσός
σ' έν' αγκωνάρι.
Σαν ήπια τους χυμούς όπου την κέρασες
σου χάρισε δύο όμορφα ζευγάρια
κι όταν τις νύχτες ξαγρυπνάς
στολίζουν τον πλανήτη μας τα βράδια.
Μεγάλωσαν σαν πλάτανοι κι αυτά
και σου χαρίσανε, τέσσερα νέα βλαστάρια.
Ω! Γη, ευλογημένη των φτωχών
στο δρόμο για τον γυρισμό
χάσαμε τ' αχνάρια
κι αγκυροβολήσαμε
στης γης σου τ' αγκωνάρια.
Πνίξαμε ελπίδες, όνειρα,
του γυρισμού την ώρα
και τη ζωή μας δέσαμε
στη μακρινή σου χώρα.
Το ευλογημένο σου νερό
που δάκρυ έχει γίνει,
πίνει ο καημός σταλιά - σταλιά
τον πόνο να ξεπλύνει.
Κι η Μάνα μας Πατρίδα καρτερεί
ελπίζει κάποια μέρα να αγκαλιάσει
κάθε βλαστό, που σου 'στειλε εδώ.
Μα πότε η ώρα αυτή θα φτάσει;
Πώς ξεριζώνεις τούτα τα δεντριά
που οι ρίζες τους πλοκάμια έχουν πλέξει;
Στη χώρα αυτή, που των δακρύνων
η προσμονή, τα έχει θρέψει;

ΚΑΛΗ ΜΟΥ ΠΑΤΡΙΔΑ

Καλή μου πατρίδα, χαμένη μου ελπίδα,
σ' έχω κλεισμένη βαθιά στην καρδιά
στο γαλάζιο σου χρώμα και στο άγιο σου χώμα
πόσο ήθελα τώρα να βρισκόμουν εκεί.

Πατρίδα γλυκιά μου με πόνο στο λέω
στεγνώσαν οι ελπίδες στα ξένα μακριά
το δάκρυ στερεύει τα χρόνια περνάν
και μες στην καρδιά μου οι ελπίδες γερνάν.

Τις κούρασε ο χρόνος, δεν άντεξαν άλλο
θολώσανε, πάνε, παγώσανε πια
κι αν κάτι γυρίζει είναι δίψα παλιά,
είναι ο πόθος εκείνος που όλο γυρνά.

Περνάει και φεύγει ζεστός σιωπηλά
και καίει τα στήθια, το νου, την καρδιά,
λες κι έχει κοντά του φωτιά που σκορπά
τον νιώθω σαν λίβα καθώς τριγυρνά.

Κι ανάμνηση μένει με δάκρυ γραμμένη,
αυτή δε θολώνει με τίποτε πια
κι αν δάκρυ τη βρέχει πονεί και αντέχει
στο χρόνο που τρέχει χωρίς να γερνά

Θα μείνει για πάντα, στην ψυχή τριγυρίζει
Αχ! πόσα θυμίζει που είναι απ' το χθες
κι αφήνει ένα νήμα που σαν ξετυλίγει
με σένα με δένει πατρίδα σφιχτά.

κατάρτιση γραφής

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ ΤΟ ΠΑΤΡΙΚΟ

Το σπίτι μου το πατρικό το θυμάμαι και πονά,
πώς ήτανε χτισμένο και ροζ χρωματισμένο.
Οι γρίλιες στα παράθυρα είχαν λαδί το χρώμα,
πώς ταίριαζε το πράσινο με το ροζάτο χρώμα!

Γύρω η αυλή του καθαρή, παντού συμμαζεμένη,
γλάστρες με χίλια λούλουδα ήτανε στολισμένη.
Στην πρόσοψη η κληματαριά με ροζακί σταφύλια
και το αίτονύχι ζουμερό, σου γλύκαινε τα χείλια.

Με το πηγάδι στα δεξιά, δυο ευκάλυπτοι στην άκρη
κι ο δεντρολίβανος ψηλός σχημάτιζε το φράχτη.
Συκιές, μουριές, φραγκοσυκιές, λαχανικά, αγκινάρες,
ό,τι ήθελ' η ψυχούλα σου υπήρχε στις αράδες.

Λογιών - λογιών γαρύφαλα, τριανταφυλλίες και άλλα
με τα παρτέρια ολόγυρα, με ντάλιες στην αράδα.
Κι ο σγουρός βασιλικός επάνω στο περβάζι,
τον μύριζες και σ' έκανε βαριά ν' αναστενάξεις.

Και οι ροδιές, αχ, οι ροδιές, τι στόλισμα αυτό ήταν,
πόσο ομόρφαινε η αυλή όταν αυτές ανθίζαν!
Και το ψηλό τ' αγιόκλημα στητό και ανθισμένο
δίπλα στην κληματαριά, δροσάτο, μυρωμένο.

Ήταν σωστός παράδεισος, καθώς σαν το θυμάμαι
κι η νοσταλγία με πονά, τα χρόνια σαν περνάνε.
Το γαϊδουράκι το σταχτί και η σκυλίτσα η Ήρμα
και τα βαρέλια με κρασί, γεμάτα πάτημα σύρμα.

Δυο ποτηράκια αν έπινες, σου 'δινε μια και κάτω,
γιατ' ήταν καταστάλαγμα, κρασάκι σταφυλάτο.
Η κουζινούλα η μικρή κι αυτή πολλά θυμίζει,
που η μάνα μου γυρόφερνε, όλο να σιγουρίζει.

Και μία στάμνα πήλινη, νερό να τη γεμίζει
κι ένα τραγούδι απ' τα παλιά να σιγοψιθυρίζει.
Πόσα θυμίζουν τον καιρό στο σπίτι μου το πατρικό
με θαλπωρή γεμάτο, τώρα είν' άδειο μοναχό,
μ' ανάμνησες γεμάτο.

Ο ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ ΝΟΥΣ

Τούτος ο τόπος
που 'χει την ευλογία του Θεού
αδιάβατο έχει δρόμο για το γυρισμό.
Η θέληση σέρνεται, σέρνεται συνέχεια
μα δεν έφτασε ποτέ
για κει που ξεκίνησε,
γιατί η απόφαση παραμένει
αγκυροβολημένο καράβι,
που όλο επισκευάζεται
και τελειωμό δεν έχει.

Οι αποσκευές
γέμισαν τ' αμπάρια του,
μα ο κυβερνήτης νους
όλο καθυστερεί την ημέρα της αναχώρησης.
Κουράστηκε πια απ' τα πολλά
ταξίδια στο χρόνο,
μένει ασυγκίνητος για επιστροφή
τώρα που διανύει την εποχή,
που λίγο - λίγο χάνονται
τα ωραία ηλιοβασιλέματα
και δυσκολεύεται να σηκώσει άγκυρα.

Συνήθισε την αλμύρα τούτης της ακτής
που τον λούζει χρόνια.
Η σκέψη του δε βρίσκει
καλύτερο λιμάνι από αυτό
να την αράξει
και οι αποσκευές παραμένουν
στ' αμπάρι του καραβιού,
μια που το φως της ελπίδας
δε θα σβήσει
ώσπου να βασιλέψει ο ήλιος
για πάντα.

κατάρτιση γραφεία

ΑΠΟΓΝΩΣΗ

Τί γκρίζο που ταξίδευε απόψε το φεγγάρι
σαν την καρδιά μου ήταν θολό και σαν σβηστό λυχνάρι.
Περνούσε απ' τα φυλλώματα, λες και θα ξεψυχήσει,
να μπει στη θλίψη της ψυχής, να την παρηγορήσει.

Βαριά φυσούσε κι ο βοριάς, ξέσχιζε την ψυχή μου
κι η θλίψη με συντρόφευε σα να 'ταν αδελφή μου.
Τα σύννεφα έστηναν χορό, σα να 'τανε τσιγγάνες
με τα μαλλιά τα ξέπλεκα και τσι μακριές φουστάνες.

Τ' αστέρια είχανε χαθεί σαν στην καρδιά η ελπίδα,
χαρά πού σε συνάντησα, πες μου χαρά πού σ' είδα;
Γιατί 'σουνα περαστική; Δεν στάθηκες, δεν πήρα,
μια χούφτα μόνο ψίχουλα κατά καιρούς επήρα.

ΧΑΜΕΝΟ ΜΟΥ ΟΝΕΙΡΟ

Πέταξες σαν κυνηγημένο
για κάποιον τόπο μακρινό,
μα πριν μου φύγεις και σε χάσω
εγώ σε είχα ζωγραφίσει
εκεί ψηλά στον ουρανό.
Όνειρό μου ακριβό!

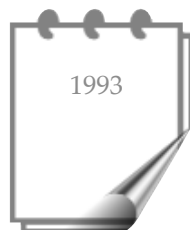
Δίπλα στην Πούλια σ' έχω βάλει,
φαντάζεις σαν Αυγερινός,
σε μια χρυσή φωλίτσα μέσα
και κάθομαι και σε κοιτώ
πριν ξεπροβάλει το φεγγάρι.
Όνειρό μου απατηλό!

Στις φεγγαρόλουστες τις νύχτες
π' όλα κοιμούνται σιγανά
αγναντεύω μήπως έρθεις
να πλέξεις μια κρυφή χαρά
μες στην ψυχή την κουρασμένη
και να μου κάνεις συντροφιά.

Έχω ανοιχτές τις δυο μου γρίλιες
των δακρυσμένων μου ματιών
να τις στεγνώσει ένα σου χάδι,
για να μου φύγει ένας καημός
αν θα γινόταν να 'ρθεις πάλι.
Όνειρό μου ακριβό!

Μ' απόψε που σε λαχταρώ
δεν φάνηκες και καρτερώ,
σβήσαν τ' αστέρια, το φεγγάρι,
είναι θολός ο ουρανός,
πώς θα μπορέσω να σε δω;
Όνειρό μου ποθητό!

Μήπως εσκέφτηκες να έρθεις
κι έχει ζηλέψει ο ουρανός
και σου 'κλεισε με μαύρο πέπλο
το δρόμο για το γυρισμό
να σ' έχει αυτός κι όχι εγώ;
Όνειρό μου ακριβό!

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΣΕΝΑ
Π' ΑΠΟΜΕΝΟΥΝ ΑΚΟΜΑ

Στα πικρά τούτα χρόνια
όπου είσαι στο χώμα
ένα δάκρυ έχω ακόμα
που για σένα κυλά.
Δεν στερέψανε όλα,
ζωντανεύει η λύπη
και τα φέρνει ξανά.
Για τη μνήμη σου τώρα
με δυο μάτια θολά
γράφω τούτα για σένα
που βαθιά χαραγμένα
μου αφήσαν κενά.
Σαν κοιτάζω ετούτη
την ασήκωτη πλάκα,
η καρδιά μου ραγίζει,
το μυαλό μου κλονίζει
και το δάκρυ κυλά,
που 'ταν έτσι γραμμένο
να σε βλέπω θαμμένο
στο βουβό αυτό μνήμα
με το χώμα νωπό.
Νιώθω τόση τη λύπη
που σα να 'ναι βουνό
μου πλακώνει τα στήθη,
με ριγά και πονώ.
Γύρω τόση ηρεμία
είναι όλα νεκρά
στον υγρό αυτό τάφο,
δίχως στάλα μιλιά,
μόνο κράζουν κοράκια
των νεκρώνε πουλιά.
Αχ, αυτό το θλιμμένο
το τοπίο γεμάτο
με χιλιάδες κορμιά,
δεν μπορώ να το βλέπω,
που σκεπάζει και σένα
με σκληρή απονιά.

Μες στο μαύρο σκοτάδι
που είναι όλα νεκρά
δεν κρύνεις σταλιά
σε νωπή αγκαλιά;
Δε σου φέρνει τον τρόμο
η υγρή ερημιά;
Όταν πέφτει η νύχτα
πάντα η σκέψη γυρνά
μες στο κρύο σου μνήμα
και η καρδιά μου πονά
που χαρές, μα και λύπες
εσκεπάστηκαν όλες
με μια πλάκα βαριά.

*Στη μνήμη του συζύγου μου
Γεράσιμου Γκινάκη,
πατέρα των παιδιών μου.*

κατάθεση φωνής

ΘΥΜΑΜΑΙ

Η αγκαλιά σου
ένα πέλαγος.
Τα χέρια σου
κουπιά ευτυχίας.
Τα χείλη σου
νερό στη δίψα μου.
Τα μάτια σου
λιοπύρι αυγουσιάτικο.
Το σώμα σου
προστάτης στη ζωή μου.
Η σκέψη σου
μάγος της δικιάς μου.
Η καρδιά σου
ανθόκηπος ανθισμένος.
Η ψυχή σου
ένα αστέρι.
Το γέλιο σου
ένα τριαντάφυλλο.
Η ανάσα σου
μοσχοβολιά.
Η αγάπη σου
αστέρευτη πηγή.
Οι πλάτες σου
λίθος για στήριγμα.
Τα λόγια σου
ανθισμένα ζουμπούλια.
Οι στιγμές κοντά σου
ονειρεμένα ηλιοβασιλέματα.
Το πέρασμά σου απ' τη ζωή
βιαστικό.
Ο χαμός σου
πληγή που ματώνει
και η σκέψη μου
πάντα κοντά σου.

Στον αγαπημένο μου σύζυγο
Γεράσιμο Γκινάκη

ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ ΜΟΥ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ
ΚΑΙ ΠΑΤΕΡΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΜΟΥ

Κύλησε και πάλι ο χρόνος,
για να θυμίσει κείνο το μοιραίο βράδυ
που έφυγες χωρίς δισταγμό
στο κάλεσμα του Χάρου.
Η κρύα βραδιά συνόδεψε την ψυχή σου
στα σκαλοπάτια του αιώνιου σκότους,
αφήνοντας το σώμα σου πάνω στην καρέκλα,
ζεστό και πυρωμένο βότσαλο δίχως πνοή
και το σπιτικό μας νέκρωσε με μιας.
Η παγερή εκείνη νύχτα σε νίκησε,
δε λυπήθηκε που άφηνε
ένα σώμα άψυχο
κι ένα μεγάλο κενό στις καρδιές μας.
Είκοσι χρόνια που έφυγες, πώς πέρασαν,
μα δεν λησμονήθηκες για μας που μείναμε.
Ζεις πάντα ανάμεσά μας
στη χαρά και στη λύπη
αν κι αόρατη η παρουσία σου
μας συνοδεύει παντού.
Κι αν δε σε βλέπουμε, σε νιώθουμε.
Ναι, σε νιώθουμε κοντά μας,
η φωνή σου δεν ακούγεται πια,
μα τα λόγια σου βουίζουν στ' αυτιά μας,
όλα εκείνα που εξιστορούσες
ακόμα και οι συμβουλές που μας έδινες.
Ω, να 'ξερες πόσο μεγάλο κενό άφησε ο χαμός σου!
Απ' όταν έφυγες ερήμωσε ο τόπος,
ο κόσμος λιγότεψε,
μίκρυνε, έγινε μια σταλιά.
Απόψε είναι είκοσι χειμώνες που λείπεις.
Η επέτειος της απουσίας σου
βρήκε την καρδιά μου απροετοίμαστη
για μια επέτειο τόσο οδυνηρή.
Με πληγώνει αυτή η θύμηση,
ζωντανεύει σκηνές που προσπαθώ
χρόνια να ξεχαστούν.
Πόσο σκληρός ήταν ο θάνατος!
Σκληρός κι ανεπανόρθωτος.

Ήρθε, πήρε αυτό που ήθελε
κι έφυγε ικανοποιημένος,
χωρίς να δώσει λογαριασμό σε κανένα.
Κείνο το δείπνο το τελευταίο
μου θυμίζει κάθε επέτειο,
που ήρθε και σε πήρε εκεί που τρώγαμε,
βυθισμένοι στην απόλαυση του φαγητού
και ο καθένας στη σκέψη του.
Τι σκληρός, έκοψε το νήμα της ζωής σου
δίχως προειδοποίηση!
Με τη μπουκιά στο στόμα σε πήρε
και συ, υποταχθής στο γραμμένο,
έγειρες το κεφάλι στο πλάι
και τον ακολούθησες αδιαμαρτύρητος.
Λέξη δεν πρόφτασες να πεις,
θαρρείς και βιαζόσουν να φύγεις.
Τί φρικτό θέαμα αντίκρισαν τα μάτια μου
Θεέ μου κείνη τη νύχτα,
το 'χω πάντα μπροστά μου, δεν εννοεί να ξεχαστεί.
Πόσο πικρή αυτή η θύμηση,
ματώνουν τα στήθια
κι ένας κόμπος με πνίγει στο λαιμό.
Σα γυρνά ο χρόνος γεφυρώνει
πιο αισθητά τον πόνο στην καρδιά μου,
μα δεν κυλούν πια δάκρυα όπως παλιά,
τα στέρεψαν οι καταστάσεις
όλα αυτά τα χρόνια,
γιατί τις σήκωσα στις πλάτες μου μόνη μου.
Εσύ έλειπες, δεν ήσουν εδώ να τις μοιραστούμε,
έτσι το θέλησε η μοίρα,
το μεγαλύτερο βάρος της οικογένειας
να το σηκώσω μόνη μου.

ΤΟ ΧΘΕΣ

Πίκρα σκληρή έγινες χθες
κι εκεί ξεχάστηκες
στο πέρασμα του χρόνου,
μες απ' τα χίλια σου περάσματα
έχεις αφήσει τόσους πόνους.
Μην προσπαθείς να ξαναρθείς
για να ενώσουμε τους δρόμους.

Βρήκα καινούρια μονοπάτια,
τα ίχνη μου για να τα χάσεις,
γιατί αυτά που 'χες χαράξει
με έσερναν στη συμφορά.
Έπαψα πλέον να περνάω
απ' τα δικά σου τα στενά,
μην τύχει και συναντηθούμε
κι αρχίσεις να γελάς ξανά,
όπως εγέλαγες παλιά.

Μου κυβερνούσες τη ζωή,
είσαι μια θλιβερή ιστορία,
έφραζες δρόμους και δρομάκια,
να μη γευτώ την ευτυχία.
Και μες στη δόλια την ψυχή
δεν άφηνες να 'ρθει χαρά,
ήσουν αφέντρα και κυρία
στην σκέψη μου και στην καρδιά
άφησες μια κακιά εμπειρία.

Πάλεψα μόνη μου σκληρά
με τα ερείπια που συ είχες αφήσει
και τα ξανάχτισα γερά,
μην τυχόν μου τα γκρεμίσεις.
Μ' απ' την πολλή σου τη μανία,
όπως περνούσε ο καιρός,
τα τείχη τους τα 'χεις ραγίσει.

Πίκρα σκληρή, είχα πιστέψει
πως επαράμεινες στο χθες,
μα τη χαρά μου έχεις κλέψει
απ' τις ελπίδες τις κρυφές.
Σε βλέπω όλο να σεργιανίζεις,
και να μου ξύνεις τις πληγές
μ' αυτό σου το θλιμμένο ύφος,
η αφεντιά σου απ' το χθες.

Άσε με, σε παρακαλώ,
δώσε μου λίγη ευκαιρία,
θέλω κι εγώ για να χαρώ,
να ξαναβρώ την ευτυχία.
Άντε στους λόγγους, στα βουνά,
στο πέλαγος, σ' άγρια θηρία,
σ' αυτά που δεν έχουν καρδιά.
Εκεί σκόρπισε την πικρία
κακιά αφέντρα και κυρία.

Η ΖΩΗ

Παίξε παλιάτσο, δεν είσαι θεατρίνος;
Γέλα και κλάψε, το σενάριο το γράφει,
δεν σου αλλάζει την προσωπική ζωή,
έτσι σε θέλει ο σεναριογράφος,
να κάνεις νούμερα επάνω στη σκηνή.

Παίξε λοιπόν, δεν είσαι θεατρίνος;
Έτσι ή αλλιώς προσποιητά γελάς,
τους θεατές σου να ικανοποιήσεις
κι ο σκηνοθέτης να λέει, το νούμερό σου
το πέτυχες πιο τέλεια ετούτη τη βραδιά.

Μα, όταν σε θέλει η ζωή σαν τον παλιάτσο,
πώς θα μπορέσεις να της το αρνηθείς;
Γελάς και κλαις χωρίς να ξέρεις το γιατί.
Της παίζεις θέατρο, μήπως και τα ξεχάσεις
τα αναπάντεχα που φέρνει η ζωή.

Έτσι κι εγώ συνήθισα πια τώρα
σε κάθε φάση που η ζωή το απαιτεί,
της παίζω θέατρο, όπως εσύ παλιάτσο,
μήπως με καλοσύνη μου φερθεί,
μ' αυτή συνέχεια σε μένα είναι σκληρή.

Μες απ' το διάβα της πάντα με κοροϊδεύει,
σαν θεατρίνος γελά σαρκαστικά,
μα βρίσκω δύναμη κι όλα τα ξεπερνάω,
γιατί το ξέρω, μ' άλλον τρόπο δεν κερδίζεις,
σ' αυτήν την ψεύτρα τη ζωή, που 'ναι γλυκιά.

Πες μου παλιάτσο, ποιος σ' έμαθε να παίζεις
τόσο υπέροχα επάνω στη σκηνή;
Μα, τι ρωτάω, αφού είσαι θεατρίνος,
τα έχεις μάθει στη δραματική σχολή.
Εμένα δε με έμαθε κανένας.
Α! ναι, μ' έμαθε η ίδια η ζωή.

ΑΞΕΧΑΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Παίξε βιολίστα ένα στίχο της αγάπης,
για να μιλάει στην καρδιά και στην ψυχή.
Παίξε γλυκά, παίξε με πάθος το δοξάρι,
να κελαηδάει σαν καναρίνι το πρωί.

Παίξε, να φύγει από μέσα μας η θλίψη,
να ξυπνήσει ο παλιός ρομαντισμός,
το δοξάρι τις καρδιές μας ν' αναστήσει
σαν κείνο τον καλό παλιό καιρό.

Παίξε, γιατί πολύ αλλάξαν οι καιροί
απ' την παλιά την εποχή στην τωρινή,
τώρα όλοι παίζουν με ηλεκτρικές κιθάρες
και δεν ακούγεται τ' αθάνατο βιολί.

Παίξε και συ πιανίστα μες στα πλήκτρα,
παίξε τις νότες και τους στίχους του Αττίκ,
να 'ρθει η Νινή Ζαχά να τραγουδήσει,
να μας θυμίσει την παλιά την εποχή.

Να πιάσει κι ο Μαρούδας την κιθάρα,
να μας γλυκάνει λίγο την ψυχή,
με κείνα τα τραγούδια που ανασταίνουν,
"εγώ για σένα θα κόψω το κρασί".

Παίχτε κιθάρες, παίχτε μαντολίνα
κι η Βέμπο με την απαλή φωνή
να τραγουδάει "το μικρό μου χωριουδάκι"
κι ο Πολυμέρης κι αυτός ν' αναστηθεί.

Να τραγουδήσει, "Μάνα, μία λεξούλα
τόση δα, μα πόσο βάθος κρύβει",
στίχοι που μίλησαν σε καθενός ψυχή
μ' αυτή τη γλύκα που τους είχε τραγουδήσει.

ΤΟ ΝΕΚΡΟ ΟΝΕΙΡΟ

Αυτό το βράδυ το μοναχικό και γκριζό,
τη μοναξιά μου με μια θύμηση γεμίζω,
που χρόνια τώρα ξεχασμένη στον καιρό
γύρισε απόψε τα παλιά να θυμηθώ.

Το έρημο εκείνο το πικρό το πρώτο δάκρυ,
το πεπρωμένο μιας χαμένης μου αγάπης,
ένα ρομάντζο των δεκάξι μου χρονών
που 'χει απομείνει σαν το κρίνο το ξερό.

Που κατρακύλησε μια πέτρα στην ψυχή
και σύντριψε την παιδική καρδιά μου,
την άφησε συντρίμμια σκορπισμένα,
με όνειρα νεκρά, ναυαγισμένα.

Ήρθε και πάλι θολό, πολύ θολό, ρυτιδωμένο,
σαν αστραπή, σαν τον καθρέφτη τον σπασμένο
μες στη μουντή αυτή τη νύχτα να θυμίσει
πόσο η καρδιά μου από πόνο είχε ραγίσει.

Τώρα κι αν ήρθε είναι νεκρό, σαβανιασμένο,
τι απομεινάρια να 'χει αυτό το πεπρωμένο,
που το σκεπάσαν χίλια κύματα και πάει,
η στάχτη ακόμα μες στον άνεμο σκορπάει.

ΤΙ ΚΡΥΒΕΙ Η ΑΓΑΠΗ

Αγάπη σαν τρεμούλιασμα
στης ζέστης το λιοπύρι,
έτσι ζεσταίνεις την καρδιά
και η φωτιά τη φθείρει.

Αγάπη είς' αγκύλωμα
σαν της ροδιάς τ' αγκάθι,
σαν αγκυλώσεις, μας πονάς,
σαν του Χριστού τα πάθη.

Αγάπη με τη γλύκα σου
σαν μάγισσα μαγεύεις,
μας αγκυλώνεις την καρδιά,
μετά μας κοροϊδεύεις.

Αγάπη είσαι βάσανο,
είσαι καυτό καμίνι,
μας κυβερνάς νου και καρδιά
και η φωτιά δεν σβήνει.

Αγάπη φέρνεις πυρετό
στο σώμα, στην καρδιά μας
και μας αφήνεις άρρωστους
χωρίς γιατρό κοντά μας.

Αγάπη τι γλυκά τρυπάς
τη δόλια την καρδιά μας,
ριζώνεις, φέρνεις θύελλα
μέσα στα σωθικά μας.

Η ΑΓΑΠΗ

Τί ύπουλη που είναι η αγάπη,
μια σ' ανασταίνει, μια σε καταστρέφει.
Τη μια σου παίρνει την καρδιά,
την άλλη, σε συντριμμία σου την επιστρέφει.

Τη γλύκα της πληρώνεις ακριβά,
πολλές φορές το τίμημά της, με φαρμάκι.
Κι ενώ πιστεύεις πως είν' ωραίο ν' αγαπάς
σ' απελπίζει και σε ρίχνει στο κρεβάτι.

Σου τραυματίζει την ψυχή
κι ανύποπτος βρίσκεσαι λαβωμένος
και προσπαθείς να ξαναβρεις
τον εαυτό σου το χαμένο.

Και μες στο πέλαγος σα να 'σαι ναυαγός
μ' όλες τις σκέψεις σου τα κύματα σε παίρνουν.
Ψάχνεις να βρεις ένα σωσίβιο να σωθείς
μ' αυτές μες στο βυθό σε ξεμακραίνουν.

*κατάρδου
μοαχίς*

Η ΜΟΡΦΗ ΣΟΥ ΕΧΕΙ ΧΑΘΕΙ

Απόψε μ' έχει τυλίξει και πάλι το σκοτάδι,
είναι ασήκωτο, είναι βαρύ, είναι φριχτό,
γι' αυτό θα διώξω κάθε σκέψη απ' το νου μου,
να ταξιδέψω σ' έναν τόπο μαγικό.

Και θα με πάει μες στη νύχτα η φαντασία,
σε μαγεμένο ακρογιαλί μακρινό,
να ζήσω λίγο με τη φύση μες στο κύμα
που μες στα βράχια θα χτυπάει απαλό.

Θα ξεκουράσω το μυαλό μου απ' τη φουρτούνα
όπου το τύλιξε το σκότος της βραδιάς,
πάνω στην άμμο καθισμένη με γαλήνη
που όλα εκεί 'ναι νεκρά και σιωπηλά.

Θα ζωγραφίσω τη μορφή σου,
αν κατορθώσω να τη βρω απ' τα παλιά,
μα όπως το κύμα όλο περνά κι όλο σε σβήνει
έτσι μου 'ρχεσαι και φεύγεις απ' το νου.

Και προσπαθώ μήπως και βρω λίγη γαλήνη,
μα δε σε πιάνει ο φακός από το νου,
χίλιες φορές έχει χαλάσει η μορφή σου
καθώς το κύμα έχει βαλθεί να σε χαλά

κι όσο κι αν φτιάχνω τη μορφή σου μες στην άμμο
δε ζωντανεύει αυτή η εικόνα απ' τα παλιά.

Και ξαναρχίζω απ' την αρχή να ζωγραφίζω,
μ' έχεις κουράσει, δεν μπορώ πια να ελπίζω,
καθώς το κύμα μες στο πέλαγος σε παίρνει,
μέσα στα κύματα εχάθηκες και πας,
αφροσταλίδες έχεις γίνει και γελάς,
έγινες ένα με τη θάλασσα βαθιά.

Τι ειρωνεία αυτή η σκέψη, τί ειρωνεία,
η φαντασία μου είναι αυτή όπου σε φτιάχνει,
μα στην ουσία έχεις χαθεί και δεν υπάρχεις,
γιατί δεν μπόρεσε και κάτι ν' απομείνει
που να μου φέρει στην ψυχή μου τη γαλήνη
να ζωντανέψεις μες στη σκέψη μου ξανά.
Παντού σε ψάχνω, δε σε βρίσκω πουθενά!

ΣΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΜΟΥ ΤΗ ΖΑΛΗ

Αργά το βράδυ το θολό
π' ο ήλιος γέρνει κουρασμένος,
αγναντεύω να σε δω
σαν το πουλί το λαβωμένο.
Εκεί π' αφήνει τις ανταύγειες
το ηλιοβασίλεμα στη μέρα
και σχηματίζει στον ορίζοντα
εικόνες διάφανες ως πέρα.

Εκεί σε βλέπω, μα σε χάνω,
ψηλά στο άπιαστο κει πάνω,
τα σύννεφα σ' αλλάζουν σχήμα,
πώς μοιάζουνε κι αυτά με κύμα;
Σε πάνε δω, σε πάνε κει
και σου χαλάνε τη μορφή,
σαν το ζωγράφο που δεν ξέρει
μια πινελιά σωστή να φέρει.

Και γέρνει ο ήλιος και σε παίρνει
βαθιά στη δύση σιωπηλά,
χωρίς τα ίχνη σου ν' αφήνει
μες στη θολή μου τη ματιά.
Κι αλλάζει χρώματα και όψη
το δειλινό όσο πλησιάζει
και χάνεται σιγά - σιγά
σαν το καράβι που βουλιάζει.

Γέρνω κι εγώ να κοιμηθώ
μια που εχάθηκε η μορφή σου
και λέω μ' ένα στεναγμό
"κοιμήσου αγάπη μου, κοιμήσου.
Κοιμήσου στο ηλιοβασίλεμα
και σαν θα γύρω το κεφάλι
θα ψάξω πάλι να σε βρω
στης φαντασίας μου τη ζάλη".

καυτή στον φουαρίε

ΨΥΧΗ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ

Αχ! των ονείρων μου ψυχή χαριτωμένη
 κουράστηκ' η καρδούλα μου μόνη
 και πικραμένη,
 βασίλεψε και η χαρά άλλο δε σε προσμένει,
 ξεχάστηκες να 'ρθεις, πότε πια θε να φανείς,
 ψυχή χαριτωμένη;

Έγινες πίκρα, στεναγμός που παραμένεις,
 έλα δροσιά της χαραυγής,
 τι περιμένεις;

Ήσουν των ονείρων μου χαρά η μόνη,
 σαν ξημερώνει και νυχτώνει σ' αναζητώ
 μες στα συντρίμμια που αφήνει ο καημός,
 ψυχή χαριτωμένη.

Στέρεψε η δόλια η ψυχή και κουρασμένη
 με το στερνό μου δάκρυ,
 που απομένει
 κάθε ελπίδα μου έχω μ' αυτό βρεγμένη.
 Ω! δίψα της ψυχής, πικρός καημός με δέρνει,
 στα στήθια μου παλμός δεν απομένει,
 ονείρων μου ψυχή χαριτωμένη.

Οι βρύσες των ματιών μου δεν στερεύουν,
 όλο το γυρισμό σου αγναντεύουν,
 τη γνώριμή σου τη μορφή ψάχνουν να βρουνε,
 δροσοσταλίδα στην καρδιά
 ποθούν να δούνε,
 να στάξεις λίγη αγάπη, αν απομένει,
 στη διψασμένη την ψυχή, την κουρασμένη,
 ω! των ονείρων μου ψυχή χαριτωμένη!

Σε ψάχνω στ' άστρα, στο φεγγάρι,
 σε ψάχνω στη σιωπή,
 που σ' έχει πάρει,
 θαρρώ πως η σελήνη σ' έχει αγκάλη,
 σε μέθυσε και δίπλα στο φεγγάρι
 παίζει μαζί σου παιχνιδιάρικο χορό
 κι εγώ ψυχή χαριτωμένη.

Όλο σε ψάχνω, αν μπορέσω να σε βρω
κι αγναντεύω τον ορίζοντα να δω
της νύχτας αν απόμεινε ξύπνιο αστέρι,
μήπως μου στέλνεις μήνυμα μ' αυτό,
να βρω τη δύναμη, να παρηγορηθώ,
ψυχή χαριτωμένη.

Μα συ ξεχάστηκες στον παιχνιδιάρικο χορό
και μια ελπίδα, που κρυφά μου απομένει
μαλακώνει της ψυχής μου τον καημό,
να καρτερώ ακούραστα, να δω εσένανε
ψυχή χαριτωμένη.

*κατιάδων
γοακίε*

ΑΓΑΠΗ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ ΜΟΥ ΑΚΡΙΒΗ

Εσύ που φέρνεις ζεστασιά,
χαρά μαζί και δάκρυ,
σκίρτημα μέσα στην καρδιά,
σε λεν, αγάπη.

Λένε, αγγίζεις την ψυχή
και ομορφαίνει η ζωή
με το δικό σου χάδι,
θερμαίνεις με τη φλόγα σου
το κρύο, το σκοτάδι.

Στη μοναξιά είσαι συντροφιά
και η ζωή αλλάζει,
με τη ζεστή σου τη φωτιά
τη σκέψη αγκαλιάζεις
και ζωντανεύει η καρδιά,
ας είναι γέρικη ή νια,
γλυκά την ξεκουράζεις.

Έλα να δώ για να πειστώ,
σαν τι, αλήθεια, μοιάζεις;
σαν ήλιος ή σαν αστραπή
ή είσαι σα νεροποντή,
που όλους τους τρομάζεις;
Έχεις ακόμα αυτή την έλξη
την παλιά,
στην εποχή μας που η αγάπη
ξεθωριάζει;

Λένε πως όταν κουραστείς
την όψη σου αλλάζεις,
γίνεσαι τότε παγερή
κι αλλού πας και φωλιάζεις,
για να ξανάβρεις ζεστασιά
σε κάποιαν άλληνη καρδιά.

Ω, να 'ξερες πώς ήθελα
να 'ρχόσουν να με βρεις,
εγώ δε θα σε άφηνα ποτέ να κουραστείς.

Θε να σου γέμιζα με θέρμη την ψυχή,
με των φιλιών μου,
το πιο γλυκό κρασί,
να βρεις κοντά μου ζεστασιά
να ξεχαστείς
κι ούτε ποτέ θα σ' άφηνα
να γίνεις παγερή.

Σε περιμένω αγάπη κι απορώ
πώς και δεν σκέφτηκες,
για να με συναντήσεις,
μια ηλιαχτίδα να μου φέρεις
στην καρδιά
και το χαμόγελο στα χείλη μου
ν' ανθίσεις.

Σε καρτερώ μήπως φανείς
με τον καιρό,
πιστεύω κάποτε θα 'ρθεις,
πως θα σε φέρει ένα απόβραδο ζεστό
του Μάη αγέρι,
σαν άσπρο περιστέρι θα φανείς
στης μοναξιάς μου τη μονότονη ζωή.
Ξέρεις, αγάπη, χρόνια σε προσμένω,
μα κι αν θα πρέπει για πολύ να καρτερώ
πάντα ελπίζω
και νομίζω θα σε δω
να έρχεσαι ντυμένη στα ατλάζια
σαν άγγελος με άσπρα και γαλάζια,
να σε φωλιάσω
στης ψυχής μου την ψυχή,
αγάπη των ονείρων μου ακριβή.

Ο ΠΟΘΟΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Μέσα στη νύχτα η καρδιά τρελά χτυπάει,
τρέχει η τρελή χωρίς να με ρωτάει
αναζητώντας συντροφιά μες στο σκοτάδι,
για να 'βρει κάπου ζεστασιά.

Μα η ψυχή μου συνεχώς τη σταματάει,
τη λέει τρελή, πως ξέφρενα χτυπάει,
έχει απλώσει τα φτερά της και σε ψάχνει,
θέλει κοντά σου να 'βρει λησμονιά.

Πόσο ποθεί στο πλάι σου να γύρει,
ν' ακουμπήσει στο ζεστό σου το κορμί
και την ανάσα σου στο είναι της να νιώσει
και να σας έβρει έτσι το πρωί!

Κι όπως δειλά, καθώς δειλά θα ξημερώσει
η μαγεμένη αυτή του πόθου της βραδιά,
να βρίσκεται κοντά σου όταν θ' ανοίξεις
τα μάτια σου απ' τον ύπνο τα θολά.

Να την τυλίξει με τη ζέστη η ματιά σου,
όπως ο ήλιος που αγκαλιάζει τα σπαρτά,
όπως η μάνα σου, γλυκά σα σε κρατούσε
στα δυο της χέρια τρυφέρα.

Κι αν στ' αντίκρουσμα με νυσταγμένα μάτια
της ψιθυρίσεις μια λεξούλα, "σ' αγαπώ",
θα γίνει ήλιος να ζεστάνει την ψυχή μου
και οι καρδιές θα γίνουν μία και οι δυο.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Γλυκέ, ακριβ' έρωτά μου,
τί όμορφα σαν κοιμηθώ
ζωντανεύει η καρδιά μου.

Σαν γυρνάς στα όνειρά μου
και πώς να σου το αρνηθώ;
Γλυκέ, ακριβέ έρωτά μου.

Να μην έρχεσαι κοντά μου,
Ξέρεις πόσο σε ποθώ;
Ζωντανεύει η καρδιά μου.

Καημός να 'σαι μακριά μου
θες να διαμαρτυρηθώ;
Γλυκέ, ακριβ' έρωτά μου.

Όταν είσαι στ' όνειρά μου
πώς να σου απολογηθώ;
Ζωντανεύει η καρδιά μου.

Τί όμορφα τα πρωινά μου!
Έχω φτερά να κουνηθώ,
γλυκέ, ακριβ' έρωτά μου,
ζωντανεύει η καρδιά μου.

κατάθεση γραφής

Η ΤΣΑΧΠΙΝΟΥΛΑ

Τσαχπινούλα μου, σαΐνι
θα σου παίξω μπαγλαμά,
να χορεύεις, να λυγιέσαι,
να τρελαίνεις το ντουνιά.

Κάνε τρέλες, κάνε νάζια,
όμορφή μου κοπελιά.

Το φιδίσιο το κορμί σου
να ζηλεύει ο ντουνιάς,
σαν κουνιέσαι θα μαγεύεις
νέους, γέρους και παιδιά.

Κάνε τρέλες, κάνε νάζια
λυγερή μου κοπελιά.

Κούνησέ το και για μένα
σαν σου παίξω μπαγλαμά
κι έλα πιο κοντά στην πίστα
σαϊνάκι μου, γλυκιά.

Κάνε τρέλες, κάνε νάζια,
να μ' ανάβεις την καρδιά.

Ας τον κόσμο να θαυμάζει
το φιδίσιο σου κορμί,
όλους να τους ξετρελαίνεις
λυγερούλα μου μικρή.

Κάνε τρέλες, κάνε νάζια,
να μας έβρει το πρωί.

ΣΤΟΧΑΣΜΟΣ

Βαθιά απ' τα πέρατα της γης και τ' ουρανού
ακούω να έρχεται γλυκιά μια μελωδία,
μα βυθισμένη στους δικούς μου στοχασμούς
μέσα στη νύχτα μου χαλάει την ησυχία.

Ξάφνου βροχή πέφτει και τη σκεπάζει,
μα δε με νοιάζει μια που θέλω ηρεμία,
άσπην να πέσει στη σκεπή και στο περβάζι
μια που η βροχή γλυκά με ξεκουράζει.

Για να μπορώ να στοχαστώ σαν κάποιο πρωτοβρόχι,
που 'χα τον έρωτα κλεισμένο στην καρδιά
κι ανέπνεα μια ευωδιά σαν τούτη τώρα που 'χει
απ' τα χρυσάνθεμα του Οκτώβρη η βραδιά.

Χαμένε έρωτα σε τι ωφελεί κι αν ψάχνω
στα πρωτοβρόχια, στις στοχαστικές βραδιές,
να βρω στα σκοτεινά σου μονοπάτια
τη γνώριμη μορφή σου απ' το χθες;

Μέσα σ' αυτούς τους στοχασμούς
γεμίζει η σκέψη με απέραντο σκοτάδι
και χάνω κάθε επαφή με τα παλιά
που ψάχνει ο νους αυτό το βράδυ.

Σαν το φθινόπωρο πέφτουν πυκνά τα φύλλα
καθώς αρχίζουνε οι πρώτες οι βροχιές,
χάνεται μες στο πέρασμα του χρόνου
κάθε μορφή που ζούσε απ' το χθες.

ΚΟΝΤΑ ΣΤ' ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

Κοντά στ' ακρογιάλι παρέα
στο κύμα,
μονάχη εκεί με νου και
κορμί,
βρίσκω γαλήνη σ' αυτή τη
σιγή
και διώχνω την πίκρα
π' έχει η ψυχή.

Τη θάλασσα βλέπω βαθιά,
μακριά,
ελπίζω πως θα 'ρθει ένα κύμα
μεγάλο
να πάρει τη λύπη που βαστά
η καρδιά.

Το κύμα αφρίζει κι όπως
ξεσπά
στα βράχια χτυπά,
μα η λύπη δεν φεύγει
εκεί σταματά.

Η καρδιά δακρυσμένη ραγίζει,
πονά,
ας ήταν το πέλαγος να πάρει
τη λύπη
να γίνουνε ένα με το κύμα
μαζί.

Να μείνει για πάντα στο πέλαγος,
μέσα
και μες στην καρδιά μου
ποτέ να μη 'ρθει.

ΣΥΝΝΕΦΙΑ ΘΟΛΗ

Συννεφιά θολή, θόλωσαν
τ' αστέρια
κι έφερε βροχή.
Έτρεμα το βράδυ, που 'μουν
μοναχή,
μέσα στο σκοτάδι,
σαν ένα πουλί.

Συννεφιά θολή, θόλωσαν
τ' αστέρια
κι η ψυχή μαζί.
Γιατ' είχε ξεσπάσει
βαριά βροχή
και δεν είχε πάλι συντροφιά
κρυφή.

Όταν συννεφιάζει τη βαριά
βραδιά,
σαν φυσάει και βρέχει,
τρέμω και φοβάμαι,
γύρω μου ερημιά.

Μαύρο πέπλο πέφτει πάνω
στην καρδιά
και μου φέρνει πλήξη και
απελπισία,
που δε σ' έχω πλάι
κι αυτήν την ώρα
είσαι μακριά.
Σαν γυρνώ και βλέπω
γύρω μου ερημιά
κλαίω από φόβο
μες στη μοναξιά.

ΤΑ ΔΥΟ ΕΡΩΤΟΠΟΥΛΙΑ

Η Πούλια χαμογελαστή
στέλνει φιλιά στ' αστέρια
κι εκείνα εμεθύσανε
και τρέχουν ταίρια, ταίρια.

Έλα κι εσύ αγάπη μου
να φτάσουμε στ' αστέρια,
απ' τη χαρά τους, αν μας δουν,
θα γίνουν περιστέρια.

Τρελό χορό θα στήσουνε
στη φωτισμένη νύχτα,
θα τρέχουν και θα τραγουδούν
σαν νότες από πλήχτρα.

Δυο ερωτοπούλια θα 'μαστε
σφιχτά αγκαλιασμένα
και θα μεθύσουμε κι εμείς
όπως μεθούν τ' αστέρια.

Τα μάτια απ' την αγάπη μας
δάκρυ χαράς θα χύσουν,
τ' άστρα να πιουν το δάκρυ μας
μήπως και ξεμεθύσουν.

ΑΧΤΙ ΠΟΥ Σ' ΕΧΩ ΕΡΩΤΑ

Θα σε κρατήσω αιχμάλωτο
με μάγια κι αλυσίδες,
να σταματήσεις να γυρνάς
να λεηλατείς καρδιές,
να χαιρέσαι και να γελάς
στα κατορθώματά σου.

Είσαι ένας αδίστακτος πειρατής
με αγγελική μορφή,
κλέβεις τα λάφυρα απ' τις καρδιές
κι ύστερα χάνεσαι.
Γυρίζεις σαν τον πλανόδιο
να βρεις αγνές καρδιές
να τις γεμίσεις με ψευτιές,
ανάβεις φωτιά και φεύγεις.

Ξέρεις τί πόνο
και τί πληγή ανοίγεις,
που όταν χτίζεις μια φωλιά
δίχως στάλα ανθρωπιάς
τηνε γκρεμίζεις
και με την ίδια δύναμη
μια καινούρια αρχίζεις;

Άχτι που σ' έχω πονηρέ
π' ανύποπτα μας σημαδεύεις
μ' αυτό το τόξο που κρατάς,
γεμίζεις θέρμη τις καρδιές,
μετά μας κοροϊδεύεις.

Αν ξαναέρθεις προς τα δω
κοροΐδο να με πιάσεις,
θε να σου δώσω μια
το τόξο σου να σπάσεις.

Ο ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ

Είμαι ο ποιητής που κρύβω
ένα τεράστιο φορτίο,
αγάπη και ρομαντισμό.

Μα όταν εκφράζω την αγάπη,
γραπτώς ή και προφορικώς,
δεν βρίσκω ανταποκρισμό.

Μ' ευαισθησία φορτωμένος
και βαθύ συλλογισμό,
κλείνομαι τότε στο εγώ.

Και ψάχνω αν μπορώ να δω
μες στην ψυχή μου για να βρω,
γιατί αγαπάω και πονώ.

Γιατί εγώ να 'μαι τόσο
εις τα αισθήματα λεπτός,
μήπως με προίκισε ο Θεός,

με χάρισμα μοναδικό
κι όσα κι αν δίνω δεν τα παίρνω,
μου μένει πάντα ο καημός;

Έτσι κι αλλιώς όσα κι αν πω,
ποτέ δεν παύω ν' αγαπώ
και να 'μαι και ρομαντικός.

Γιατί πιστεύω η αγάπη
είναι δωράκι θεϊκό,
ακτίμητο και ακριβό.

Κι αφού 'χω μέσα μου το πάθος,
ποίηση γράφω κι όλο ψάχνω
κι όπως νιώθω, έτσι γράφω,
σ' ένα ρυθμό αισθηματικό.

ΚΑΛΩΣΟΡΙΣΕΣ ΑΝΟΙΞΗ

Σαν τη νυφούλα έφτασες πιστή στο ραντεβού σου,
με την αέρινη και ξωτική σου ομορφιά,
ήρθες και φέτος με πολύχρωμα λουλούδια
να μας γεμίσεις με αισθήσεις την καρδιά.

Αδιάφορη προχώρησες, γλυκιά, ανανεωμένη,
μέσα απ' τη χειμωνιά, μπουμπούκια φορτωμένη
και κάθισες στο θρόνο σου κυρά της οικουμένης,
βασιλίτσα των εποχών, δροσάτη, μυρωμένη.

Έρχοντας, πίσω σου άφησες τον γκριζο ουρανό,
φέρνοντας την αστροφεγγιά, Πούλια κι Αυγερινό.
Τον ήλιο πιο ζεστό, με τις χρυσές ακτίνες,
άπλωσε διάπλατα φτερά και λούζει κήπους, λίμνες.

Λούζει και τα λιβάδια μας και των πουλιών τα δάση
και άνθισαν τα λούλουδα κι ομόρφυνε η πλάση
και συ με χείλη ολόδροσα γελάς ευτυχισμένη,
περήφανη απ' το θρόνο σου μ' ανθούς στεφανωμένη.

Στο πλάι σου οι αμυγδαλιές στέκονται με καμάρι
και τις νυχτιές χαμογελά, ξένοιαστο το φεγγάρι,
μ' υπομονή προσμένοντας, τη θέση του να δώσει
στου ήλιου το γλυκοχάραμα, να δει τις αποχρώσεις.

Στα πέταλα των λουλουδιών, που η πάχνη, σαν το χιόνι
με τη λιακάδα, ανταύγειες σκορπάει καθώς λιώνει
κι αυτά κυματιστά, πολύχρωμα, όλο ακτινοβολία
μεθάνε την ατμόσφαιρα, αρώματα, μαγνητισμό, μαγεία.

Στολίζοντας κάμπους, πλαγιές, η φύση λάμπει όλη
με ρόδα κι αγριολούλουδα και του σπιτιού το περιβόλι
κίτρινα, κόκκινα, μαβιά, βιολέτες κι άσπρα κρίνα
γιρλάντες από γιασεμιά που άνθισαν και κείνα.

ΣΑΝ ΕΡΘΕΙ Η ΑΝΟΙΞΗ

Μοσχοβολούνε οι πλαγιές, μυρτιά και φασκομήλι
κι οι κοπελιές ζευγαρωτές,
με την αγάπη ταιριαστές,
τρυγούν φιλιά απ'τα χείλη.

Όλο δροσιά οι λυγερές, στους κάμπους και στις λαγκαδιές
και μες στους ελαιώνες,
τρέχουν οι τσαπιρδώνες,
με άνθια στις ποδιές.

Σαν έρθει, απλώνει η άνοιξη νυφιάτικο στολίδι,
ξυπνάει πόθους στις καρδιές
κι οι νέοι πηγαίνουν τις βραδιές
ερωτικό ταξίδι.

Κάτω απ' την αστροφεγγιά, σφιχτά αγκαλιασμένοι
με το φεγγάρι στα μαλλιά,
χαίρονται χάρδια και φιλιά,
στον έρωτα δοσμένοι.

Χαζεύουν τ' άστρα, Αυγερινός και η κυρά Σελήνη,
που νάζια και καμώματα
τους βρίσκουν ξημερώματα
και ζήλεψαν και κείνοι.

Κοίτα τους πώς τυλίγονται σαν το περικοκλάδι
σε δάσος χλοερό,
σαν φίδια στο νερό,
σαν τον κισσό στο κλάδι.

Η αγάπη είναι Σελήνη μου, π' ανάβει και φουντώνει
με μία κλέφτικη ματιά,
παίρνουν τα στήθια τους φωτιά
κι ανάβουν σαν τ'αμόνι.

Η ΜΑΓΕΙΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ

Την άνοιξη π' ανθίζουν τα δέντρα
και κελαηδούν στα κλαδιά τα πουλιά,
ξανανθίζει η αγάπη για σένα,
που 'ναι πάντα βαθιά στην καρδιά.

Τα λουλούδια, π' ανθίζουν κι εκείνα
κι αφήνουν μί απαλή ευωδιά,
ζωντανεύει και πάλι η αγάπη
που είναι πάντα εκεί στην καρδιά.

Σαν αντικρίζεις τους κάμπους με άνθη
κι όπου κοιτάξεις λουλούδια θα δεις,
με τα χρώματα εκείνα τα χίλια,
έτσι η καρδιά σ' αγαπάει η τρελή.

Τ' ανθισμένα λουλούδια και δέντρα
π' ομορφαίνουν τη φύση ξανά,
ζωντανεύουν τα πάντα τριγύρω
και σε ρυθμούς τρελούς χτυπά η καρδιά.

Ζωντανεύει τα πάντα η μαγεία
των λουλουδιών απ' τη φύση αυτή,
που σκορπάει τ' αεράκι τριγύρω
και ζωντανεύει την κάθε ψυχή.

Τι ζωντάνια η άνοιξη δίνει
μες στο μάτι που πλανιέται ανοιχτό
και θαυμάζεις τα διάφορα άνθη
κι η καρδιά χτυπά σε νέο ρυθμό.

Αν μπορούσε να νιώσει το ίδιο
τους παλμούς κι η δική σου καρδιά,
θα ξεχώριζες κι εσύ απ' τη φύση
τι ομορφιά φέρνει στην κάθε καρδιά.

Τα λουλούδια και δέντρα τριγύρω,
όπου κοιτάζεις, παντού θα τα δεις,
μα καρδιές ανθισμένες μ' αγάπη
θα τις ψάχνεις και λιγοστές ίσως να βρεις.

Πώς θα 'θελα να τα 'βλεπες το ίδιο
με το μάτι που τα βλέπω κι εγώ;
Θα ζωντάνευε κι η δικιά σου αγάπη
κι η καρδιά θα χτυπούσε σε καινούργιο ρυθμό.

Η άνοιξη παντού απλωμένη
ευωδιάζει την κάθε γωνιά,
μα ούτε η άνοιξη, ούτε τα άνθη
δεν αγγίζουν τη δικιά σου καρδιά.

Τα λουλούδια στους κάμπους κοιτάζεις
με το βλέμμα σου το απλανές
και τα άνθη στους κήπους θαυμάζεις,
μα η καρδιά σου δεν ζωντανεύει ποτέ.

Και θα κλείσω με δυο λέξεις μόνο
το ανοιξιάτικο αφιέρωμα αυτό,
πως η άνοιξη αλήθεια γεμίζει
τις καρδιές με πολύ ερωτισμό!

Μα 'ναι πολλές που δεν τις αγγίζει
τ' ανοιξιάτικο αεράκι γλυκό,
γιατ' ίσως αυτές υστερούνται
από βαθύτατο ρομαντισμό.

ΑΝΟΙΞΗ

Ήρθες και ξύπνησε η πλάση
και λουλουδίζουν τα βουνά,
καθώς πρασίνισαν τα δάση
καλωσορίζουν τα πουλιά.

Ω, τι χαρά τα χελιδόνια,
καθώς πετούν ζευγαρωτά
τρέχουν να φτιάξουνε φωλίτσες
ανταλλάζοντας φιλιά!

Ήρθες και ξύπνησες σε μένα
κάποια ανάμνηση παλιά,
που 'μουν κι εγώ ένα λουλούδι
μέσα στα τόσα τα πολλά.

Με βελουδένιο προσωπάκι
κι ένα γαρίφαλο καρδιά,
αθώο έτρεχα στους κάμπους
μαζί με τ'άλλα τα παιδιά.

Τί χρόνια ωραία ήταν εκείνα
μ' ένα φιογκάκι στα μαλλιά,
χαιρόμουνα και τραγουδούσα,
λεπτή, λεπτή σαν λυγαριά.

Δεν είχα αίσθηση του χρόνου
με την ανέμελη δροσιά,
τις κούκλες ήθελα να παίζω
κάτω απ' την κληματαριά.

Να τους χτενίζω με λατρεία
τα ψεύτικά τους τα μαλλιά
και να τις ντύνω σα νυφούλες,
σαν σένα άνοιξη γλυκιά.

κατάρτη
μαρτίου

ΜΗΠΩΣ Η ΑΝΟΙΞΗ ΕΦΤΑΣΕ

Πόσο όμορφη είναι η μέρα σου
Θεέ μου πέρα ως πέρα
της φύσης τα αρώματα
γέμισαν τον αιθέρα.

Όπου κοιτάς μαγεύεσαι
απ' την περίσσια χάρη
κι απ' τους πολλούς χρωματισμούς
γελάει και το φεγγάρι.

Πάρκα, λιβάδια και πλαγιές
έχουνε τη γιορτή τους
κι όλα τα δέντρα φόρεσαν
την πράσινη στολή τους.

Ο ήλιος σου περήφανα
χαμογελά και στέλνει
άφθονες τις ακτίνες του
κι όλα τ' ανασταίνει.

Η θάλασσα γαλήνια
κοιμάται σαν τον κλέφτη
και καθρεφτίζεται ο βυθός
σα μαγικός καθρέφτης.

Μέσα στην τόση μέθη τους
π' όλα ξαναγεννιούνται,
μεθύσανε και τα πουλιά
και στα κλαδιά σκορπιούνται.

Πετούν σε ξέφρενο ρυθμό
και νέα ζωή αρχίζουν,
τα μέθυσε ο έρωτας
και τις φωλιές τους χτίζουν.

Μήπως η άνοιξη έφτασε
κι ετοίμασε η πλάση
μέρα σαν τούτη ηλιόλουστη
τον ερχομό της να γιορτάσει;

Ω, πόσο όμορφη είν' η μέρα σου
Θεέ μου πέρα ως πέρα,
σαν τις ευχάριστες στιγμές
παιδί με τη Μητέρα!

ΝΟΣΤΑΛΓΙΕΣ

Την άνοιξη που η φύση έχει απλώσει
πάνω στη γη μια καταπράσινη κουβέρτα,
ο ουρανός τη γκριζα φορεσιά του
αντικατέστησε μ' ανταύγειες χρυσές.

Πώς ζωντανεύουνε οι νύχτες με φεγγάρι
παλιές αγάπες που ξεχάστηκαν στο χθες!

Πώς φτερουγίζει τότε η φαντασία
και μου ξυπνά στιγμές ρομαντικές!
Σαν το φεγγάρι ξεπροβάλλει μεθυσμένο
με κρατάνε μαγεμένη οι βραδιές.

Θα ήθελα να άκουγα κιθάρες
να παίζουνε για μένα τις νυχτιές.

Καθώς τον ουρανό τον έχει ντύσει
με αστεράκια ασημένα, γιορτινά,
γεννάν οι νύχτες μία νοσταλγία
ν' ακούσω μαντολίνα και βιολιά.

Να παίζουν και να τραγουδούν καντάδες,
να μου θυμίζουν λίγο τα παλιά.

Κάτω απ' τον ίσκιο της κληματαριάς,
που το φεγγάρι παιχνιδίζει ζαλισμένο,
ν' αντηχεί μια τριφωνία ρομαντικά
την ώρα που στα όνειρά μου γέρνω.

Να μπαίνει απ' τις μισάνοιχτες τις γρίλιες
η νότα με κιθάρες και βιολιά.

Ω, πόσο θα 'θελα να ζήσω τον καιρό
εκείνο τον παλιό τον ξεχασμένο,
μια κιθάρα να μου παίζει μες στη νύχτα
το "σ' αγαπώ, ξύπνα αγάπη, σ' αγαπώ,
ξύπνα, που ήρθα με κιθάρα να στο πω"!

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟΣ ΣΤΟΧΑΣΜΟΣ

Καθώς ήταν ηλιόλουστη η ανοιξιάτικη μέρα
και το απαλό αεράκι λίκνιζε το άρωμα
των λουλουδιών στον αιθέρα,
σε μεθούσε η ξελογιάστρα
και ζωογονούσε την ψυχή
με τη γαλήνια ατμόσφαιρα που επικρατούσε
κι η νοσταλγία φούντωνε μέσα στα στήθια
κάνοντας τον ταξιδιάρη νου
να τρέχει στους απόμακρους καιρούς της νιότης
όταν η δροσιά των δεκάξι χρόνων
πότιζε το κορμί ευεξία
κι ο πυρετός της αγάπης έκανε το αίμα
να κυκλοφορεί καυτό στις φλέβες του κορμιού
σαν αυγουσιτιάτικος ήλιος.
Τότε που η καρδιά τρικυμισμένη από πόθο
χτυπιόταν σαν πουλάκι παγιδευμένο
χτίζοντας παλάτια παραμυθένια
με τους άορατους χτίστες της φαντασίας.
Έχτιζαν με δεξιοτεχνία τους πύργους των ονείρων
για να στεγάσουν τον Αυγερινό και την Πούλια
και να ολοκληρώσουν την ευτυχία τους.
Μα σαν η μέρα προχωρούσε
και ο ήλιος έδνε σιγά - σιγά
έκλεινε και η αυλαία
της παράστασης του στοχασμού.
Το αεράκι που ξεχυνόταν ορμητικά
μέσα από τις φυλλωσιές των δέντρων
τύλιξε την ψυχή με το παγερό
πέπλο του αποσπερίτη
προσγειώνοντας την ονειροπόλα σκέψη
στην πραγματικότητα
που απερίσκεπτα η άστατη
αφήνει το ρομαντισμό να την παρασέρνει
στα βάθη των χρόνων που έφυγαν,
ξεχνώντας τον ανελέητο χρόνο
που τρέχει με ταχύ ρυθμό ισοπεδώνοντας
ό,τι πιο ωραίο μας χάρισε η φύση.

και άδεια γραφιά

Η ΑΝΟΙΞΗ Η ΠΟΛΥΑΝΘΟΥΣΑ

Σαν ο χειμώνας υποχώρησε, η άνοιξη εγεννήθη
κι αρχίσαν τα λουλούδια να ανθούν,
το μυρωμένο αγέρι μ' έβγαλε απ' τη λήθη
και οι αισθήσεις με μιας άρχισαν να ζουν.

Σαν μπρος μου αντίκρυσαν την ομορφιά της φύσης
φτερούγισε η καρδιά μου σα σπουργίτι,
να πιει της άνοιξης τους δροσερούς χυμούς
τότε ένα μήνυμα μου 'στειλε ο μπάπης.

- Κόρη μην παρασύρεσαι στις άνοιξης την έλξη
τι θα σε μπλέξει σε αγάπης στεναγμούς,
κράτησε την καρδιά σου μακριά από τέτοια πάθη
να μη σε ρίξει η πολυανθούσα σε καημούς.

Ξέρω πως είναι ελκυστική κι έχει παρορμήσεις
μ' αυτή την έξοχη που φόρεσε στολή,
σαν πριγκιπέσσα γιορτοστόλιστη μας ήρθε
και κάθε μέρα πιο πολύ ακτινοβολεί.

Κι όπως απλώνεται στις γης όλα τα πλάτη
μεθά το νου, το είναι, την ψυχή,
μεθά τον έρωτα και βγαίνει στο σεργιάνι
και με το τόξο του, όποιον έβρει, πυρπολεί.

Κι ανύποπτες καρδούλες σαν λαβώσει
αιχμάλωτες στα δίχτυα του κρατεί,
μες στο γλυκόξινο μεθύσι της αγάπης
και τις ποτίζει μία μέλι, μία χολή.

Κι αδιάφορο το μαϊμούδι τρέχει
να βρει καινούργιο θύμα προσπαθεί
με δίχως μια σταλιά συμπόνια,
με υπεροψία γελά, τοξεύει, προχωρεί.

Πρόσεξε, η ξεμυαλούσα, η πολύχρωμη ανθούσα
που ντύνει κάμπους και πλαγιές ανθοφορεί
είναι μια μάγισσα, που όποιος δεν την ξέρει
στα μάγια τα δικά της θα μπλεχτεί
κι αν στα θολά νερά της σε τραβήξει
δε θα βρεθεί σωσίβιο να βγεις.

ΣΑΝ ΣΕ ΘΥΜΑΜΑΙ ΑΝΘΙΣΜΕΝΗ

Ω! Μυγδαλιά μου αγαπημένη
 εσύ της άνοιξης νυφούλα ζηλευτή,
 σαν σε θυμάμαι ανθισμένη
 έμοιαζες σαν αρχόντισσα σωστή.
 Στολισμένη με πλουμίδια περισσά,
 χαιρόμουν την εξαίσια ομορφιά σου
 που γέμιζε ο τόπος ευωδιά
 σαν σκόρπαγες τ' αιθέριο άρωμά σου.
 Τώρα γριούλα με κατάξερα κλαδιά
 σ' έχουν αφήσει εκεί στου κήπου τη γωνιά
 να σε χτυπά το ξεροβόρι, η παγωνιά.
 Σαν ήσουν νέα και καρποφορούσες
 ούτε στοχάστηκα ποτέ πως θα γεράσεις
 και τη δροσιά της νιότης σου θα χάσεις,
 όταν μικρή με τα παιδιά της γειτονιάς
 χορεύαμε το μπάλλο και το συρτάκι.
 Ω! Πόσα χρόνια πέρασαν κι ακόμα δεν ξεχνώ
 παιχνίδια, γλέντια και χορό,
 κάτω απ' τη σκιά σου
 π' απλόχερα μας έρανες με τ' άνθη τα λευκά σου.
 Καθώς κουνούσες τ' ανθοστόλιστα κλαδιά σου
 θαρρείς σαν να μας έλεγες,
 "μπράβο παιδιά χαρείτε.
 Χαρείτε νέα βλαστάρια μου,
 την ξενοιασιά χαρείτε
 γιατί θα 'ρθεί ένας καιρός που θα τ' αναπολείτε".
 Ω! Μυγδαλιά μου, Αμυγδαλιά
 τα γηρατειά ήρθαν γοργά,
 να ζούσαμε σαν τα βουνά
 δε θα μας απειλούσε ο χρόνος
 ούτε σημάδια θ' άφηνε
 στο σώμα μας και στο δικό σου κλώνο.

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΟΥ ΚΑΙ Η ΓΕΝΕΤΕΙΡΑ ΜΟΥ

Η δεύτερη πατρίδα μου και η γενέτειρά μου,
η μια κρατά το σώμα μου κι η άλλη την καρδιά μου.
Χρόνια παλεύει η μητριά να κλέψει την ψυχή μου,
μ' αυτή έμεινε εκεί, στη γη, την πατρογονική μου.

Στη μια πλοκάμια έκανα, σαν τον κισσό στα δέντρα,
μα η Ελλάδα σ' αίμα μου είναι κυρά κι αφέντρα.
Τι κι αν ερίζωσα εδώ και το νερό της πίνω,
ο νους μου δεν βρίσκει γιατρεία τον πόνο ν' απαλύνω.

Όσα κι αν μου 'δωσε καλά τη δίψα μου δε σβήνει,
η φλόγα της γενέτειρας με καίει σαν καμίνι.
Δεν λέω πως δεν την αγαπώ την όμορφη Μεμβούρνη,
από μικρή μ' αγκάλιασε μα η πληγή δεν κλείνει.

Που κουβαλώ στα στήθια μου για την γλυκιά πατρίδα,
τόσο θερμή και πρόσχαρη ετούτη δεν την είδα.
Ω! Αγαπημένη μου πατρίς, κόρη των οφθαλμών μου,
μου έκλεψες τη σκέψη μου και τον συλλογισμό μου.

Και ο παλμός μου αδιάκοπα κτυπά μόνο για σένα
σε υστερήθηκα πολύ στα μακρινά τα ξένα.
Σαν νυχτερίδα τριγυρνώ μέσα στα όνειρά μου
να σ' ανταμώσω να σε δω, για να 'βρω τη χαρά μου.

ΑΧ ΞΕΝΙΤΙΑ

Με αχ και βαχ μας γέμισε
τα πρώτα μας τα χρόνια,
που το νερό της πίναμε
και πίκραινε το στόμα.

Δύσκολες τότε εποχές,
πικρό ψωμί, κλαμένο,
με δάκρυα το μουσκεύαμε,
το χλιοευλογημένο.

Κάθε εποχή αντίστροφη,
κάθε γιορτή θλιμμένη,
και η καρδιά μας έμενε
άδεια και πικραμένη.

Σαν είλωτες δουλεύαμε
βδομάδα μπαίνει - βγαίνει,
μες τον αγώνα της ζωής
με τ' όνειρο δεμένο.

Λεφτά για να μαζέψουμε
με την κρυφή ελπίδα,
πίσω για να γυρίζαμε
γρήγορα στην πατρίδα.

Μα όπου κοιτούσαμε, θολά
βλέπαμε τ' όνειρά μας,
του γυρισμού το όνειρο
το 'κλεψαν τα παιδιά μας.

Γι' αυτό τους φτιάξαμε φωλιά,
στέγη να στεγαστούνε,
χρόνια ταλαιπωρήθηκαν
μια ζεστασιά να βρουνε.

Που τρέχαμε στα ενοίκια
με δυο παιδιά και τρία,
θαρρείς κι είμαστε ναυαγοί
από μία τραγωδία.

Σαν τι να πρωτοθυμηθείς
για κείνα τα παιδάκια,
αυτά της πρώτης της γενιάς
μικρά αγγελουδάκια.

Που στερηθήκανε στοργή
το μητρικό το γάλα,
ασαράντηγα τα έδιναν
και λίγο πιο μεγάλα.

Σε μια γιαγιά, ξένη γιαγιά
αυτή να τα νταντέψει,
η μάνα που τα γέννησε
να πάει να δουλέψει.

Για να τα καταφέρουμε
σε πέντε - έξι χρόνια
πως θα ξαναγυρίζαμε,
μα πάει μισός αιώνας.

Μαύρες μέρες περάσαμε,
χωρίς χέρι βοήθειας,
το αχ και βαχ της ξενιτιάς
μας πλήγωνε τα στήθια.

Του τότε ο ξεριζωμός
καράβια φορτωμένα,
βλαστάρια εικοσάχρονα
μας έστελναν στα ξένα.

Και τώρα σαν γυρίσουμε
μας βλέπουνε σαν ξένους,
εμάς που ζούμε με καημό
σαν τους καταραμένους.

Ξένοι εδώ, ξένοι κι εκεί,
έτσι μας ονομάζουν,
σαν 'ρθούμε στην πατρίδα μας
μας πισωπλατιάζουν.

Που σαν τα φύλλα ο άνεμος
τα 'σπρωχνε ένα - ένα,
έτσι κι εμείς βρεθήκαμε
χιλιάδες μες τα ξένα.

Κι η Αυστραλία γέμισε
Έλληνες απ' άκρη σ' άκρη,
κάθε γωνιά ποτίστηκε
με το δικό μας δάκρυ.

Σε ένα κράτος άγνωστο
μ' εμπόδια μεγάλα,
εδώ ποιος δεν μαρτύρησε
της Μάνας του το γάλα;

Μακριά από κάθε ποθητό
και κάθε αγαπημένο,
που το κρατήσαμε σφιχτά
μες στην καρδιά δεμένο.

Και δεν ισορροπεί η ζωή
μέσα σε δυο πατρίδες,
εμείς που τις γνωρίσαμε
χάσαμε όνειρα κι ελπίδες.

Γιατί κάθε μας όνειρο
στράφηκε στα παιδιά μας,
και τ' όνειρο του γυρισμού
πλανάται στα όνειρά μας.

Για τη γλυκιά πατρίδα μας
αιμορραγεί η καρδιά μας,
γιατί η Αυστραλία έγινε
πατρίδα στα παιδιά μας.

Κι έχουμε υποχρέωση
κοντά τους να σταθούμε
μια που γονείς τους είμαστε
όσ' ο Θεός θέλει να ζούμε.

Αχ... Ξενιτιά τί πάθαμε
σαν κύλησαν τα χρόνια,
ξένοι εδώ, ξένοι κι εκεί.

Πού τελικά ανήκουμε;

Δεν ξέρουμε ακόμα...

ΣΤΗ ΜΕΡΑ ΤΗΣ ΕΝΑΡΞΗΣ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
2004

Μέρα σαν τούτη ιερή
που υμνεί τη Μάνα Ελλάδα,
εκεί που όλ' η υφήλιος
το βλέμμα έχει στραμμένο
κι αναπτερώνει τις καρδιές
η φλογισμένη δάδα
ηχήστε σάλπιγγες
στη χώρα του φωτός,
χαρμόσουν' ήχοι ν' αντηχήσουν,
ν' ακουστούνε
ως τα πέρατα της γης,
την πεθαμένη ειρήνη
ν' αναστήσουν.
Κι εσύ φλόγα αθάνατη,
πολυταξιδεμένη,
που σκόρπισες τη ζεστασιά
στο κάθε πέρασμά σου
κι Ολυμπιονικές στέφθηκαν
κάτω απ' τη θωριά σου,
από εκεί που 'σαι ψηλά
κι αγέρας σε λικνίζει
κι ο ήλιος τις ακτίνες του
στέλνει και σε χρυσίζει,
στείλε μηνύματα ειρήνης και φιλίας
στα κράτη που σκοτώνονται
για την ελευθερία.
Τώρα που σιέται ολόσωμη
όλη η οικουμένη
με τη συμμετοχή κρατών
στο στάδιο που μπαίνει,
συ, π' έσπειρες τη ζεστασιά
σ' όλα της γης τα πλάτη
και ρίγη απ' το πέρασμα
κάθε φυλή αισθάνθη
εμπύχως' όλους τους λαούς
να σβήσουνε τα μίσση
και στου πολέμου τη φωτιά
η ειρήνη πια ν' ανθίσει.

κατιά σου
φωτιά

ΕΙΡΗΝΗ ΜΟΥ ΑΚΡΙΒΟΠΛΗΡΩΜΕΝΗ

Ειρήνη μου σε ποια γωνιά σ' έχουν φυλακισμένη;
Πού σε κρατούν εξόριστη, γλυκιά, αγαπημένη;
Αυτοί του κόσμου οι δυνατοί, οι βάρβαροι προδότες,
σε φρουρούν οι άπονοι με σφαλιστές τις πόρτες.

Και μας ματώνει η καρδιά πού 'σαι κατατρεγμένη,
αντίς ατλάζια να φοράς ή στα λευκά ντυμένη.
Να κυματίζεις σ' ουρανούς, πάνω από πολιτείες,
δάφνες και μύρα να σκορπάς, να λείψουν οι αδικίες.

Μ' αυτοί αιχμάλωτη σε θέλουνε και μαυροφορεμένη.
Αχ! ειρήνη μου, ειρήνη ακριβοπληρωμένη.
Δίχως εσένα, σκοτεινιά σκέπασε τον πλανήτη,
όταν θα 'ρθείς, έλα μαζί με τον αποσπερίτη.

Και να φοράς τ' ατλάζια σου ή τα λευκά σου,
οι νέοι να κάνουν όνειρα πάνω στ' όνομά σου.
Σαν βγαίνει ο ήλιος κάθε αυγή, ο κόσμος να γιορτάζει,
στεφάνια να σου πλέκουνε και πέπλα από ατλάζι.

Πώς καρτερούμε τη στιγμή να σε ελευθερώσουν
όλοι αυτοί οι δυνατοί μια υπόσχεση να δώσουν.
Να ενώσουνε τα χέρια τους, να λείψουνε τα μίσση,
να 'ρθεί γαλήνη στους λαούς σ' ανατολή και δύση.

Δωσ' τους Θεέ μου δύναμη στην άσπλαχνη καρδιά τους
καθάρισε το πνεύμα τους και τη θολή ματιά τους.
Στη σκέψη τους και την ψυχή σπείρε την καλοσύνη
να ξαναβρούμε τη χαρά και τη χαμένη ειρήνη.

Καμπάνες να χτυπήσουνε σ' όλα της γης τα πλάτη
να ηχούνε σάλπιγγες παντού, σε κάθε μονοπάτι.
Ν' ακουστούν χαρμόσυνοι ύμνοι ελευθερίας
του χρόνου σαν εσήμερα να 'χουμε ευημερία.

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΧΡΟΝΟΣ ΤΟΥ ΑΙΩΝΑ

Φωνάχτε στους φονιάδες του πολέμου,
φωνάχτε να λαγιάσει ο ματοκυλισμός,
φωνάχτε τους να μην εγκληματούνε
πάνω στον άμαχο φτωχό τον πληθυσμό.

Φωνάχτε όλου του κόσμου οι μεγάλοι,
φωνάχτε με ψυχή και με καρδιά,
φωνάχτε εσείς που διευθύνετε τον κόσμο
τώρα, πριν μεγαλώσει πιο πολύ η συμφορά.

Ανδραγαθήματα με μπόμπες και ρουκέτες
να μη μας δείχνουν, όταν σε πόλεις και χωριά,
σε γέφυρες και αμαξοστοιχίες τις ρίχνουν
και σκοτώνουν νέους, γέρους και παιδιά.

Όλεθρο σκορπούν και δυστυχία
μες στων παιδιών τις άγουρες καρδιές,
σαν βλέπουνε μπροστά τους σορούς από συντρίμια
κι η πείνα και το κρύο τους θερίζει τις ψυχές.

Πώς θα 'χουν το κουράγιο αυτά σαν μεγαλώσουν
για να σκεφτούν το μέλλον τους ειρηνικά,
όταν διωγμένα απ' το φτωχό ή πλούσιο σπιτικό τους
για έν' ανέλπιδο άγνωστο, σηκώνουνε πανιά;

Παίρνοντας ένα δρόμο δίχως τέρμα,
δίχως προορισμό και αντοχή,
όταν αδύναμα τους λείπει η προστασία
και του σπιτιού η ζεστασιά και θαλπωρή;

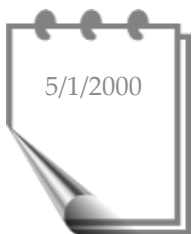
Ζώντας σ' αθλιότητα στιγμές με αγωνία,
με τη φοβία να τους ζώνει τα κορμιά,
καθώς οι μπόμπες δίπλα τους ξεσπάνε
έτσι ανελέητα με τόση απανθρωπιά;

Και στα χαλάσματα τ' ολέθριου πολέμου
ψάχνουν να βρουν τον αδελφό, την αδελφή,
ψάχνουν τη μάνα, χάνουν τον πατέρα,
τί τους απόμεινε σε τούτη τη ζωή;

Να βλέπουν δίπλα τους ακρωτηριασμένους,
φίλους, γειτόνους, χωριανούς και συγγενείς;
Κι αν εσείς συγγνώμη στα λάθη σας ζητάτε,
αυτό επουλώνει του πολέμου την πληγή;

Τ' αθώα μάτια τους κοιτούν απελπισμένα,
ελπίδες, όνειρα βασίλεψαν γι' αυτά,
τρομαγμένα απ' των ανθρώπων την κακία
χάθηκε απ' τα χείλη τους το γέλιο κι η χαρά.

Αυτά δεν είχαν όνειρα, δεν έχτιζαν παλάτια,
όπως ηγέτες τα δικά σας τα παιδιά;
Εσύ NATO και συ Κλίντον πλανητάρχη
τους τα γκρεμίσατε μέσα σε μια βραδιά.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΙΣΧΥΡΟΥΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

Σε κήπους και βουνοπλαγιές, κάθε μηλιά έχει μήλα
και κάθε τριανταφυλλιά, τριαντάφυλλα και φύλλα.

Τα πουλάκια ταιριαστά χτίζουνε εκεί φωλίτσα
τον έρωτά τους να χαρούν στη φουντωτή μηλίτσα.

Και πάνω στην τριανταφυλλιά πάνε και τραγουδούνε
Ειρήνη να 'ρθει στους λαούς ειρηνικά να ζούνε.

Και σαν ο ήλιος χάνεται κι η μέρα βασιλεύει
κουρνιάζουνε ζευγαρωτά κι η Πούλια αγναντεύει.

Τα θαυμάζει κι απορεί που είναι ταιριασμένα
έχθρα, κακία δεν έχουνε, ούτε απωθημένα.

Ενώ οι δυνατοί της γης δεν έχουνε γαλήνη
ούτε προσπάθεια κάνουνε να φέρουνε την ειρήνη.

Κρίμα που δεν μονοιάζουνε κι αυτοί σαν τα πουλάκια
που κάθονται ζευγαρωτά επάνω στα κλαδάκια.

Και λέει με παράπονο στ' άστρα που 'ναι σιμά της,
ο πιο ισχυρός κάτω στη γη μεγάλος είναι απάτης.

Αδίσταχτος, αιμοχαρής, πολέμους ξεκινάει
να κατακτήσει όσα μπορεί, αυτός να κυβερνάει.

Στέλνει στρατό να πολεμά για τα συμφέροντά του,
σαν τί κι αν σκοτωθούν παιδιά, μήπως είναι δικά του;

Ο κόσμος αγανάκτησε, βγαίνουν και τον φωνάζουν,
συλλαλητήρια κάνουνε, μ' αυτά δεν τον τρομάζουν.

Σε κάθε του ξεκίνημα δεν τον υπολογίζει
στόχο έχει τα πετρέλαια, τη δόξα του ατενίζει.

Κι αν μ' αίμα πλημμυρίσουνε πλατείες, μονοπάτια,
το γόητρό του ν' ανεβεί στων σύμμαχων τα μάτια.

Να γίνει ο κυρίαρχος τσ' ανατολής τα κράτη
κι ας τον φωνάζουν αιμοχαρή, φονιά και παραβάτη.

Αν πράγματι συμβούν αυτά τα χιλιοειπωμένα
κάποιο χέρι άπονο τα 'χε προγεγραμμένα.

Αλίμονο και τρις αλί λέει η Πούλια στ' αστεράκια
πόσα κορμιά θα βλέπουμε σωρούς μες τα χαντάκια;

Πόσοι δεν θα θρηνήσουνε παιδιά αδικοχαμένα;
Πόσοι θα λάβουν φέρετρα - κορμιά κομματιασμένα;
Τότε θα δείτε Blair και Bush, μπρος στις τηλεοράσεις,
να λέν' άλλοι ευθύνονται γι' αυτές τις καταστάσεις.

Και με τη μάσκα της ψευτιάς που πάντοτε φορούνε
θα βγουν τ' αδικαιολόγητα, να δικαιολογούνε.
Πως σ' εχθροπραξίες-πυρηνικά, η ανατολή είναι πρώτη,
εμείς επήγαμε εκεί, για το καλό της ανθρωπότητας.

Κι αν τα παιδιά μας χάνονται είναι για την ειρήνη.
Γονιός που νά 'βρει στην ψυχή παρηγοριά, γαλήνη;
Π' όταν το ξεκίνησε στον πόλεμο να πάει
δεν πίστευε ο δύστυχος το χώμα θα το φάει.

Κι ότι θα στέκει να θρηνεί στο μνήμα του επάνω
να βλέπει, ήρωας κείτεται δεκαεennιά και άνω.
Πολέμισε ηρωϊκά να'ρθεί στον κόσμο ειρήνη
και τώρα αναπαύεται σ' αιώνια γαλήνη.

Η ΣΥΓΓΝΩΜΗ ΤΟΥ ΝΑΤΟ

Σε τί ωφελεί η συγγνώμη,
πέστε μου εσείς αδέρφια,
ποιόνε να δικαιώσει
σ' αυτή τη συμφορά;

Μήπως θα φέρει πίσω
τους αδικοχαμένους
ή θα βοηθήσει, πέστε μου,
τους ακρωτηριασμένους;

που κλαίνε και θρηνούνε
τη μαύρη αυτήνε ώρα
που σκόρπισε το ΝΑΤΟ
τη μανιασμένη μπόρα;

Σαν τ' άγρια θηρία
στείλαν και τα γκρεμίσαν
με μπόμπες και ρουκέτες,
τίποτε δεν αφήσαν.

Σκοτείνιασαν οι πόλεις,
ρήμωσαν τα χωριά
κι ακόμα βομβαρδίζουν
για την ελευθεριά.

Πού είν' η δικαιοσύνη,
πού είν' η λευτεριά;
Αυτοί διψούν για αίμα
σαν τ' άγρια σκυλιά.

Κρίμα στην εξουσία
που ο λαός τους δίνει,
αδίσταχτοι για όλα
σπέρνουνε την οδύνη.

Στέλνοντας ατζαμήδες
θάνατο να εκτοξεύουν
και στα φριχτά τους λάθη
συγγνώμη να γυρεύουν.

Αυτό είν' αδικία,
είναι σατανισμός,
σαν βομβαρδίζουν άσκοπα
άμαχο πληθυσμό.

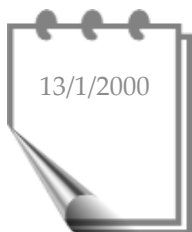
Τα λάθη τους πληρώνουν
τα γυναικόπαιδα,
κάνοντας πόλεις και χωριά
σκέτα οικόπεδα.

Δεν τους βαραίνουν τύψεις
που σπείρανε τον τρόμο,
για να ικανοποιήσουν
το γόητρό τους μόνο;

Και σκόρπισαν στα κράτη
χιλιάδες προσφυγιά,
βλέπετε σεις πως είναι
πόλεμος λευτεριά;

Εκτός και πέτρα έχουνε
βαθιά μέσα στα στήθια
και δεν τους νοιάζει διόλου
για την πικρή αλήθεια.

Όσοι ζήσουνε, θα λένε
κι όσοι πάνε προς τα κάτω,
φτάνει να 'βγει κερδισμένη
η Αμερική, το ΝΑΤΟ.

Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΗΣ 11ης ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ

Πρωί λουσμένο από ξάστερο ουρανό,
ανέφελα κι αν προχωρούσε η μέρα,
από τα σύννεφα καπνού που την κατέκλυσαν
σκοτείνιασε με μιας η πλάση ως πέρα.

Μάζες μπετόν, πτώματα, συσκευές και χρώματα
σκέπασαν την πόλη που 'ταν χάρμα,
πλήθος ανθρώπων ούρλιαζε μ' αυτή τη συμφορά
όταν πύργοι κατέρρευσαν, τρόμος κι οργή αντάμα.

Η πολιτεία που εβρίσκετο σ' απέραντη γαλήνη,
τρόμου φωνές εγέμισε κι ο κόσμος να γυρνά,
θαρρείς ήταν φαντάσματα, περνούσαν βιαστικά
μέσα από στάχτες και καπνούς και να θρηνά.

Νέκρωσαν οι ψυχές στ' ανέλπιστο συμβάν,
του κάκου τρέχαν όλοι απελπισμένοι,
βάρυνε η ατμόσφαιρα, η πολιτεία νεκρή,
στέκαν με στόματα άφωνα, χέρια αλυσοδεμένα.

Η τραγωδία κι οι κραυγές δεν είχαν τελειωμό,
ο θρήνος και σ' άσπλαχνους ξέσχιζε τα σπλάχνα,
άνθρωποι σαν ξέθαβαν ανθρώπινα κομμάτια,
αλόγιστη η πίκρα τους, στα χείλη ούτε άχνα.

Κάτω απ' τις φλόγες άνοιγαν μνήματα οι σκοτωμένοι
να θάβουνε το μέλλον τους, τα ίδια τους κορμιά,
το Broadway έγινε σωστό νεκροταφείο
κι οι τεθλιμμένες άφηναν λουλούδια μια τους μια.

Σε κείνους που τα ερείπια τους σκεπάσαν,
για τον πατέρα, για τον γιο, για τον αγαπημένο,
για κείνους που πληρώσαν ακριβά
έστω κι αν ήταν συγγενής ή ξένος.

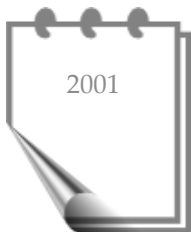
Στόχος η ζωή τους για τις πράξεις μιας πολιτικής
που βλέπει τα συμφέροντά της μόνο,
ανοίγει μέτωπα εδώ κι εκεί, δημιουργεί εχθρούς,
μα έφτασ' η στιγμή να την πληρώσει ο κόσμος.

Μια εχθροπραξία ύπουλη, μα τόσο τολμηρή
δεν έσπειρε τον πανικό μόνο στη Νέα Υόρκη,
δόνησε την πόλη αυτή κι όλη την ανθρωπότη
και του Σεπτέμβρη η εντέκατη ανοίγει νέα ιστορία.

Τώρα για την Αμερική ανέλπιδο ένα φως
αν στα συντρίμια της ήλιος δεν ανατείλει,
το πένθος της βαραίνει το σφυγμό,
με τα στρατεύματα που, ήδη, έχει στείλει.

Εκεί θα κλάψουν, θα θρηνήσουν, τι φθορά,
ενός πολέμου που έχει αρχίσει, που τελειώνει;
Χιλιάδες κι εκεί οι ζωντανοί και οι νεκροί,
μια δυστυχία όλους θα ανταμώνει.

Και οι ψυχές από των πύργων τα χαλάσματα
στα πέρατα του άδη, αν τύχει σμίξουν,
θα τους χωρίζει το μίσος, η εκδίκηση,
ούτε κι εκεί φιλία θ' αναπτύξουν.

Ο ΝΕΓΡΟΣ

Μες στην καρδιά του κρύου του Δεκέμβρη
την πόλη Cleveland τη ζώνει η παγωνιά,
το χιόνι ασταμάτητα κεντάει τη γκριζα νύχτα
και όλα γύρω είναι μουντά και σκοτεινά.

Στη χιονισμένη τη βραδιά αυτήν την ώρα
κανείς στους δρόμους δεν κυκλοφορά,
μα η καρδιά μου σκίρτησε σαν είδα
κάτι να σιέται στην απέναντι γωνιά.

Είν' ένας νέγρος, που το κρύο τον τυλίγει,
που κουλουριάζεται και στρίβεται σαν φίδι,
το πεζοδρόμιο έχει κάνει για κρεβάτι
και τον εσκέπασε το χιόνι σαν φλοκάτη.

Πάνε μέρες που τον βλέπω κάθε μέρα
απ' το παράθυρο, εικοσιπέντε μέτρα πέρα,
στην ίδια θέση είναι γερμένος και πλανάται,
μα δεν ήξερα τις νύχτες πως εκεί θε να κοιμάται.

Να τον βλέπεις κι η καρδιά σου να σπαράζει,
που 'χει σκέπασμα το χιόνι και τ' αγιάζι
και για θέρμανση και στρώμα τον ατμό απ' τη γωνιά,
που 'ρχεται απ' του υπονόμου τα ζεστά νερά.

Μέρα βγαίνει, νύχτα μπαίνει στη γωνιά σαν το σκυλί
με τα χιόνια να σκεπάζουν το φτωχό του το κορμί.
Μέσα σε μια κοινωνία στη Μεγάλη Αμερική
έχει κόσμο που υποφέρει και στερείται το ψωμί.

Από δίπλα του περνάνε οι διαβάτες,
μα κανείς απ' αυτούς δεν τον λυπάται.
Δεν σταμάτησε κανείς να τον ρωτήσει
ή το χέρι του ν' απλώσει να βοηθήσει.

Πού ευσπλαχνία κάποιο χέρι να του δώσει
κι απ' το κρύο και τ' αγιάζι να τον σώσει.
Αδιαφορούνε ο καθένας που περνάει
και σα να είν' ένα σκουπίδι τον κοιτάει.

Πόσο λυπηρό που είναι, να μη νοιάζεται κανείς,
να 'ξεραν αυτοί που τα 'χουν τί θα πει φτωχή ζωή,
δε θα άφηναν το Νέγρο στο χιονιά να κοιμηθεί,
δίχως ζεστασιά και στέγη, δίχως λίγη θαλπωρή.

Μα δεν είναι αυτός και μόνο στην κατάντια που 'χω δει,
έχει πεζοδρομία τόσα, όπου βλέπεις δυο και τρεις
δίπλα, δίπλα ο ένας στον άλλον, μέχρι να 'ρθει το πρωί,
να κοιμούνται, να ξυπνάνε, τυλιγμένοι στο σακί.

Αν σκεφτείς και το μετρήσεις, με λιγάκι λογική
δεν ευθύνονται, πιστεύω, όλοι αυτοί οι περαστικοί,
μια μικρή ελεημοσύνη, που ο καθένας θα τους δώσει
ούτε η φτώχεια, ούτε η πείνα σε αυτούς θα τελειώσει.

Σ' ένα κράτος που ο πλούτος το διακρίνει
για τους άστεγους δεκάρα ούτε δίνει,
που πυραύλους και ρουκέτες εκτοξεύει
και το χρήμα για πολέμους το ξοδεύει.

Κάθομαι κι αναρωτιέμαι, αν ο νέος αυτός εκεί,
που τον βλέπω μέρα - νύχτα τυλιγμένο στο σακί,
επροσπάθησε ποτέ του κάποια λύση για να βρει,
για ν' αλλάξει τέλος πάντων αυτή την άχαρη ζωή;

Μήπως έμαθε να ζει στην ασωτία,
ή τον δίκασε η ίδια η κοινωνία,
σ' ένα κράτος που κανείς δεν υστερείται
ή του δώσανε δουλειά και την αρνείται;

Και προτίμησε να ζει σαν τον αλήτη,
μακριά από οικογένεια και σπίτι,
στη γωνιά μιας λεωφόρου να υποφέρει,
μα και ούτε ευσπλαχνία να γυρεύει;

CLEVELAND OHIO

Ήταν χειμώνας κι έπεφτε
πυκνό ασταμάτητα το χιόνι
και μες στου δρόμου μια γωνιά,
ένας ταλαίπωρος φτωχός
πάπλωμα το είχε κάνει.

Λίγο πιο κει φαρδύς πλατύς
μες στα σκαλιά της Δημαρχίας
ένα ναυάγιο της ζωής
είχε δυο πόδια ξύλινα
το θύμα κάποιας τραγωδίας.

Μισό κορμί είχ' ο δυστυχής
και στο πλευρό του ακουμπισμένος
ατένιζε κάποια εποχή
που του 'χε αφήσει το κορμί
αναπηρία φορτωμένο.

Περνούσε ο κόσμος βιαστικά
κι ένας πήγε να σκοντάψει
πάνω στα πόδια που 'βγαλε
που τα 'χε αφήσει εκεί στην άκρη
το σώμα του να ξεκουράσει.

Στο πρόσωπό του το χλωμό
το παρελθόν ζωγραφισμένο
και με το βλέμμα απλανές
κάποιο όνειρο έψαχνε να βρει
που από χρόνια ήταν χαμένο.

Πόσα κομμάτια απ' τη ζωή του
προσπαθούσε να ενώσει
μέσα στην κρύα αυτή βραδιά
στης Δημαρχίας τα σκαλιά
προτού η καρδιά του τον προδώσει;

Γύρω οι κύκλοι των ματιών του
χάλκινο είχαν' ένα χρώμα
κι όταν τον κοίταγες θαρρείς
που 'σταζε από την κόγχη αίμα
καθώς θολό ήταν το βλέμμα.

Μ' ένα μανδύα στρατιωτικό
πάνω στις πλάτες του ριγμένο
χέρια και χείλη μελανά
ήταν σαν να 'ταν πεθαμένος
έξω στ' αγιάζι ξαπλωμένος.

Στις σκέψεις του είχε αφεθεί
λες και ταξίδευε σε χρόνους
μακριά στο άπειρο να βρει
χέρι συμπόνοιας να πιαστεί
κι όχι του γυάλινου αυτού κόσμου.

Η ΠΕΝΑ ΜΟΥ

Η πένα μου ακούραστα
με σκέρτσο, η ναζιάρα,
γίνεται δούλος μου τυφλός
και πριν ακόμα ό,τι της πω
το γράφει η τρελάρα.
Γίνεται δούλος και κριτής
κι αν δεν την ικανοποιεί
αυτό που συμπληρώνει
γράφει και μουντζουρώνει,
ώσπου αυτό που αρχινά
τέλεια να το στρώνει.

Στα σοβαρά κριτήρια
αφήνει αποστάσεις,
δεν θέλει να μπερδεύεται
με ασύστολους και με μουρλούς
που κάνουν παραβάσεις,
μην τύχει κάποιος και βρεθεί
και τηνε κατσαδιάσει.
Δεν ξέρω πώς να τηνε πω,
σάτιρα ή ερωτιάρα,
μάλλον παραπονιάρρα,
μα όποιο όνομα κι αν βρω
τα 'χει όλα η τρελάρα.

Γράφει για την ξενιτιά
στέκει και μαραζώνει,
ποιός την υποχρεώνει;
Μόνη τραβάει τα σκοινιά,
μετά το μετανοιώνει,
γράφει για τον έρωτα,
για βράδια αξημέρωτα,
όταν βρίσκεται μόνη
κι αναστατώνει την καρδιά
κι η θύμηση τη λιώνει,
αχ και να ήταν δυνατή,
να 'χε γερό τιμόνι!

Μ' αν πιάσει κάποιον στα κρυφά
του γράφει στα σατιρικά,
γελάει και ξαναγιώνει,
το γέλιο τη ζωογονεί
και την ανανεώνει.
Δεν είναι ότι χαιρέται
στο πάθημα του άλλου,
μα βλέπει κάτι αμαθείς
που κάνουν τους μεγάλους.
Της είναι αδιανόητο
κάθε τρελό κι ανόητο
στα όρια σαν φτάσει,
αν είναι θέμα σοβαρό,
να μην το σχολιάσει.

Κάποτε βλέπει πράγματα
όπου την ενοχλούνε,
δεν την βοηθούν τα δάχτυλα
αυτά τη συγκρατούνε.
Τη θέλουν μελιστάλαχτη
κι όχι να σχολιάζει
κι όταν αυτά τη σταματούν
εκείνη νευριάζει.
Είναι τόσο ευαίσθητη,
εύκολα συγκινείται,
σε λύπη ή από χαρά
κλαίει, δεν συγκρατείται.
Κι αν δει κανένα δυστυχή
ποίημα του ξηγείται.

Καμιά φορά κουράζεται,
μα όταν ξεκουράζεται
στους στοχασμούς της μπαίνει
κι εκεί που οραματίζεται,
μία πηγή ερωτόλογα
στο νου της κατεβαίνει.
Του έρωτα αδυνατεί
κουσούρια ν' αραδιάσει,
τον θέλει να 'ναι αμόλυντος
όπως είναι η πλάση.
Τονε ποτίζει βάλσαμο,
τονε κερνάει νέκταρ,
είν' ο Θεός που λάτρευσε,
μικρή σαν τον αντάμωσε
μια μέρα η πλανεύτρα.

Ο ΦΤΩΧΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

Πάνω σ' αυτόν τον αδιάβατο δρόμο
που προχωρά διαρκώς η ζωή,
βγαίνει πάντα ένας στίχος με πόνο
απ' την ψυχή του φτωχού ποιητή.

Μια φωνή συνεχώς του φωνάζει
αντηχώντας σ' αυτιά ρυθμικά,
ποιητή μια περιήγηση κάνε
στης ψυχής και καρδιάς τα στενά.

Μη διστάζεις, προχώρα με θάρρος
ψηλαφώντας θα βρεις μυστικά,
στα κανάλια του νου πέρασέ τα
για να έχεις να γράφεις πολλά.

Κι αν περίπλοκα βρεις εκεί μονοπάτια
από χιλιάδες ιστούς της καρδιάς,
να πηγαίνεις όπου ο κτύπος σε πάει
και θα δεις πόσα κρύβει βαθιά.

Καθώς περνάς διασταυρώσεις, δρομάκια
ένας κτύπος αντηχεί δυνατά
κι ένα κύμα περνά και τα σβήνει,
μυστικά τωρινά και παλιά.

Κι έτσι χάνεις έναν τέλειο στίχο
που 'χε λόγια αγάπης κρυφά
και διαπίστωσε αυτό όπου λένε
είναι άβυσσος τ' ανθρώπου η καρδιά.

Ο ΛΗΘΑΡΓΟΣ ΜΙΑΣ ΨΥΧΗΣ

Εύπνησε ο αγέρας και φυσά
τρελός και μανιασμένος,
βουίζει τόσο δυνατά
την ησυχία μες στη νύχτα έχει ταράξει,
να κοιμηθώ πια δεν μπορώ
μ' έχει πολύ πειράξει.
Πώς και εσύ δεν τον ακούς,
έστω ελαφρά να σε ξυπνήσει
και μες στη νύχτα την τρομαχτική
λίγο, αν γινόταν, συντροφιά να μου κρατήσεις;

Εύπνησε η θάλασσα και σήκωσ' ένα κύμα,
πω, πω, Θεέ, τί κρίμα!
Στο πέλαγος βαθιά καράβι κινδυνεύει
να βγει μες στα ρηχά
και συ, γιατί, καλέ, εσύ
στα βλέφαρά σου δε σαλεύει η ψυχή;
Εδώ ταράζεται η θάλασσα, η γη,
μ' αυτή τη θύελλα που γύρω έχει ξεσπάσει
κοντεύει τα βουνά να τα σκεπάσει
και δεν ξυπνάς από τον ύπνο το βαθύ,
που σ' έριξε η λύπη της ψυχής.

Εύπνησ' ο ήλιος και τη χαραυγή μας φέρνει,
να κρύψει την αστροφεγγιά με τις χρυσές ακτίνες
κι απλώνοντας τα χέρια του να λούσει τα χωράφια,
ν' αστράφτουν σαν χρυσάφια του σιταριού τα στάχια.
Κι όλα να ζεσταθούν στη γη,
οι λίμνες, τα βατράχια, ακόμα και τα βράχια.
Κι εσένα ο ήλιος δε σου φέρνει ζεστασιά
στην κρύα την ψυχή σου άλλο πια,
για ν' ανοίξουνε οι γρίλιες των ματιών σου,
ποιος τάχα ο καημός σου, που τις κρατάς κλειστές;

Ευπνήσανε κι οι κοπελιές και μια μια και δυο δυο
τραβούν για το αμπέλι να το κορφολογήσουν
και το τσαμπί ν' αφήσουν να γίνει καρπερό,
σταφύλι ζουμερό
και σαν εσύ από κει περνάς τις ρόγες να τσιμπάς
τρώγοντας το σταφύλι να τις φιλάς στα χείλη,
αν κάποτε ξυπνήσεις και τη ζωή αγαπήσεις.

Εύπνησαν τα πουλιά και κελαηδούνε
κι από κλαδάκι σε κλαδάκι όλο πετούνε,
κελαηδώντας τον ίδιο το σκοπό.
Ποτέ τους δεν αλλάζουνε το στίχο, ούτε ρυθμό
κι εσύ όλα τ' άλλαξες κι εγώ σε καρτερώ,
να τραγουδήσεις εκείνο της αγάπης
το τραγούδι το παλιό.
Σαν το τραγουδάγαν τα χείλη σου τα δυο
γινότανε ο στίχος πιο γλυκός.
Μα τώρα πώς να τραγουδήσεις
που η ψυχή σου βρίσκεται σε λήθη
και νέκρωσε η επιθυμία μες στη θύμησή σου,
βουνό με δίχως βλάστηση
παρέμεινε η ψυχή σου.

Εύπνησε η φύση
κι ανθίζουν τα λουλούδια
και γέμισαν οι κήποι ομορφιά,
κάθε λουλούδι ζωντανεύει μια ψυχούλα,
όπως ανθίζουνε σκορπάνε τη χαρά.
Αυτή η φύση τις αισθήσεις μας ξυπνά
κι εσύ στο λήθαργο που 'πεσε η ψυχή σου
δεν συγκινείσαι, δε γελάς, δε σε ξυπνά.
Πώς να σου στείλω ένα μπουκέτο με λουλούδια
μέσα στο ύπνου σου την τόση σιγαλιά;
Φοβάμαι μήπως σε τρομάξω και λυπάμαι
που θα ταράξω τη γαλήνη στην καρδιά.
Ξύπνα λοιπόν, να δεις τι έχεις χάσει,
η ζωή από τον ύπνο πιο γλυκιά,
μέσα στο λήθαργο που βρίσκεσαι πια φτάνει,
ξύπνα να νιώσεις μια θαυμάσια χαρά.

Όλα εξύπνησαν κι εσύ όλο κοιμάσαι
μες στην ψυχή σου πώς δεν έρχεται η αυγή,
μήπως θα έπρεπε γυρίζοντας το χρόνο
εσύ απ' την αρχή να γεννηθείς;
Για να ξυπνάς με τα λουλούδια, με τον ήλιο,
με τα πουλιά που κελαηδούν τη χαραυγή,
να βρει την αίσθηση το σώμα, η ψυχή σου,
για να γευτείς την ομορφιά απ' τη ζωή;

Ο ΙΣΚΙΟΣ ΜΟΥ ΚΙ ΕΓΩ

Σαν περπατάω, περπατάς.
Σαν σταματάω, σταματάς.
Αν σκύψω, σκύβεις και περιμένεις.
Μια μεγαλώνεις και μια μικραίνεις.

Μια μπρος μου πας, μια πίσω πας.
Πες μου επιτέλους, σαν τι ζητάς;
Έχεις βαλθεί να με προσέχεις.
Μα τί ελάττωμα το έχεις;

Για ψώνια πάω, μ' ακολουθείς.
Στο δρόμο τρέχω, πρώτος εσύ.
Σωματοφύλακας μου έχεις γίνει.
Πες μου επιτέλους, τί θ' απογίνει;

Μπαίνω στη θάλασσα να κολυμπήσω
Μπροστά μου βρίσκεσαι προτού αρχίσω.
Πάω στ' αμάξι, πρώτος κι εκεί.
Κόβω λουλούδια, κόβεις κι εσύ.

Το 'χεις συνήθεια; μα εγώ δεν θέλω
Να σ' έχω δίπλα μου όπου πηγαίνω.
Αν είναι ήλιος ή και φεγγάρι
Να στέκεις πλάι μου όλο καμάρι.

ΙΣΚΙΟΣ

“Πες μου στ' αλήθεια, σ' ενοχλώ;
Σε συνοδεύω και δεν μιλώ.
Τί το παράξενο σε τούτο βρίσκεις;
Μιλάς σαν θέλεις να με πνίξεις”.

Είσαι καλός κι ευγενικός.
Συνάμα είσαι και σιωπηλός.
Ούτε ζητάς ούτε μου παίρνεις
Μα ό,τι κι αν κάνω με προλαβαίνεις.

Ό,τι κουνάω, ευθύς κουνάς
αν σε ρωτήσω, δεν απαντάς.

ΙΣΚΙΟΣ

“Τί ν’ απαντήσω, τί να ρωτήσω;
Είμαι ο άψυχος δικός σου ίσκιος”.

Ναι, είσ’ άψυχος ένα κι αυτό.
Ίδιο το σχήμα που έχω εγώ.
Μα τις ατέλειες τις μεγαλώνεις.
Φύγε επιτέλους να μείνω μόνη.

ΙΣΚΙΟΣ

“Εγώ θα φύγω, όταν πεθάνεις.
Μα προς Θεού, να μη το κάνεις.
Θα με πονέσει η μοναξιά
Σαν δεν θα σ’ έχω συντροφιά”.

Ω, δεν φαντάστηκα, θα σε πονέσω
Συγγνώμη θέλω να σου ζητήσω.
Καλέ μου φίλε κοίτα να δεις
Επαραφέρθηκα κάποια στιγμή.

Ίσως με πείραξε δεν ξέρω τι
Η ανασφάλεια μες στη ζωή
Ό,τι κι αν σου ’πα ξέχαστο πια
Και για θανάτους να μη μιλάς.

Κι όταν φτάσει κείνη η ώρα
θα σ’ έχω πλάι μου στη νεκροφόρα.
Μπορεί μπροστά, ίσως και πίσω
Πάλι συγγνώμη, θα σου ζητήσω.

Για μια στερνή φορά ακόμα
Προτού με βάλουν στο κρύο χώμα
Πιστεύω τότε εκεί τελειώνει
Αυτό το νήμα που μας ενώνει.

Αν είναι μέρα που ’χει λιακάδα
Όταν με πάνε για τη φρεσκάδα
Ξέρω θα έρθεις, μέχρι τον τάφο
Μη μείνεις μέσα στον κρύο λάκκο.

Βγες έξω, τρέξε ν' ανασάνεις
Σε κάποιον άλλο παρέα να κάνεις
Πρέπει να ζήσεις να με θυμάσαι
Μη με ξεχάσεις μ' όποιον και να 'σαι.

Ως τότε θα 'σαι πάντα κοντά μου
Ξέχασε τώρα τ' ανάποδά μου.
Ένα θα είμαστε εσύ κι εγώ.
Ωσπου να φτάσουμε στο χωρισμό.

Μαζί θα πάρουμε την ανηφόρα
Έλα μη σκέφτεσαι, προχώρα
Η γνωριμία μας είναι σπουδαία
Χρόνια οι δυο μας, παντού παρέα.

ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ

Αγαπημένη σιγαλιά,
νύχτα γαληνεμένη,
γεμάτη αστέρια ο ουρανός,
πως είσαι φωτισμένη!

Νύχτα γλυκιά,
που απλώνεις τη γαλήνη,
με το φεγγάρι κι ουρανό,
αστέρια και Σελήνη.

Νύχτα σαν κατακάθαρο
ποτάμι ξεχειλάς
σε φυλλωσιές και σε παράθυρα
κλειστά
κι όλα τα πέρατα
εσύ σαν τα τυλίγεις,
βρίσκει ξεκούραση
το σώμα κι η καρδιά.

Κάτω απ' το πέπλο σου
απλώνω τα φτερά μου
και με την πάχνη
της δροσιάς σου να λουστώ,
να βρω και πάλι
τη χαμένη τη χαρά μου.

Και σαν θα φέξει το πρωί
απ' την αρχή να γεννηθώ.

καιάδων
μοαίς

ΑΝ ΠΑΨΕΙΣ ΝΑ ΜΕ ΑΓΑΠΑΣ

Αν πάψεις να με αγαπάς
να μου το πεις και ας με
πονάς.

Είναι καλύτερα να ξέρω την αλήθεια
κι όχι να μένεις δίπλα μου
από μια συνήθεια.

Αν πάψεις να με αγαπάς
μην υποκρίνεσαι και γίνει
και συνήθεια.

Θα κουβαλάς δυο ενοχές
μέσα στα στήθια.

Αν πάψεις να με αγαπάς
και μένεις από λύπηση
κοντά μου,
πάρε το δρόμο σου καλύτερα
και άσε με να μείνω
μοναχιά μου.

Αν πάψεις να με αγαπάς
χωρίς να θες, θα γίνουμε
δυο ξένοι.

Κι αν σ' αγαπώ μόνο εγώ
τίποτε ουσιαστικά δε θα
μας δένει.

Η ΛΗΘΗ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ

Πέρασα απ' το όνειρο στη λήθη,
εκεί που βρίσκει ο καημός παρηγοριά,
ξοδεύοντας τη νιότη μου όλο λύπη
χαρίζοντας σε άλλους τη χαρά.

Δανείζω στο φεγγάρι τα όνειρά μου
ώσπου να φύγει ο δύσκολος καιρός
κι εκείνο τα 'στείλε να παίξουν με τ' αστέρια,
μα κείνα πέσανε στις λίμνης το νερό.

Μορφή κοντά στα νούφαρα επήραν
κι άρχισαν όλα τον τρελό χορό,
μα έν' ακριβό κι αγαπημένο
χάθηκε στις λίμνης το βυθό.

Σαν βγήκε η σελήνη για σεργιάνι
έψαχνε αυτό που έλειπε να βρει,
μα κείνο μες στα τάρταρα κοιτόταν
δεν είχε όψη ούτε και ζωή.

Ξυπνώντας απ' τη λήθη του ονείρου
θέλησα να πάω να τα βρω,
μα απ' τη λύπη τους δεν έζησε κανένα
και τώρα νέους ορίζοντες κοιτώ.

κατάθεση γραμμάτιο

ΑΧ! ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΟΠΙΟ

Λουλούδια κίτρινα και μπλε
στολίζουν την έκταση όλη,
περήφανη που 'ναι η φύση
καθώς τη θαυμάζει ο Αντώνης.

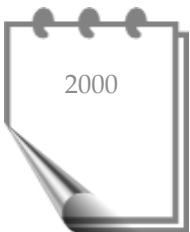
Τι καλαίσθητη είν' αυτή ζωγραφιά
σαν τ' άνθη λικνίζει τ' αγέρι;
Αχ! Και να μείνει έτσι ανθηρό,
μα φτάνει όπου να 'ναι καλοκαίρι.

Οι όμορφοι τούτοι λοφίσκοι
που έχουν γιολάντες σαν φώτα
σαν πέσει λιοπύρι καυτό
γυμνοί θ' απομείνουν σαν πρώτα.

Αναπόφευκτο στους επόμενους μήνες
η παράσταση αυτή να διαρκέσει
μ' αγκαλιά της, η μάνα μας, γη,
τη σπορά στοργικά θα κρατήσει.

Και του χρόνου την ίδια εποχή
θα σκεπάσει την τόση του γύμνια
μ' ένα πέπλο ξανά σαν αυτό
που θα 'χει υφάνει με χρώματα ίδια.

Χαρισμένο στον Αντώνη

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΣΤΟ ΧΡΙΣΤΟ

Εσύ Χριστέ μου που 'σαι ευσπλαχνικός,
βόηθα τον κόσμο να 'ναι ειρηνικός
και δώσε φώτιση σ' αυτούς που κυβερνάνε
να σταματήσουν και να μη ματοκυλάνε
το δημιούργημα που έπλασε ο Πανάγαθος Θεός.

Ν' αποβάλεις από μέσα τους το μίσος,
να μαλακώσει η σκληρή τους η καρδιά
και σκόρπισέ τους λίγη καλοσύνη,
μήπως μπορέσουν και δουν πιο καθαρά.

Να 'ρθει ειρήνη, όχι πολέμους άλλο πια
κι αυτά τα δύστυχα, απροστάτευτα παιδιά
να βρούνε στέγη, φαγητό και ζεστασιά,
τη μάνα, τον πατέρα τους, τ' αδέρφια,
αν δεν χαθήκαν στου πολέμου τη φωτιά.

Τώρα έρμα με τον τρόμο τριγυρνάνε
μες στα ερείπια με το δάκρυ στη ματιά
και την κακία των μεγάλωνε πληρώνουν
σε κάθε πόλεμο τ' αδύναμα παιδιά.

Έλα κι άπλωσε το σπλαχνικό σου χέρι,
σταμάτησε αυτή τη συμφορά,
οι καρδούλες τους ελπίδα ν' αποκτήσουν
και στα χειλάκια τους χαμόγελα ν' ανθίσουν.

Ο πόνος και τα δάκρυα να στεγνώσουν
και να ξανάβρουν τη χαμένη τους χαρά
που όλα αυτά μες στα χαλάσματα σκορπίσαν,
γιατί απ' τα σπίτια τους στο ύπαιθρο βρεθήκαν.

Έλα Χριστέ μου, σε ικετεύω ακόμα μια φορά,
έλα και σπείρε λίγη καλοσύνη
στων άσπλαχνων ανθρώπων την καρδιά,
η θεία δύναμη μονάχα η δικιά Σου
θα βοηθήσει να ζήσουν πάλ' αρμονικά.

ΝΑ ΎΧΟΝΤΑΙ ΝΕΟΙ ΔΥΣΤΥΧΕΙΣ

Ω, φύση με τις ομορφιές
κι απέραντη σε πλάτια
πάρε δροσιά απ' τα λούλουδα,
της άνοιξης τα μάτια
και πάνω στον πλανήτη μας
χτίσε χρυσά παλάτια
με κρύσταλλα παράθυρα
και πόρτες με διαμάντια.

Να 'ρχονται νέοι δυστυχείς
να βρούνε τη χαρά τους,
να βρουν το δρόμο της ζωής
να στηλωθεί η καρδιά τους,
που αλλού τα έσπρωξε, σαν τι,
η μοίρα ή το γραφτό τους
ή κάποιο λάθος κι έγιναν
ναυάγιο σωστό στον εαυτό τους;

Και τη χαρά την ψάχνουνε
σε σκοτεινά δρομάκια,
σ' αυτά που σε κατήφορο
φτάνουνε τα παιδάκια,
εκεί που η απελπισιά
τυφλώνει την ψυχή τους
και το μυαλό αδυνατεί
να βρει τη λογική του.

Σωστά ερείπια γίνονται
δεν βρίσκουν σωτηρία
κι από ένα πάθος φτάνουνε
μες στα ψυχιατρεία.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Χριστούγεννα, γιορτάζει η οικουμένη
μια γιορτή χαράς, άγγελμα σπέρνει.
Αγαπάτε αλλήλους, την αγάπη φέρνει
η γέννηση ενός βρέφους, ξακουσμένη.
Ας δώσουμε τα χέρια, όλοι αγαπημένοι.
Μίσος, κακία, ας μη μας παρασέρνει.

Η Μάνα στοργικά κοντά του γέρνει,
το προστατεύει, φοβάται, η ευλογημένη
μήπως εχθρός βαλθεί να της το πάρει,
στον κόσμο το 'φερε, με του Θεού τη χάρη.

Παντού καμπάνες χαρμόсуνα χτυπούν
να μας θυμίζουν μιας εποχής την ώρα,
που ο Θεάνθρωπος γεννήθηκε σαν τώρα,
με των αγγέλων ψαλμωδίες ν' αντηχούν.

*κατάρτιση
ψαλμωδίες*

Η ΚΟΥΚΛΑ Η ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ ΜΙΑ ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΥΜΙΑ

Μια κούκλα στο δωμάτιό μου
μου ζωντανεύει τα παλιά
τα χρόνια μου τα παιδικά.
Είναι στητή, καμαρωτή,
μοιάζει αρχόντισσα σωστή.

Ντυμένη στα μεταξωτά
έχει ομπρέλα, καπελίνο,
θυμίζει τ' όνειρο εκείνο
το άπιαστο το παιδικό
στον ξεχασμένο τον καιρό.

Τηνε κοιτώ καμιά φορά
και με γυρίζει στα παλιά,
που 'κλαιγα κάποιες εποχές
για πιθυμίες παιδικές,
να 'χα κούκλα αληθινή
κι όχι φτιαγμένη από πανί.

Μα τις κούκλες της πολυτελείας
τις έφτιαχναν κι αγόραζε
μόνο η αριστοκρατία.

Τότε θυμάμαι στ' όνειρό μου,
ξημέρωνε πρωτοχρονιά,
κρατούσα μία αγκαλιά
που 'χε ολόξανθα μαλλιά,
όμορφη πολυτελείας,
ήταν ντυμένη μαρκισία.

Και το Θεό παρακαλούσα
πρωί - πρωί που θα ξυπνούσα
να την έβρω στο πλευρό μου,
μα δεν απόκτησα ποτέ μου
και την λαχτάραγα, Θεέ μου.

Τώρα μες στο δωμάτιό μου
την έχω και την καμαρώνω
και μόνο εγώ ξέρω, μόνο
πόσα μου θύμισε ξανά
με δυο ματάκια καστανά.

Μ' αυτό που βρήκα στη ματιά της
και μες στις μπούκλες στα μαλλιά της,
αυτή μου έχει εκπληρώσει
τ' όνειρο το παιδικό,
που ήταν για μένα απατηλό.

Και τι πειράζει όπου είμαι
γιαγιά με άσπρα τα μαλλιά,
δε τηνε παίζω αγκαλιά,
για μπιμπελό την έχω μόνο
και όταν τη βλέπω ξανανιώνω,
γιατί με παίζουνε στα παλιά
στα χρόνια μου τα παιδικά.

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

Στο μακρινό ταξίδι αναψυχής
τα όσα είδα χρωμάτισαν την καρδιά μου,
έζησα συγκινήσεις που με πήγαν σ' εποχές
κι αναμνήσεις που ήταν πάντα σ' όνειρά μου.

Χωρίς ο χρόνος να τις έχει ξεθωριάσει
μέσα στο πέρασμα της κάθε μιας πτυχής
είχανε γίνει ένα με τον εαυτό μου
κλέβοντας έτσι τη χαρά απ' τη ζωή.

Κι άφηναν τόσο την ψυχή μου διψασμένη
εδώ στη μακρινή την ξένη γη
π' αναζητούσα στα χρόνια που περνούσαν
μια ευκαιρία να βρισκόμουνα εκεί

στον τόπο που 'χα αφήσει την ψυχή μου
κι ό,τι ωραιότερο αγάπησα παιδί
πατρίδα, μάνα, αδέρφια και πατέρα,
αναζητώντας μια καλύτερη ζωή.

Κι όπως ποθούσα κάποτε έφτασε η στιγμή
και περπατώντας στου χωριού μου τα δρομάκια
ξέθαβα κάθ' ανάμνηση παλιά
που 'ταν θαμμένη στου βυθού τα μονοπάτια.

Με μία δίψα που εθέριε κρυφή
να ζωντανέψουν και να πάρουν αποχρώσεις,
μα ο χρόνος που τις έθαψε βαθιά
είχε το χρώμα τους τελείως αλλοιώσει.

ΚΥΠΡΟΣ

Ω! Κόρη θαλασσοφίλητη
των οφθαλμών γαλήνη,
της οικουμένης πρόβλημα
ο εχθρός σου δεν αφήνει,
να σβήσουν μίση και καημοί
και ο πόνος ν' απαλύνει.
Βογγούν οι κάμποι, τα βουνά,
για λίγη καλοσύνη,
ώσπου στον τόπο τούτο δω
να ξαναδούν Ειρήνη.
Γέρνουν τα δέντρα με καημό
τα κυπαρίσσια κλαίνε
για τόσους αδικοχαμούς,
ψυχές κάτω απ' το χώμα τους
στενάζουν και το λένε.
Κι ασάλευτα προσμένουνε
τη Λευτεριά να δούνε,
μα η Λευτεριά είν' αβέβαιη
κι αυτά αιμορραγούνε.
Κλαίει η μάνα το παιδί
και το παιδί πατέρα
απ' το εβδομήντα τέσσερα
η σκλαβωμένη Κύπρος μας
δεν είδε άσπρη μέρα.
Αρματωθείτε αδέρφια μας,
τ' άρματα πιάστε όλοι
και με Λιονταριού καρδιά
τρέξτε στη σκλαβωμένη γη
να πάρετε την Πόλη.
Εμπρός για την Ελευθεριά
να μη βογγούν πια τα βουνά,
ούτε ψυχές στο χώμα,
οι ήρωες που χάθηκαν
δεν την αντέχουν την σκλαβιά
και τη βροσιά που ξεστομά
το εχθρικό τους στόμα.
Σκορπίστε τους τον πανικό
κι αν τύχει ο Αττίλας
σαν το θεριό ξεπεταχτεί
με θάρρος και με Λεβεντιά
πίστη προς τη Πατρίδα.

Ζώστε τα κατεχόμενα
με μια γερή αλυσίδα,
με την ανδρεία στην ψυχή,
με οδηγό ελπίδα
και πολεμήστε τον σκληρά
τον άκαρδο Αττίλα.
Όσο κι αν πληρωθεί ακριβά
ο δρόμος προς τη Λευτεριά
και ντύσει μαυροφόρες
δεν θα ελευθερωθεί φτηνά
το σκλαβωμένο μας νησί
στις μαύρες τούτες ώρες.
Πρέπει ο Ελληνικός λαός
να βρει γερό κουράγιο,
πέτρα να κάνει την καρδιά
το στήθος του μουράγιο
και να συντρίψει τον εχθρό
σαν πλοίο από ναυάγιο,
στα ματωμένα χώματα
της πονεμένης Κύπρος,
ν' ανθίσει πάλι η Λευτεριά
σαν ανθισμένος κήπος.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΟ ΤΑΞΙΔΙ

Εδώ στο λατρεμένο μου χωριό,
όπου μακριά του έζησα δεκαετίες χρόνια,
ξαναζωντάνεψε μια ρίζα από δεντρί,
που στις ψυχής μου ετρεμόσβηνε τα κλώνια.

Εδώ στο λατρεμένο μου χωριό
που ήρθα και θα φύγω σα διαβάτης,
θα μείνει ακόμα κι άλλο ένα, δυστυχώς,
απ' την ψυχή μου, το ακριβότερο κομμάτι.

Βρήκα κοντά του ζεστασιά και θαλπωρή
απ' την αγάπη που μου έδειξε ο κόσμος,
οι αδελφές μου, οι χωριανοί και συγγενείς
όπως μ' αγκάλιασαν από ευτυχία λιώνω.

Οι κάτοικοι με τον απλό αυθορμητισμό τους,
με διάχυτο χαμόγελο σα χείμαρρο γλυκό
μ' έκαναν ένα με τον εαυτό τους
σα να μην έλειψα ποτέ μου από δω.

Κάνοντας τόσο κοντινό το παρελθόν,
παραμερίζοντας του χρόνου τα σημάδια,
το φέρνουν πλάι - πλάι με το παρόν
και δεν αφήνουν την ψυχή να νιώθει άδεια.

Σαν γεφυρώνουν τα παλιά και τωρινά
κάθομαι μπρος τους βουβή και ξαφνιασμένη
κι από τα μάτια μου το δάκρυ μου κυλά,
γιατί επίστευα πως ήμουν ξεχασμένη.

Μα δε με ξέχασαν, τ' απόδειξαν αυτό,
στη θύμησή τους είχα μείνει ακμαία,
με περιτύλιξαν με θέρμη και στοργή,
όπως η Πηνελόπη το φτωχό τον Οδυσσέα.

Στ' ονειρεμένο μου ταξίδι όσα έδωσα επήρα,
αγάπη, δάκρυ, εκτίμηση, συμπόνια αληθινή
και στο μυαλό μου δε χωράει αμφιβολία,
πως ό,τι δίνεις πάντα παίρνεις στη ζωή.

Μα όλα τα όνειρα σαν έρθει η αυγή
στο γλυκοχάραμα παίρνουνε κάποιο τέλος
έτσι κι αυτό θα 'ρθει κάποια στιγμή
να μείνει όνειρο από το πιο ωραίο.

Φεύγοντας παίρνω μια ανάμνηση γλυκιά
και μες στο μέρος της ψυχής που άδειο μένει
θα την φυλάξω να γεμίσω το κενό,
μια που θα μείνει εδώ σε όλους χαρισμένη.

Γιατί ακόμα δε θα μείνω για πολύ.
Χωρίς να θέλω νιώθω ξένη σα διαβάτης,
αυτά που δε μου πρόσφερε η μητρική μου γη
μου τα 'δωσε μία θετή πατρίδα σ' άλλη άκρη.

Εκεί έκανα ρίζες και πλοκάμια σα δεντρί,
δεν είν' εύκολο για να το ξεριζώσεις,
άνθισε, κάρπισε, πληθύναν οι καρποί,
και ούτε πρέπει στον καρπό του να το κόψεις.

Τότε που έφυγα στα ξένα μακριά
μ' αγκάλιασε βλαστό αυτή η πατρίδα,
με υιοθέτησε δικό της πια παιδί
κι όμως νιώθω στο κορμί μου ανατριχίλα.

Γιατί όσα κι αν μου πρόσφερε καλά
ένα δεν μπόρεσε ποτέ να μου χαρίσει,
το πιο ωραίο, το πιο ακριβό και ποθητό,
φτερά και δύναμη στο γυρισμό μου να βοηθήσει.

Γραμμένο στην Κέρκυρα

ΤΑ ΒΡΑΧΙΑ ΚΑΤΑΚΡΙΝΟΥΝ ΤΗΝ ΟΡΓΙΣΜΕΝΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Η θάλασσα εθέρριψε και κύματα αφρίζει
και στη θαλασσοταραχή, καράβια τα γκρεμίζει.
Τα βράχια στέκουν γνάντια της, με μίσος την κοιτάζουν
που τα κτυπά αλύπητα, σιωπούν, βουβά στενάζουν
που δεν μπορούν ν' απλώσουνε, χέρι να την δαμάσουν.
Στη μανιασμένη της οργή, να την καθησυχάσουν.
Με πόνο αγναντεύουνε την μανιασμένη μπόρα
και λένε μ' αναστεναγμό, βρισιές του ολέθρου ώρα.

Καταραμένη θάλασσα, χωρίς σταλιά συμπόνοια
δεν σταματάς αχόρταγη να καταπίνεις χρόνια,
καράβια, ανθρώπινες ψυχές, που διάβα σ' έχουν κάνει
στα μαύρα σου τα κύματα, συντριμμία τα 'χεις κάνει.
Κοίτα την πως εθέρριψε, η λυσομανιασμένη
τα κύματα τους τύλιξαν και στο βυθό τους παίρνει.
Τί έχεις μες στα σπλάχνα σου, θεριό που καταπίνει
στο στοιχειωμένο κύμα σου, τί έχει απομείνει;

- Σωπάστε βράχια κι αν εγώ, στο αγριωπό μου κύμα
σκέπασα ανθρώπινες ψυχές, ποτέ δεν το 'χω κρίμα.
Έχω κρυμμένο θησαυρό, μέσα στα μαύρα βάθη
περνούν και μου τον κλέβουνε, σε μένα πάλι θα 'ρθει.
Γι' αυτό 'χω κύμα αδάμαστο να τους κατασπαράξει,
τον κρύβω, μου τον κλέβουνε, μ' έχουνε ρημάξει.
Με βλέπουνε σαν το στοιχειό κι όμως δεν με φοβούνται
και μες στην τρικυμία μου, όλοι σταυροκοπιούνται.

- Χίλιες φορές να ήσουνα, δρόμος να σε πατούνε
να θέλουν μήνες να διαβούν και να σε περπατούνε
παρά π' ορφάνεψες παιδιά κι έντυσες μαυροφόρες
και κλαιν τα παλικάρια τους, στις μαύρες τούτες ώρες.
Κι εσύ με τόση απονιά, εκδίκηση γυρεύεις
κι άλλες ψυχές να καταπιείς και σαν θεριό θεριεύεις.
Δεν τις ακούς; Στενάζουνε, ψυχές στα κύματά σου,
οι δύστυχες παλεύουνε στα γαλανά νερά σου.
- Για να νικήσω τον εχθρό, κάνω το κύμα μου θεριό
τη δύναμή μου κύμα, σας λέω, δεν το 'χω κρίμα.

ΟΙ ΜΕΣΟΚΟΠΟΙ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ

Βρε πώς άλλαξε ο κόσμος,
βρε τι φέρνουν οι καιροί,
η αγάπη δε μετράει
κι η συζυγική ζωή.
Οι μεσόκοποι τη βρίσκουν
με μικρούλα λυγερή.

Δεν τους νοιάζει όπου έχουν
τρία - τέσσερα παιδιά
και αυτά είναι μεγάλα
έτοιμα για παντρεία.
Θέλουν να γευτούνε χάδια
από νέα κοπελιά.

Αν τους πεις, ρε συ τί κάνεις
έχεις λίγη λογική;
Ξεμυαλίστηκες τελείως
πια δεν έχεις συστολή.
Εικοσιπέντε χρόνια γάμο
και γυρίζεις με αυτή;

Και αυτός με μια απαντάει
στα υπέρ και τα κατά,
για να σου εξιστορήσει
το μαρτύριο που ο γάμος του περνά.
Που κανέναν δε γνωρίζει
στο κρεβάτι τί τραβά.

Βρε, η συμβία καλή και αγία,
μα δεν ξέρει κόλπα πλάγια,
βούχου ξούχου την περνάει
κι όλο κάτι την πονάει.
Πότε η μέση, το κεφάλι,
πότε πόνος στο ποδάρι.

Σου γυρνάει και την πλάτη
και σ' αφήνει αμανάτι
και μετά απ' όλα αυτά
άντε συ να κλείσεις μάτι
έτσι απογοητευμένος
κει στην άκρη στο κρεβάτι.

Δεν μπορώ, μωρέ κουμπάρε,
χρόνια ο ίδιος ο βραχνάς
και το ίδιο το τροπάρι,
που η μέση της πονά
και τα χρόνια μου περνάνε
δίχως μια σταλιά χαρά.

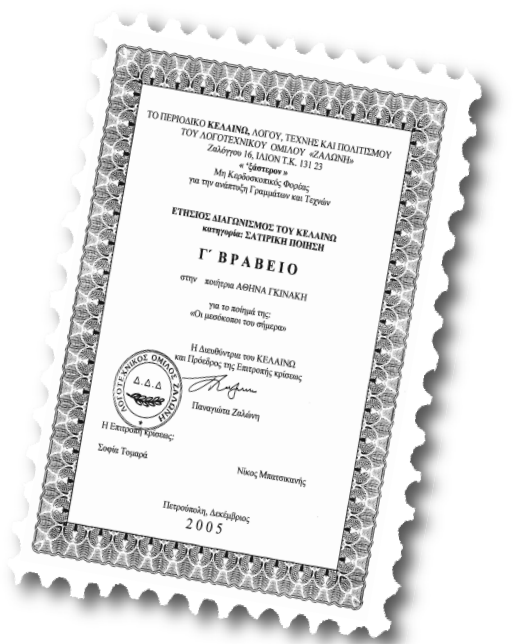
Αν θα το φιλοσοφήσεις
η ζωή όλο κονταίνει
κι αν δεν την χαρούμε τώρα,
πες μου, τί μας απομένει;
Κάθε μας επιθυμία
νηστικιά και πεινασμένη.

Έτσι το λοιπόν κι εγώ
όταν έχω τον καιρό
το ρίχνω λίγο στην τρελή,
τη δίψα μου να ξεδιψάσω
και το άγχος να ξεχάσω.

Τί κι αν είναι Αυστραλέζα,
Φιλανδέζα ή Κινέζα,
μπρος σε τέτοια καλλονή
δε χρειάζονται διακρίσεις,
ο σκοπός είναι λιγάκι
να γευτείς την αλλαγή.

Μπούχτισα, ρε αδελφέ,
συνεχώς να τρώω τα ίδια,
φασολάδα και κρεμμύδια,
μια που έχω εξελιχθεί
θα γευτώ και το μπιφτέκι
και κινέζικο τσιντσέκι.

Δε βρισκόμαστε στη στρούγκα,
γίδια, πρόβατα και θρούμπια,
για να πήξουμε τυρί.
Όπως βλέπεις ο κοσμάκης
από αρχαιοτάτων χρόνων
έχει πια μοντερνιστεί.

Λίγα κάναν οι Αρχαίοι
και τ' Ολύμπου οι Θεοί;
Όχι πως κι εγώ θα πάω
στα δικά τους τ' αχνάρια,
μα την πίστη μου, σου λέω,
ξεχνώ τον πόνο μου τα βράδια.

Ζούμε σε μια κοινωνία
που όλοι κάνουμε τα ίδια,
με Κινέζες στρουμπούλες,
Αυστραλέζες πεταχτούλες,
π' όλα σου τα δίνουν χύμα
και τη βρίσκεις δίχως κρίμα.

Να μη δείξω ότι ήρθα
από πρόβατα στ' αλήθεια.
Κι εδώ που τα λέμε, φίλε,
άλλη εκείνη η εποχή,
που λυσσάγαμε της πείνας
δίχως δεύτερο βρακί.

Το μυαλό 'χει ξεσκοτίσει
από την καλοφαγία
κι από κείνη του χωριού μας
την παλιά νοοτροπία.
Κάθε ένας πολιτισμένος
ξενοβόσκει ευτυχισμένος.

Γιατί δηλαδή εγώ
να παραμείνω απολίτιστος,
τόσα χρόνια στο εξωτερικό
τί στα κομμάτια κάνω,
μόνο να αποδεκατίζω
τις προβατίνες της Αυστραλίας;

Και να αφήνω το άγχος
να με καταπιέζει,
μήπως με κρίνουν συγγενείς
και γείτονες Κινέζοι;
Τώρα είμαι στη ζωή, αύριο ποιος ξέρει
αυτός ο αφιλότιμος ο χρόνος τι θα φέρει;

Αυτό θα πει εξέλιξη,
στο σήμερα και μπρος
φεύγει το άγχος γρήγορα
με το μοντερισμό,
σε διπλαρώνουν ξένες
και μισοκορακίστικα της εξηγείς σαφώς.

- Αι λαβ γιου, κούκλα, χάου αρ γιου,
γιου λαβ άι; - γιες οφκόρς άι ντου.
- Γουέν άι σιι γιου ντάρλιν;
Τουμόροου, χαφ παστ τρισήμιου.
- Ω! ρίλι ντάρλιν; - γιες, γιες.
φορ σιου, φορ σιου άι καμ.
Ιφ μάι γουάιφ ισ νοτ χομ,
θα έλθω να σε βρω
δι σέιμ πλέις στο γνωστό.

Μια και κατόρθωσε, που λες,
στο τσάτρα - πάτρα ο βλάχος,
για να της κλείσει ραντεβού
αλάφρωσ' απ' το άγχος
και σήκωσε ανάστημα
και λέει, στο ανάθεμα
μ' αυτές τις αποστάσεις,
να 'σουν, ρε μάνα, πιο κοντά
το γιο σου να θαυμάσεις.

Α, μάνα, ρε μάνα
πού είσαι να δεις το γιο σου,
που εξελίχτηκε σε πρωτευουσιάνος
α... και να τον άκουγες
πώς σπικάρει τα εγγλέζικα
σαν γνήσιος Αμερικάνος.

Ο ΞΕΜΩΡΑΜΕΝΟΣ

Κοίτα κέφια και μεράκια,
δες το γέρο κορδελάκια,
ψου ψου ψου με τη μικρή,
φτου να μην αβασκαθεί,
να 'τηνε η πονηρή
πεταχτά μες στο χειλάκι
του 'σκάσε ένα φιλάκι.

Του το λέει η καρδιά του,
να κουνάει την ουρά του
και το παίζει και ναζιάρης,
να 'τανε και εξηντάρης!
Η μικρή που 'χει κοντά του
δεν είν' η εγγονιά του,
θυγατέρα ή ανηψιά του,
μόνιμη 'ναι γκόμενά του.

Στη δική του ηλικία
πάνε στα γηροκομεία,
άλλοι πάνε με μπαστούνι
κι άλλοι είναι στα πευκάκια
και αυτός λύνει και δένει
της μικρής τα κορδελάκια.

Ρε ο παππούς ο γκομενιάρης,
χέρι - χέρι ο ερωτιάρης,
πάει και στην παραλία
με την τσούπρα τη Μαρία.
Σορτς αυτή, σορτσάκι εκείνος,
μου 'γινε και Βαλεντίνος,
με στομάχια και κοιλιές
δώσ' του ξάπλες κι αγκαλιές.

Την κοιτά κι αναστενάζει,
ζαχαρώνει και σαλιάζει
και με πόνο μουρμουράει,
- φάτε τώρα μάτια ψάρια
κι η κοιλιά μου ας είναι άδεια.

Νάζια, κόλπα και χαδάκια,
μάτσα, μούτσα τα φιλάκια,
πλήρωνε να δεις ναζάκια,
ρε παπούλη γκομενάκια.

Κάτι πονηρό σκαρώνει,
 τον φιλάει και γαζώνει,
 πέρα - δώθε το τοπίο.
 Ξαφνιασμένος τη ρωτάει
 κι η πανούργα τ' απαντάει,
 πως αντίκρυσ' ένα πλοίο.
 Και σηκώνεται και πάει,
 μα η καρδούλα του χτυπάει,
 τρέμει μην τυχόν του φύγει
 και πετάγεται σαν φίδι.
 - Για πού το 'βαλε η καλή μου
 η κοκόνα η ακριβή μου;

Αχού, πείνασα, διψώ,
 θέλω σάντουιτς, νερό.
 - Στάσου, θα σου φέρω εγώ,
 μη μου πάθει το μωρό μου
 και το πάρω στο λαιμό μου
 κι ύστερα τι θα γεννώ,
 τίρι, τίρι το μωρό.
 Τη ζηλεύει τη μικρούλα
 κι ας του μείνανε τα ούλα.

- Αχ, μπουμπούκο, σ' αγαπώ,
 τα λεφτά σου, πώς να πω,
 σαν τα μάτια μου τα δυο.
 Τί απ' όλα να σου δώσω,
 φίλησέ με να γλυτώσω
 απ' το νέο που κοιτάζει,
 θέλει με κι αναστενάζει.
 Το ματάκι του μου κλείνει,
 μ' αγαπά και δε μ' αφήνει.

- Μπα, γι' αυτό γυρνάει εδώ;
 ας ξανάρθει προς τα δω
 ο ξερακιανός αλήτης,
 δεν μαζεύεται στο σπίτι.
 Είναι γιος συγγένισσάς μου,
 εγγονός της πεθεράς μου.
 Θα του κόψω τα ποδάρια
 για να μη σου ρίχνει ζάρια
 και ματιές σαν τις σαΐτες,
 πόσα ξέρουν οι αλήτες.

- Άσ' τονε μη νευριάζεις,
ας περνάει, μη σε νοιάζει,
πάρε με στην αγκαλιά σου,
να χαϊδέψω τα μαλλιά σου.

Τίρι, τίρι και χατίρι
τον ζαλίζει το λιοπύρι,
πέφτει για να κοιμηθεί
και του φεύγει η μικρή.

Σαν ξυπνάει, τί να δει;
Αγκαλιά είναι μ' εκείνον,
πάει ο γεροβαλεντίνος.
Τώρα είναι στα πευκάκια
σταυρωτά τα δυο χεράκια,
σφαλιστά τα δυο του χείλη
κλαίνε συγγενείς και φίλοι.
Κλαίει η νια, κλαίει ο νιος,
λέτε να 'ναι από καημό;

Οικονομημένη τώρα
με τα πλούτη παίρνει φόρα
και γυρνά με τον καλό της,
αυτό ήταν τ' όνειρό της.
Ταξιδάκια, κρουαζιέρες,
τα λεφτά πήραν αέρες,
μια στη Ρόδο, μια στη Ρώμη
και στη ντίσκο ξεμερώνει.

Κάπου - κάπου τον θυμάται,
πάει στα πεύκα και θρηνάται,
παίρνει κι ένα λουλουδάκι,
του ανάβει και κεράκι.
Στέκεται και τον κοιτά,
σκύβει το σταυρό φιλά
και λιβάνι θυμιατίζει,
σιγανά του ψιθυρίζει.

- Ό,τι και να σου 'χα δώσει
δύσκολο να τη γλυτώσεις.
Η ζωή, παππού, για σένα
είχε φτάσει πια στο τέρμα.
Αιωνία σου η μνήμη,
η ψυχή σου σε γαλήνη,
τα λεφτά σου μου 'χουν μείνει.

Ο ΓΕΡΟΣ ΚΑΙ Η ΜΙΚΡΗ

- Ένας γέρος μια μικρή
πήρε στο ξωπίσω.
- Αχ, μικρή μου ζηλευτή
θε να σε φιλήσω.
- Φύγε γέρο σαχλιαρέ
μην ερθείς κοντά μου,
όσα μου 'λεγες εχθές
τα 'πα στη μαμά μου.
- Τα χειλάκια σου τα δυο
τα λαχταριστά,
αν φιλήσω θα σου δώσω
σπίτια και χρυσά.
- Τί τα θέλω τα χρυσά
μπρος στα γηρατειά σου,
δεν τα θέλω γέρο μου
τα σαχλά φιλιά σου.
- Είμαι γέρος μα ποθώ
τα δικά σου κάλλη,
το κορμί σου να χαρώ
στη δική μου αγκάλη.
- Φύγε γέρο σαχλαρέ,
βρε ξεμωραμένε,
δε με γέννησε η μαμά
για σένανε, χαμένε.
- Έχω ντέρτι, δε βαστώ,
θέλω να τρυγήσω
τον καρπό απ' τα στήθια σου
μικρή κι ας ξεψυχήσω.
- Αν μ' αγγίξεις θα το πω
πάλι στη μαμά μου,
μην τολμήσεις προς τα δω,
για να 'ρθεις κοντά μου.

- Θα σ' αγγίξω, δε βαστώ,
το 'βαλα μεράκι,
ν' αγκαλιάσω τρυφερά
το ζεστό κορμάκι.

- Όσο και να προσπαθείς
τον καιρό σου χάνεις
τώρα πια εγέρασες,
τί μπορείς να κάνεις;

- Έταξα στη μάνα σου
για να σε αποκτήσω
κι αυτή μου είπε ναι,
να σε ακολουθήσω.

- Αν θέλει τα πλούτη σου
στη μάνα μου σύρε,
ένας νέος, γέρο μου,
το μυαλό μου πήρε.

Κι όσο και να προσπαθείς
τον καιρό σου χάνεις,
γράψ' τα όλα στη μαμά
πριν λοιπόν πεθάνεις.

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΘΥΜΙΟΥ

Θα κάνω τη διαθήκη μου
μην τύχει τα τινάξω
κι όλα τα υπάρχοντα
στους συγγενείς θα γράψω.

Ένα χωράφι χέρισο
τ' αφήνω στο Νικόλα
και ένα πατατόκηπο
με τα καλά του όλα.

Κείνο τ' αμπέλι στην πλαγιά
τ' αφήνω στο Διονύση,
γιατ' είμαι σίγουρος γι' αυτό,
θα τ' αξιοποιήσει.

Δυο ριζωλιές που φύτεψε
ο πάππος του προσπάππου
να τσ' έχει να τσι χαίρεται
ο γιος του Δημολάπου.

Μια σούδα τσι χωρίζουνε
με δυο άλλες δικές του
τσι δυο ας κάνει τέσσερις
για προίκα τσ' αδελφές του.

Τη σκύλα και το γάιδαρο
και μία προβατίνα
μετά χαράς τ' αφήνω αυτά
στου θείου μου τη Ματίνα.

Και μία ξέστα με κρασί
και την παλιοπινιάτα
τ' αφήνω στο μπαρμπα Κοσμά
που έχει τη Σταμάτα.

Το γέννημα που απόμεινε
κει μέσα στο σκαφώνι
είν' ένα άλεσμα καλό
ας το 'χει αυτό η Φώνη.

Και όλα τα στρωσούδια μου
και την παλιοκαλύβα
τ' αφήνω στον Απόστολο,
που μου 'δινε απίδια.

Τούτο το νερομπότρηο
κι αυτό το μαστραπέλι
ας τα 'χει για ενθύμιο
η ανηψιά μου η Έλλη.

Στο Γιάννη τον πολύτεκνο
με τη μακριά γενιάδα,
που αυγάτισε τον πληθυσμό
που ανάγκη έχει η Ελλάδα,

τ' αφήνω όλα τα μετρητά
να 'χει για τα παιδιά του
και ας φυλάξει μερικά
για τα γεράματά του.

Και το μαγκανοπήγαδο
με το εύπορο περβόλι,
μια που συχνά το πότιζε
τ' αφήνω στο Μανώλη.

Το τόρκολο και το βουτσι
και όλες τσι σφυρίδες
να τα 'χει ο πρόεδρος τ' χωριού
και τσι πεντέξι γίδες.

Το στάβλο με το άλογο
και τη σταχτιά γελάδα
τα δίνω προκαταβολή
στη Μάνα μας Ελλάδα.

Το φόρο κληρονομιών
τους προσπληρώνω μόνος,
μη τύχει και μ' αναθεμά
κανέννας κληρονόμος.

Να έχω την ψυχούλα μου
 κάποτε αναπαυμένη,
 για όταν τ' αποκτήσουνε
 φόρους να μην τους παίρνει.
 Μια που την τακτοποίησα
 πάω να την υπογράψω,
 μα για καλό και για κακό
 όλα θα τα διαγράψω.

Μια όπου είμαι απόγονος
 σοφών τα λογαριάζω
 σαν περπατώ, σαν κάθομαι,
 μα και όταν πλαγιάζω.

Γιατί σαν και το μάθουνε
 που διεκδικούν κομμάτι
 μπορεί πριν απ' την ώρα μου
 να μείνω μ' ένα μάτι.

Πρώτα θε να σιγουρευτώ,
 ποιος μ' αγαπά να ξέρω,
 να 'χει αισθήματα αγνά
 και όχι από συμφέρο.

Τότε σ' αυτόν θα μείνουνε
 τα περιουσιακά μου
 αν με συμπόνοια σταθεί
 στα τελευταία κοντά μου.

Πηλιάτα=καζάνι

Στρωσούδια=κλινοσκεπάσματα

Νερομπότηρο=στάμνα

Μαστραπέλι=νεροκανάτα

Τόρκολο=στιφτήρας για σταφύλια

Βουτσί=βαρέλι

Σφυρίδες=στρόγγυλα τσουβάλια,

που βάζανε μέσα τις ελιές

πολτοποιημένες και μετά τις βάζανε

σε στιφτήρες να βγάλουν το λάδι

Απίδια=αχλάδια

Γέννημα=καλαμπόκι

ΛΟΥΤΣΙΝΤΑ

Το σαρανταεννέα - πενήντα
κυκλοφόρησε η Λουτσίντα,
μια με γόβες, μια σανδάλια
στη Σπιανάδα, στ' ακρογιάλια.

Κουνιστή και βαϊστή
και στο πλάι γυριστή
το 'να πόδι της απ' τ' άλλο
ήταν λίγο πιο μεγάλο.

Ήταν νούμερο σωστό
με γοβάκι τριζωτό
διάνυε στενά σοκάκια
με δυο πόδια καλαμάκια.

Πότε κράταγε ομπρελίνο,
πότε είχε καπελίνο
και σαν σίφουνας γυρνούσε
μήπως κάποιον συγκινούσε.

Μα την είχαν μυριστεί
που ήθελε να ψωνιστεί
μ' αυτούς που είχανε γαλόνια,
επωμίδες και κορδόνια.

Να 'χει κάποιον να ακουμπήσει
κι ένα φίλο να αποκτήσει,
ελπίδες όνειρα να χτισει
που η ζωή τα 'χε γκρεμίσει.

Στην πλατεία σενιαρισμένη
στην εντέλεια βαμμένη
έπιανε την κουβεντούλα
με τον αστυνόμο Δούμα.

Τα παράπονά της κάνει
που της στήσανε πλεκτάνη
τσούρμο από πιτσιρικάδες
απ' τη Χώρα, απ' τους Λιαπάδες.

- Όλοι αυτοί με παν ξοπίσω
ραντεβού για να τους κλείσω,
δεν αντέχω πια μ' αυτούς
κλειστε τους μες στην ψειρού.

- Μη σε νοιάζει, άστο σε μένα
όσα μου 'πες είν' γραμμένα,
θα τους κανω τσακωτούς
κι άλλο δε θα σ' ενοχλούν.

Μισό μέτρο όλη κι όλη
τη γελάγαν οι αστυνόμοι
και της δίναν υποσχέσεις
να τη βγάλουν απ' τη μέση.

Απ' το μαντούκι στην πλατεία
έφτανε ως να πεις τρία,
σοβαρή και ηθικιά
όλο μπρίο, τσαχπινιά.

Πλατυτέρα και Σαρόκο
προς τα κει είχε πάρει όρκο,
πως αν κάποιος την πειράξει
νοματάρχη θα φωνάξει.

Άντε πάλι σαν κεντρίνα
κόλλησε σ' άλλο μπασκίνα,
να του πει για τον τσαγκάρη,
για τον Κώστα το μανάβη.

Και για ένα δόλιο μούτσο
που την έκανε ίσως γούστο
και για έναν καροτσέρη
που της έπιασε το χέρι.

- Χωροφύλακα, το λούστρο
πρέπει να τον τιμωρήσω,
κάθε που περνώ από μπρος του
στο κακό πάει το μυαλό του.

Δώστου και ματιές μου κλείνει
σε ησυχία δε μ' αφήνει,
αχ καλέ κυρ αστυνόμο
μου 'παν πως τηράς το νόμο.
Δεν τον πιάνεις τώρα δα;
- Ποιον; κείνον τον αληταρά;
Αστονε το φουκαρά,
έχει τέσσερα παιδιά.

Κι αν στη φυλακή τον κλείσω
τα παιδιά θα τιμωρήσω.
Ποιός στο κρύο θα δουλέψει
τα μικρά του για να θρέψει;

Τί σου είναι αυτ' οι αστυνόμοι
έχουνε δική τους γνώμη,
δεν τους κλείνουν φυλακή,
τί φοράνε τη στολή;

Προσπαθούν να με τουμπάρουν
κι απ' τη μέση να με βγάλουν
με ψευτιές και χίλια μέσα
δεν τους έχω διόλου μπέσα.

Τη Λουτσίντα όποιος δεν ξέρει
ή δεν έμαθε γι' αυτήν,
ήταν άνθρωπος του έξω,
πάντα όμως μοναχή.

Μια χαψιά ήταν όλη κι όλη,
μα είχε αφήσει εποχή
απ' τα νούμερα στη χώρα
που είχαν δημιουργηθεί.

Έκτοτε δεν την ξανάδα
αν γυρνούσε στη Σπιανάδα,
έφυγα πολύ μακριά,
χρόνια είμαι στην Ξενιτιά.

ΣΤΗΝ ΤΡΟΧΙΑ ΟΠΩΣ ΤΡΕΧΕΙ Ο ΧΡΟΝΟΣ

Στο πέρασμα του ο χρόνος
αφήνει σημάδια πολλά,
τα πάντα τριγύρω τα φθείρει
και πίσω ποτέ δεν γυρνά.

Προχωρώντας σ' ατελείωτο δρόμο
δίχως ν' αλλάξει ποτέ του πορεία
δεν αφήνει παρά ένα σε μας
μια σκληρή και βαριά τιμωρία.

Και κανείς από μας δεν μπορεί
την τροχιά ν' αλλάξει στο χρόνο
σαν ποτάμι βαδίζει κι αυτός
που κατεύθυνση μπρος έχει μόνο.

Κι έτσι παίρνει καθώς προχωρεί
τη χαρά που μας έχει χαρίσει
και αλλοιώνει νιάτα, ομορφιά,
που ο ίδιος μας έχει δωρίσει.

Πλούσιον, φτωχό, διακρίσεις δεν κάνει
γι' αυτόν δεν υπάρχει διαφορά, ούτε μια
προχωρεί στο δικό του ρυθμό
και δε δίνει σημασία καμιά.

Καταστρέφει ό,τι ήταν ωραίο
μες στο πέρασμα αφήνει φθορά
και βαδίζει βιαστικά όπως πάντα
και ποτέ μα ποτέ δε γυρνά.

Στο πέρασμα του χωρίς δισταγμό
νοσταλγίες και όνειρα σβήνει
καθώς μπαίνει και φεύγει ξανά
ξαναπαίρνει αυτά που μας δίνει.

Προς τα πίσω ποτέ δεν κοιτά
στην τροχιά του δεν έχει ένα τέλος
και σκορπά παντού τη φθορά
και γεννά ένα άλλο ωραίο.

Που την ίδια φθορά και σ' αυτό
με το πέρασμα και εκεί θ' αφήσει
και θα τρέχει όπως και πρώτα ξανά
κάτι άλλο όπως πάντα ν' αρχίσει.

ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ ΜΟΥ ΠΛΑΝΕΥΤΡΑ

Κέρκυρα των νησιών θεά,
του ονείρου μου πλανεύτρα
μου 'κλεψες νου και την καρδιά
και την ψυχή μου, κλέφτρα.

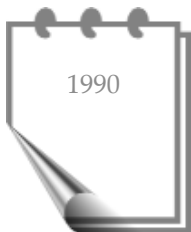
Ω! Ποθητή μου Κέρκυρα!
Εκεί χτίζω παλάτια,
η σκέψη ξόδεψε το νου,
τον έκανε κομμάτια.

Σε ονειρεύομαι συχνά,
ο πόθος με τραβάει,
μες την καρδιά μου βρίσκεσαι
κι όλο με ξεγλιστράει.

Τα βράδια στην αγκάλη σου
ταξίδια όλο με πάει
και μαγεμένη όταν ξυπνώ
στα στήθια με πονάει.

Μια βόλτα κάνω στα κλεφτά
στα στενωπά σοκάκια,
στην αγκαλιά σου χάνομαι
και στα μικρά δρομάκια.

Περνάω, ρίχνω μια ματιά
στα πεταχτά και φεύγω,
βλέπω τα τόσα γνώριμα
και τον καημό παιδεύω.

Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ Ο ΧΡΟΝΟΣ

Ο χρόνος βαδίζει κι ευχές μας σκορπίζει,
“ας είναι για φέτος καλύτερο έτος”,
παλιές στενοχώριες και λύπες να σβήσει
και σ' όλον τον κόσμο χαρές να σκορπίσει.

Πολέμους και έχθρες στο πέρσιν ν' αφήσει
κι ο κόσμος και πάλι χαρές να γνωρίσει,
να δώσει ζωντανία σε καρδιές πονεμένες
κι ελπίδες να σπείρει σε ψυχές πληγωμένες.

Τα παιδάκια να ξέρουν γιατί ζουν στη γη
και όχι με τρόμο να ζουν και να βλέπουν την κάθε στιγμή.
Τις μικρές παιδικές τους αγνούλες καρδιές
να μην τις ποτίσεις με λύπες πικρές.

Σε κείνους που ζούνε με κάποια ελπίδα
να διώξεις 'πο μπρος τους την κάθε παγίδα.
Σε νέους και γέρους που χτύπησε αρρώστια
να δώσεις και πάλι υγεία σαν πρώτα.

Να εμποδίσεις τον κόσμο μοχθηρά να ζει,
με άλλο αίμα και φέτος μην ποτίσεις τη γη.
Στου πολέμου τα μέρη να 'ρθει ειρήνη και πάλι
και του κόσμου οι μάνες μη θρηνήσουν ξανά.

Δοξασμένε μου χρόνε βιαστικά όπως φεύγεις
σκόρπα ειρήνη, γαλήνη,
άπλωσέ μας το χέρι, κράτησέ μας γερά,
στήριξέ μας φτερούγες μ' ατσαλένια φτερά,
στην καρδιά, στην ψυχή μας, για να βρούμε χαρά
και στο διάβα σου πάλι μην αφήσεις κενά.

Κι αφού η πόρτα έχει κλείσει στον παλιό μας το χρόνο,
ας ελπίζουμε τώρα στον καινούργιο και μόνο,
με ελπίδες καινούργιες, που αυτός θα μας δείξει
αν στην κάθε στιγμή του τη χαρά θα σκορπίσει
και θα μείνει στο πέρσι κάθε λύπη παλιά.

ΜΕΛΒΟΥΡΝΗ ΚΟΡΗ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

Μελβούρνη κόρη Μάγισσας, πλανεύτρα, ξελογιάστρα
χίλια τα πλούτη σου πολλά, σαν ουρανός με τ' άστρα.
Μα όσα κι αν έχεις τα καλά, όσα κι αν έχεις πλούτη
ξένοι στους ξένους είμαστε στην πολιτεία ετούτη.

Μίγρια κι αν έχεις τα καλά και τα συστήματά σου
όσο κι αν μείνουμε εδώ δεν είμαστε παιδιά σου.
Μας έκλεψες το σώμα μας μα όχι την ψυχή μας
η σκέψη ταξιδεύτρα τρέχει πάντα στη γη μας.

Σ' αυτή που μας ανάστησε λεβέντες, παλικάρια
εκεί είναι τα χώματα τα ιερά και τ' άγια.
Εκεί έχει ήλιο λαμπερό, σε λούζει κι ανασταίνεις
εκεί οι δάφνες βρίσκονται και τις καρδιές ευφραίνει.

Εκεί γελάει ο ουρανός όταν χαράζει η μέρα
και νιώθεις αγαλλίαση τα βράδια με τ' αστέρια.
Εκεί έμεινε η ψυχούλα μας και γυροσεργιανίζει
ταξίδια πάει έρχεται το σώμα δεν ορίζει.

Το 'χεις κερδίσει μάγισσα με τα πολλά καλά σου
θέλαμε δεν θέλαμε γίναμε παιδιά σου.
Μα η σκέψη μας που έγινε τώρα πια ταξιδεύτρα
δεν βρίσκει μια στιγμή χαρά μες τη ζωή την ψεύτρα.

Πάντα τρέχει στα πέρατα χαϊδεύει την Ελλάδα
και την χαϊδεύει απαλά με πόθο με λαχτάρα.
Εκεί τα όνειρα χτίσανε παλάτια που θυμίζει
μεγάλα κάστρα όμορφα, μα ο χρόνος τα γκρεμίζει.

Τα όνειρά μας έγιναν αράχνες τα στολίζουν
και τα θεριά και τα στοιχειά τα βράδια τα γεμίζουν.
Αραχνιασμένα κι έρημα βοριάδες τα κτυπάνε
και οι νυκτερίδες τα όνειρα δαντέλες τα κεντάνε.

Περνώ τα βράδια, τις νυχτιές, τα βλέπω μα δεν μένω
το κορμί μου είναι δω στην Αυστραλία δεμένο.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ

Ήλιε μη χάνεσαι, μη σβήνεις
σαν την ελπίδα της ειρήνης
ο άγριος γίγαντας ο χρόνος
παλεύει ακούραστα και μόνος,

να μας γεμίζει εμπιστοσύνη
που οι άνθρωποι κλέβουν τη γαλήνη
και στην ψυχή μας μένει πόνος,
τούτα που βλέπω αναστατώνω.

Αν σταματήσεις να φωτίζεις
στον καθενός ψυχής τα σκότη
πώς θε ν' αλλάξει η ανθρωπότης!

Σε ποιόνε τότε να ελπίζει
κάθε φτωχός απελπισμένος
που 'ναι από πόλεμο κατατρεγμένος.

ΔΙΧΩΣ ΕΛΠΙΔΕΣ

Σαν βλέπει μπρος βαρύ σκοτάδι,
τα όνειρα γίνονται ρημάδι
αντί για φως να αντικρίξει
σκότος πυκνό και να βαδίζει.

Θαρρείς και βρίσκεται στον άδη,
δίχως ελπίδες, δίχως χάδι
που την καρδιά να ξαναρχίζει
δύναμη, θάρρος να γεμίζει.

Σαν λαμπερός δεν ανατείλεις
εκεί που υπάρχουνε συντρίμια
αν τις αχτίνες σου δε στείλεις

θα περπατούν θεριά, αγρίμια,
ο ένας τον άλλο θα σκοτώνει,
μίσος, κακία θα φουντώνει.

Η ΤΑΞΙΔΙΑΡΙΚΗ ΨΥΧΗ

Πόσες φορές η θύμηση στα στήθια μου κεντάει
κι η νοσταλγία του γυρισμού στην Κέρκυρα με πάει;
Μ' αυτή τη νύχτα πόθησε, πόθησε η ψυχή μου
να ταξιδέψει ως εκεί στο όμορφο νησί μου.

Καθώς δειλά εγύρισε στο παγωμένο στρώμα
νοστάλησε τη ζεστασιά σε φλογισμένο χώμα
στη ζέστη του καλοκαιριού, που ο ήλιος το φλογίζει
και πάνω εις την άσφαλτο πέφτει και τρεμουλίζει.

Και σαν τρελή φτερούγισε για κει να ταξιδέψει
μες το σκοτάδι το πυκνό να τρέξει ν' αγναντέψει
μόλις θ' αρχίσει σιγανά να ξεπροβάλει ο ήλιος
καλοκαιριάτικο να πιει της χαραυγής το μύρος.

Μες το λιοπύρι να βρεθεί και να το απολαύσει
τώρα που είν' ο θεριστής κι από χαρά να κλάψει,
τώρα που η ζέστη αχόρταγα είναι μες το θυμό της
άπλωσε διάπλατα φτερά για να βρεθεί κοντά της.

Μα, στα μισά κουράστηκε κι είπε να ξαποστάσει,
τί θα περνούσε ωκεανό ώσπου εκεί να φτάσει.
Φαινότανε τα σύννεφα θολά και δακρυσμένα
κι εστάθη να ξεκουραστεί σε βράχια παγωμένα.

Κι εκεί που εκαθότανε κουράγιο να ξανάβρει
βλέπει βαθιά στο πέλαγος να πλέει ένα καράβι,
νόμισε η δόλια η ψυχή έρχεται να την πάρει,
μα κείνο αλλού επήγαινε σε πιο μακρού ακρογιάλι.

Ξάφνου ήρθε και κάθισε δίπλα ένα περιστέρι
και ρώτησε τί καρτερώ καταμεσής μιας ξέρης:
του 'πα πως εταξίδευα τη δόλια την ψυχή μου,
να τηνε πάρω για να δει το όμορφο νησί μου.

Η ταξιδιάρικη ψυχή δε λέει να ησυχάσει
όλο στα μέρη του νησιού θέλει για να πετάξει,
να βλέπει γνώριμες γωνιές που έχει αναμνήσεις,
μια που της ήτανε γραφτό μακριά του για να ζήσει.

Ἄνοιξε τις φτερούγες του και πρόθυμα μας λέει:
- Θα σας πετάξω εγώ εκεί, μες του νησιού τα μέρη.

Είναι ο δρόμος μου για κει στη μαγεμένη νήσο,
καθίστε στις φτερούγες μου και θα σας ξεναγήσω.

- Πόσο καλό κι ευγενικό είσαι περιστεράκι,
ποιός άγγελος σε έστειλε μέσα στο σκοταδάκι
στη νύχτα αυτή τη παγερή βοήθεια να μας δώσεις
κι απ' τους ανέμους, τη βροχή να θέλεις να μας σώσεις;

- Έχει πολλά αξιοθέατα που αξίζει να τα δείτε
κι αν δε σας πάω εγώ εκεί πολύ θα κουραστείτε
μα, όπου ποθείτε πέστε μου κι εγώ θα σταματήσω
κι αν κάπου αλλού θελήσετε να ξανά ξεκινήσω.

Θα δείτε κάμπους και πλαγιές παντού πως πρασινίζουν,
οι ομορφιές της βλάστησης παράδεισο θυμίζουν,
και μέσ' από τις φυλλωσιές στους λόγγους με τα σπάρτα,
ξεπροβάλλουνε κομψές οι βίλες σαν παλάτια.

Τη νήσο που σε βλάστηση καμιά δεν τηνε φτάνει
μόνο στον Παντοκράτορα μυστήριο παραμένει,
σ' εκείνο το σημείο της τίποτε δε φυτρώνει
φαντάζει σα γυμνό κορμί, χωρίς πνοή και κρώνη.

Μα η θεά από κει ψηλά σ' αφήνει μαγεμένο,
όπου κοιτάς είναι ανθηρό, πρασινοφορεμένο.
Στους πρόποδες, στους λόφους της, παντού έχει ελαιώνες,
πορτοκαλιές και λεμονιές και καρπεροί αμπελώνες.

Έχει γαλάζιο ουρανό και γης παντού στρωμένη
με κήπους ανθοστόλιστους που ευωδιά σου φέρνει
από μυρτιές, αγιόκλημα, κρίνα, δάφνες και ρόδα
κι αναθυμιά βασιλικού απ' αγιασμένο χώμα.

Ακρογιαλιές με θέαμα δαντέλες χρυσαφένιες
φαντάζουνε από ψηλά λες κι είναι κεντημένες.
Το κύμα δούλος γίνεται, τις λούζει, τις χτενίζει
και με την άμμο την ξανθή τις χρυσανθοστολίζει.

- Πάρε μας προς τα βόρεια, στην Παλαιοκαστρίτσα,
να δει η ψυχή που λαχταρά τη γράβα, τα ξωκλήσια,
πέτε ψηλά στην κορυφή να δει το μοναστήρι
κι αν τύχει κι έχουνε γιορτή, να δει το πανηγύρι.
Μικρή κάποτε βρέθηκα και στην καρδιά έχει μείνει
υπέροχη ανάμνηση που τριγυρνά στη μνήμη.
Να ξαναζήσει τα παλιά κι από χαρά να τρέξει
στη μια πλευρά, στην άλλην να δει τις ομορφιές της.

Να δει το κύμα πως χτυπά στα βράχια αφρισμένο
και μες στις άκρες πως κυλά τρελό, παραδαρμένο.
Πέρασε απ' τους Έρμονες, κοντά είν' το χωριό μου,
πάντα τις νύχτες τρέχω εκεί στον ύπνο, στο όνειρό μου.

Να δω το σπίτι, την αυλή που έπαιζα μικρούλα,
τ' αδέρφια, τον πατέρα μου και τη γλυκιά μανούλα,
που όλ' αγναντεύει η φτωχή με μάτια δακρυσμένα
κι αναστενάζει με καημό που ρίζωσα στα ξένα.

ΝΕΡΟ - ΝΕΡΑΚΙ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΟ

Γάργαρα έτρεχαν νερά
στα ποταμάκια τα μικρά.
Χιλιάδες έπαιρναν στροφές
κακοτοπιές, κατηφοριές.
Κάτω από γέφυρες περνούσαν
σαν να 'ταν φίδια ξεγλιστρούσαν.
Αθόρυβα και σιωπηλά
κυλούσαν κρύσταλλα νερά.

Διάνυαν απέραντες εκτάσεις
από λιβάδια κι από δάση.
Πολλοί ρωτούσαν μ' απορία
που παν δεξιά κι αριστερά;
Παν στην πορεία τους σωστά;
Πώς γίνεται και δε λανθάνουν
και κείνα κόντευε να φτάνουν;

Να ενωθούν με κάποιον άλλο,
τον ποταμό τον πιο μεγάλο.
Ν' αδειάσουν όσο είχαν μαζέψει
από βροχές που είχε βρέξει.
Κι αυτός, με ορμή, μεγάλη ορμή,
με μια ορμή να σε φοβίζει,
τον έβλεπες να ξεχειλίζει.

Σ' αυτόν όλα τα συσσωρεύαν
τα ποταμάκια όσα μαζεύαν.
Τώρα στερέψαν τα νερά,
βροχές δε ρίχνει τακτικά.
Τ' αποθέματα τελειώνουν
κι αν τα ποτάμια ανταμώνουν
δεν τρέχουν άφθονα νερά,
όπως τρέχανε παλιά.

Αυτή τη λίγη τη βροχή,
που κάπου πέφτει δώ και κει,
την πίνει η γης η διψασμένη
που 'ναι ξερή και περιμένει
το θείο δώρο από τον Πλάστη,
να πιει νερό να ξεδιψάσει.

Είχε καλά πολλά η πλάση,
ο δημιουργός της είχε φτιάξει,
με τέχνη και φιλοσοφία,
διέθεσε μέρες, φαντασία.
Έφτιαξε λίμνες, ποταμούς,
κι απέραντους ωκεανούς,
δέντρα, πεδιάδες και φυτά,
τρεχούμενα άφθονα νερά.

Δημιούργησε τη Μάνα γη,
να 'χει αιώνια ζωή.
Μας έδωσε χίλια καλά,
νοημοσύνη και μυαλά.
Κι εμείς οι αχάριστοι, την πλάση,
την έχουμε καταδικάσει,
με απόβλητα, πυρηνικά,
από πολέμους χημικά.

Βλέποντας τόση αχαριστία,
μας στέλνει μία τιμωρία,
γιατί στο δημιούργημα Του,
σκοτώνουμε την ομορφιά του.
Είδατε; Φτάσανε οι πληγές
στους ποταμούς και στις πηγές.
Κείνα τα γάργαρα νερά
στερέψανε, δεν τρέχουν πια.
Η ατμόσφαιρα είναι μολυσμένη
κι αρρώστιες συνεχώς μας σπέρνει.

Η λειψυδρία συνεχίζει,
η τιμωρία μας μαστίζει
κι ακόμα δεν κατανοούμε
τις συμφορές που θα μας βρούνε.
Κι όμως πολλοί το σπαταλούνε,
μια μέρα μπρος μας θα το βρούμε,
νερό, νεράκι θα το πούμε.
Δίχως ύδωρ ποιος να ζήσει;
Η ανθρωπότητα θα σβήσει.

Σ' αυτό στηρίζετ' η ζωή μας,
είναι σωτήριο, η αντοχή μας.
Ω! Θείο δώρο, Θεού σταλμένο,
νερό, νεράκι ευλογημένο.

Ποτέ νεράκι μη στερέψεις,
Θεέ μου, μη μας καταστρέψεις.
Να μη στεγνώσουμε κι εμείς
όπως η διψασμένη γης.

Ρίξε βροχή, πολλή βροχή,
να έχουμε, να πιει η γης.
Να 'χουν οι λίμνες, τα ποτάμια,
να πρασινίσουν τα λιβάδια,
να βρουν να φάνε τα κοπάδια,
να ξεδιψάσουνε τα δέντρα
κι όλη η φύση η αφέντρα.

κατάθεση γραφεία

*Το ποίημα αυτό επιλέχθηκε και διανεμήθηκε
από την Επιτροπή UNESCO Κέρκυρας
σε όσους συμμετείχαν
στα πλαίσια της διοργάνωσης εκδήλωσης
για το Περιβάλλον τον Μάρτιο του 2008*

Η ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ “ΚΑΤΑΘΕΣΗ ΨΥΧΗΣ”
ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΛΕΥΘΕΡΙΩΤΗ - ΓΚΙΝΑΚΗ
ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΣΕ 250 ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΣΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ
“ΤΥΠΟΕΚΔΟΤΙΚΗ - ΑΦΟΙ ΡΟΥΒΑ Ο.Ε.”
ΣΤΙΣ ΑΛΥΚΕΣ ΠΟΤΑΜΟΥ ΚΕΡΚΥΡΑΣ (ΤΗΛ. 26610 37755)
ΤΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟ ΤΟΥ 2010